ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\F\Forstchen Wiliam\Forstchen_William_R-WC2.PDB

PDB Name: Forstchen_William_R-WC2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.2.2004
Modification Date: 7.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William R. Forstchen

FLOTILA ÚTOČÍ

Zdá se, že konečně byla vybojována poslední bitva a lidé porazili dlouholeté nepřátele Kilrathi. Ale mír, který zavládl, je klamný. Mimozemšťané sledují zákeřný plán: zatímco ukolébávají pozemskou Konfederaci mírovými rozhovory, staví tajně obrovskou flotilu. A pak udeří nečekaně plnou silou. Začíná další zápas o přežití lidstva.

"Povolali jste mě z vyhnanství se slovy, že jsem natolik pochopil lidi, že snad mohu navrhnout třetí cestu, a já mám takovou cestu, která nám přinese vítězství."
"A to je?" zeptal se Buktag'ka, celý rád, že se hovor očividně chýlí ke konci a bude moci začít polední hodování.
"Poproste o příměří a slibte trvalý mír."
Všichni vůdci klanů vybuchli v nevěřícný řev.
Džukaga čekal několik minut, než se vztek utiší, a na chvíli byl přesvědčen, že ho nejeden vůdce klanu vyzve na krvavý souboj, aby pomstil to, co všichni vnímali jako oplzle znevážení cti.
"Vy už jste se ze svého čtení špinavých a slabošských lidských knih zbláznil," hulákal Buktag'ka a výhružně z boku k Džukagovi přistoupil, jako by ho chtěl udeřit.
Nastala chvilka ticha, jak všichni čekali, až na Džukagovu tvář dopadne první rituální rána, ale náhle se všichni obrátili k zástěně, za kterou seděl císař.
Císař se smál.
"Vyložte nám svůj plán, barone. Myslím, že vidím jeho přínosnost, třebaže vím, že bohy nepotěší."
"Ani bohově nejsou nepřístupní úplatkům," pravil Džukaga a jeho rysy osvítil lišácký úsměv. "Když můj plán vyjde, bude po jeho skončení Sivar více než potěšena závěrečnými oběťmi."

prolog

"Dle mého mínění je zřejmé, že podle posledních výpočtů, jejichž výsledky se promítají na vaše holoobrazovky, do osmdesáti dnů riskujeme vážnou porážku, která může zmařit několik roků našeho válečného úsilí."
Komnatu rozechvěl rachot ohromeného a hněvivého vrčení. Baron Džukaga se pohodlně usadil ve svém křesle a čekal, až se bouře přežene.
"To je absurdní, urážlivé," vyštěkl Talmak z klanu Sutaghi a rozhlédl se kolem, jako by hledal někoho, na koho svalit vinu a koho tudíž obětovat. "Jak jsme se vůbec octli v takové situaci? Naše flotily jsou ty nejlepší, naši válečníci jsou naplněni zápalem skabaků a ochotni zemřít pro slávu Kilrahu. U Sivařiny krve, vždyť tu chamraď přečíslujeme v téměř každé třídě lodí. Jak k tomu došlo?!" S posledními slovy udeřil pěstí do svého holoprojektoru a roztříštil jej, jako by tímto činem chtěl neradostná čísla jednoduše zabít.
Baron Džukaga z klanu Ki'ra se v křesle mlčky obrátil a pohlédl na konec stolu, kde seděli císař a jeho vnuk a dědic princ Thrakhath.
"Snad by nám to mohl osvětlit císař," pravil Džukaga sametovým hlasem a sklonil hlavu dost nízko na znamení povinné úcty, ale učinil to pomalu, aby tím naznačil opovržení a vzdor. Ti, kdo seděli v místnosti, císaře pochopitelně neviděli. Ten byl na svém vysokém trůnu skryt přímému pohledu za hedvábnou zástěnou s vyšitými třemi zkříženými rudými meči císařského rodu. Princ Thrakhath seděl u úpatí pódia. Nyní se pod Džukagovým pohledem lehce zavrtěl a z hrdla mu zaznělo tiché, avšak slyšitelné zavrčení jako signál, že je připraven přijmout výzvu, a také jako reakce na urážlivé přímé položení otázky císaři.
Baron Džukaga se ze všech sil držel, aby nevycenil zuby a nedal tak naplno najevo svou nenávist k císaři, kterého pokládal za méně urozeného a který se pokusil svalit vinu za katastrofu u Vukar Tagu na jeho ramena. (W. R. Forstchen - Ch. Stasheff: Nálet bez návratu. Vydal Klub Julese Vernea Praha 2001.)
Kvůli té pohromě zůstal déle než rok ve vyhnanství. Až po posledních porážkách si ostatní klany naléháním vynutily, aby byl omilostněn a bylo tak možno využít jeho známých schopností jedince, který je známý tím, že nejlépe rozumí

zvláštnostem lidského chování.
Císař vycítil výzvu i past. Neklidně se zavrtěl a snažil se uspořádat si myšlenky. Když odpoví na otázku přímo, poníží se před vůdci osmi klanů Kilrahu; když přenechá odpověď svému vnukovi princi, bude to vypadat, jako když se zbavuje odpovědnosti - a původní viny.
"Zašel jste příliš daleko, barone," zaduněl z rohu hlas, který tak císaři nabídl východisko ze slepé uličky.
Baron Džukaga se ohlédl po jeho majiteli, Buktag'kovi, prvorozeném klanu Síkag. Síkagové byli považováni za nejméně urozené z osmi vládnoucích rodů a z toho důvodu se obvykle dalo počítat s tím, že se budou k císaři lísat ve snaze povýšit za každou cenu.
"Vaše urážka císaře je očividná," zavrčel Buktag'ka, zvedl se, naklonil se přes stůl a zabodl pohled do Džukagy. "Toto není místo, na kterém by měla císařská krev odpovídat na otázky. Vyžádali jsme si váš návrat z vyhnanství kvůli vaší schopnosti pochopit lidi a pro vaše mistrovství špionáže, ne kvůli vašemu nezdvořilému jazyku, nadutosti celého vašeho rodokmenu nebo kvůli pletichám, kterými jste proslulý."
Džukaga se rozhlédl kolem stolu a odhadoval reakce, které se různily od souhlasného sklonění hlavy až po vzdorné zježení hřívy. Bylo na čase změnit přístup.
"Přijímám výtku před císařskou krví. Nezamýšlel jsem nikoho urazit," pravil a zhluboka se uklonil zacloněnému trůnu.
Princ Thrakhath, který seděl na úpatí trůnu a nebyl skryt pohledům jako jeho dědeček, úsečně kývl hlavou v odpověď.
"Neptejme se, jak je to možné," zaševelil zpoza zástěny císařův hlas, "je tu dost viny pro všechny. Raději si promluvme o současné situaci a o tom, co je třeba udělat."
Baron Džukaga věděl, že nemůže v této věci dál naléhat. Sklonil v odpověď hlavu.
Ty neurozený senilní parchante, pomyslel si Džukaga chladně. Každý tady ví, že ta porážka je chyba tvého pošetilého vnuka a tvoje. Ale kdyby mělo přijít vítězství, budeš smetat pocty ke svým nohám. Baron přemýšlel nyní v rovinách, které byly mimo chápání většiny Kilrathu. Byl to vztek a intenzívní nenávist vůči nejvyššímu pánu, kterému přísahal věrnost. Přesto však stále zaujímal poslušné držení těla a pomalu vstal, aby se znovu ujal slova.
"Buktag'ka má pravdu," řekl Džukaga, "a já výtku přijímám."
Rozhlédl se po komnatě, zvážil reakce ostatních a dospěl k názoru, že nejlepší bude prostě vyrukovat s fakty a čísly, která je zapotřebí předložit.
"Máme nad lidskou konfederací převahu v celkovém počtu letounových lodí, stíhaček všech tříd a těžkých křižníku. Jak ovšem můžete vidět na extrapolovaných grafech, nedostaneme posily nových letounových lodí standardní konstrukce ještě tři osmdesát dní. Jak odhaduje můj výzvědný štáb, lidé mezitím uvedou do provozu čtyři nové těžké letounové lodě, což jim umožní zformovat celý nový operační svaz a poprvé za celou dobu této války tak v kategorii letounových lodí dosáhnout zhruba stejné síly, jakou máme my.
To je zapříčiněno ztrátami doků a téměř dokončených lodí při náletech na naše loděnice během posledního roku. Nejprve v době debaklu u Vukar Tagu zasáhli hlavní základny na našem měsíci," nedokázal odolat, aby nestřelil pohledem po Thrakhathovi, "a při dalších dvou náletech zničili tři další loděnice."
Na okamžik se odmlčel a rozhlédl se po místnosti. Ostatní vůdci klanů se neklidně vrtěli. Úspěšné nálety lidí do hloubi Říše byly pro Thrakhatha a klanové vůdce zdrojem krajního zahanbení, Džukaga se v duchu usmál. Když už nic jiného, umožnil mu exil po Vukaru umýt si drápy od veškeré odpovědnosti. Zjistil, že jakýmsi nestranným způsobem dokáže dokonce obdivovat člověka, který vynalezl strategii takových úderů s nasazením lehkých letounových lodí. Zprávy špehů, a to jak od člověka nasazeného do vládnoucí administrativy, tak pocházející z výslechů zajatců, naznačovaly, že plán je dílem admirála Tolwyna.
"Naše nevýhody," pokračoval baron, "ještě zhoršuje skutečnost, že během příštích osmdesáti dnů bude téměř čtvrtina našich letounových lodí potřebovat údržbu, doplnění zásob a výstroje a jedna dokonce výměnu celého reaktoru."
"Nemohou takové věci počkat?" otázal se Buktag'ka.
"Už jsme je odkládali příliš dlouho," oznámil Thrakhath chladně. "Reaktor Ha 'Tukagu propouští tak nebezpečně, že posádka strojovny musí nosit ochranné obleky a po třech pracovních směnách odejít na odpočinek. Když loď tímhle způsobem budeme zatěžovat dál, můžeme očekávat havárii reaktoru. A pokud jde o ostatní lodě, rozličné drobnosti hrozí přerůst ve vážné problémy, pokud jim nebudeme věnovat pozornost. Vzpomeňte na standardní pravidlo, že letounová loď na každý den letu potřebuje z různých důvodů strávit jeden den v docích. A my už to natahujeme téměř na dva ku jednomu a příliš naše zařízení přetěžujeme."
Zmlkl a Džukaga sehrál divadélko děkovného přikývnutí.
"Znám argument, že si nemůžeme dovolit v takové době odvolat letounové lodě z akce," promluvil dál Džukaga, "ale věřím, že princ Thrakhath vám řekne, že si nemůžeme dovolit je nestáhnout. Naneštěstí lidé alespoň pro tuto chvíli objevili naše slabé místo a využívají je. Nasazují své nové eskortní letounové lodě k náletům hluboko do prostoru naší říše, vyhýbají se boji lodě proti lodi a raději rozbíjejí naše lodě v docích dřív, než je dokončíme a vypustíme. A co je ještě horší, tyto úderné síly napadají naše transportní a zásobovací lodě. Máme v této kategorii katastrofální ztráty."
"Aspoň za to zaplatili," odsekl Thrakhath.
"To je sice pravda, můj pane, ale pohleďte na tato čísla. Za poslední standardní rok jsme bezpečně zničili sedm jejich eskortních letounových lodí, dvě těžké letounové lodě a sedm osmic dalších lodí. Oni naproti tomu rozdrtili osm rozestavěných letounových lodí, zničili cenná zařízení a způsobili tisícové ztráty na školeném personálu. A snad nejvážnější ztráty ze všech, které způsobili, tvoří zhruba sedm osmic transportních a zásobovacích lodí,"
Odmlčel se a rozhlédl se po komnatě. Spatřil, jak se klanoví vůdci tváří pohoršeně, když se podívali na Thrakhatha, který musel dát najevo souhlas s Džukagou.
"Co jsou tihle lidé za zvířata?" položil Buktag'ka řečnickou otázku. "Jaká čest, jaká sláva se dá získat rozbitím letounové lodě, která ještě ani nemůže létat? Jejich bohové musí zvracet odporem při takové podlé zbabělosti."

"Myslím, že jejich bůh se na to dívá poněkud jinak než ti naši," pravil Džukaga suše. Uvědomoval si, že ironie toho, co říká, přítomným zcela uniká.
To byla jejich slabina. On při svém studiu lidí nabyl alespoň malého pochopení pro jejich cizí logiku, cizí víru a cizí pojetí války. Pokoušet se tlumočit toto pochopení jedincům kolem sebe však bylo téměř nemožné bez ohledu na jejich inteligenci; propast byla příliš široká, než aby se dala přeskočit.
A byl to také slabý článek jejich vojenství. Všichni předchozí nepřátelé byli zničeni během válek, které trvaly nanejvýš o málo déle než čtyři roky - a to ještě jenom kvůli prosté velikosti říše Hari, kterou bylo třeba obsadit a zničit. V takovém případě, kdy si vítězství zajistili během několika hodin po prvních útocích, bylo zbytečné snažit se nepřítele skutečně pochopit. Válka s lidmi se však vlekla už čtyři osmice roků, a přesto většina těch, kdo vedli Říši do boje, dosud skutečně nerozuměla myšlení nepřátel.
"Se ctí nebo bez cti, zničená letounová loď je jednoduše mrtvá," pravil Džukaga tiše. "O tom se nedá diskutovat."
Ohlédl se po Thrakhathovi a ke svému překvapení se dočkal souhlasného přikývnutí.
"Skutečná krize ovšem postihla naši logistiku, naše transportní lodě, které zásobují loďstvo."
Od klanových vůdců se ozvalo několik pohrdavých odfrknutí. Takové lodě a ti, kdo na nich sloužili, byli považováni dokonce za nehodné opovržení. Kdokoliv, kdo v bojeschopném věku přijal místo na některé z nich, ztratil u svého klanu čest, byl považován za nehodného zplodit dědice a u hodovních stolů, když se ostatní vychloubali válečnými činy a otevírali si tepny na pažích, aby skrápěli úlitbami Sivařin oltář, museli sedět v rohu se sklopenou hlavou. Z toho si lze snadno udělat obrázek o kvalitě takových posádek.
"Je nabíledni, že bez paliva, potravin, náhradních dílů a dokonce takových základních věcí jako vzduch k dýchání nebo voda k pití, je loďstvo k ničemu. Lidé použili strategii založenou na tom, že se vyhýbají přímému střetu a místo toho útočí na náš týl, odřezávají nám přísun zásob a ničí naše transportní lodě, čímž nás donutili vyčleňovat k jejich doprovodu drahocenné fregaty a torpédoborce. Nyní útočí eskortními letounovými loděmi, které předčí i torpédoborec, takže konvoje musí doprovázet těžké křižníky. V důsledku toho nemáme dost těžkých křižníku na doprovod našich letounových lodí a naše výroba nových lehkých letounových lodí teprve nabíhá."
Na chvilku se odmlčel a pohlédl na grafy, jež se promítaly na holoobrazovky.
"Za poslední rok jsme ztratili asi sedm osmer-osmic transportních lodí a čtyři loděnice na jejich stavbu. To je naše slabé místo. Dostali jsme se do situace, kdy naše letounové lodě musí na čas opustit frontu a vrátit se pro zásoby až na Kilrah, protože nemáme dost transportních lodí, které by jim je přivezly. Následkem toho naše síla, vyjádřená skutečným počtem lodí na frontě, poklesla na polovinu, a tudíž v mnoha sektorech mají lodě Konfederace převahu."
Znovu udělal dramatickou přestávku a dočkal se chladných pohledů nevíry, že by něco tak obyčejného, tak nedůstojného jako tato položka mohlo skutečně ovlivnit vedení války.
"Co tu slyším, je nemožné," zavrčel Jikta z klanu Kax-ki. "Opravdu tvrdíte, že jsme kvůli takové věci prohráli válku?"
"Lidé mají přísloví, podle kterého kvůli chybějícímu hřebíku ztratil kůň podkovu, kvůli chybějící podkově..."
"Co je to kůň?" otázal se Jikta.
"To je zvíře, na kterém lidé kdysi jezdívali." Pak dopověděl konec přísloví a sledoval, jak působí.
"Ne, válka ještě rozhodně není prohraná," řekl posléze princ Thrakhath, když se konečně pohnul. "Myslím, že baron má sklon přehánět své myšlení a grafy, aby nás vystrašil."
"Nemůžete však popřít, že máme potíže," odsekl baron.
"Dočasně snad," opáčil princ Thrakhath.
"Princi Thrakhathe," pravil baron úlisně, "před více než šesti lety jste právě vy odvelel všechny nově postavené transportní lodě k vašemu projektu Hari. Kolikpak transportních lodí a dalšího materiálu váš klan váže v tomto projektu, zatímco hlavní boj trpí nedostatkem zásob?"
Odmlčel se a pozoroval rozruch zájmu v místnosti.
"Nejsme tady, abychom mluvili o Hari," oznámil úsečně Thrakhath. "Jsme tu především proto, abychom vyslechli vaše zprávy a nápady."
Vůdci klanů přejeli pohledem od Thrakhatha k Džukagovi a baron vycítil, že si nejeden z nich přeje, aby byla odhalena pravda o tomto tajném projektu. Ale on nejprve zdůrazní ještě další bod.
Baron Džukaga pokynul pobočníkovi, který stál ve vzdáleném koutě komnaty a obsluhoval holoobrazovku.
Obraz přeblikl na trojrozměrnou mapu Říše plnou propletených oranžových a červených čar.
"Rozvědka zjistila, že lidé vědí o oné příležitosti, která se jim v příštích nejméně dvou osmer-osmicích dní naskýtá, a uvažují o ofenzívě, aby využili našeho dočasného oslabení. Své letounové lodě lidé nasadí do zahajovací operace v soustavě, kterou nazývají Munro. Vědí, že musíme Munro udržet, protože je bránou k radě přeskokových bodů skýtajících nejkratší cestu do srdce Říše.
Zároveň na osmi různých frontách," na mapě začaly současně s jeho slovy blikat oranžové šipky, "přeskočí do prostoru Říše osm jejich lehkých letounových lodí spolu s ozbrojenými transportními loděmi s cílem ochromit nás zezadu, rozdrtit naši zbývající dopravu, loděnice pro stavbu křižníku a střediska přestavby lehkých letounových lodí, pustošit planetární základny a poničit těch několik zásobovacích konvojů, které jsou ještě v provozu.
To je jejich plán ve zkratce."
V komnatě se rozhostilo ticho a vůdci klanů si upřeně prohlíželi obrazovky.
"To je ošklivý plán," ozval se Thrakhath chladně, "bodnutí do zad přes bezbranná postavení. Chybí tomu veškerá čest, veškerý střet ocelové čepele proti ocelové čepeli, lodě proti lodi."
"Ale ochromí nás i při své zbabělosti," odsekl Džukaga a Thrakhathovi nezbylo než sklonit hlavu.
V místnosti se na chvíli rozhostilo ticho.
"A přesto," zašeptal Vak z klanu Ragitagha, neschopný mluvit hlasitěji, protože chirurgům činilo jisté potíže dát mu

ústa dohromady po souboji, na který byl kdysi vyzván, "jestli všechno postupuje tak, jak o projektu v sektoru Hari tvrdí šeptanda, měla by naše síla do roka narůst natolik, že získáme nad lidmi převahu a tuhle válku ukončíme."
Pohlédl v očekávání odpovědi přímo na Thrakhatha.
"Ani v těchto místech by se o projektu Hari nemělo mluvit," řekl Thrakhath spěšně.
Vůdci klanů se zavrtěli. O projektu znali jen pověsti, protože celý vývoj měl plně pod kontrolou klan Kiranka, v jehož čele stáli císař a princ.
"Jsou to naši bratři,"' oznámil císař zpoza zástěny. "Promluvme o tom."
Thrakhath se ohlédl k zástěně za sebou, jako by chtěl něco namítat.
"Promluv o tom."
Džukaga to váhání zaznamenal. Bylo známo, že v císařském paláci dochází k řadě úniků informací a čím méně se o jistých věcech řeklo, tím lépe. Stejně dobře postřehl, jak císař sehrává tah projevu důvěry v ostatní klanové vůdce a tím, že jedná, jako by přítomní byli jeho důvěrní přátelé, získává jejich přízeň. Viděl, jak to působí na Buktag'ku, který se viditelně nadmul a naklonil se kupředu, aby lépe slyšel,
"Ještě předtím, než ty lidské nálety začaly," spustil Thrakhath, "císař ve své moudrosti předvídal jistá nebezpečí tohoto druhu, a proto nařídil investovat obrovské množství bohatství i materiálu do stavby tajných loděnic. Ty se nacházejí v dobyté říši Hari, na opačné straně naší Říše vzhledem k Terranské konfederaci."
Vylovil z náprsní kapsy holokrychli a zasunul ji do přístroje. Džukagovi připadala zajímavá už sama skutečnost, že Thrakhath přišel na tuto poradu plně připraven odhalit rozsah projektu Hari. Baronovi lidé už objevili většinu střežených tajemství projektu, takže mohl postupovat s jistotou, a zdálo se, že Thrakhath očekával, že si Džukaga na této poradě vynutí plné odhalení.
Na hlavní holoobrazovce se objevila mapa Říše: hranice s Konfederací nahoře, Kilrah a Říše sama uprostřed a daleko dole podrobený prostor nyní mrtvého Hari, soubor tisícovky hvězd, kolem kterých kroužilo více než tisíc sežehnutých světů bez života.
Thrakhath na obrazovce zvýraznil jednu hvězdu hluboko uvnitř dřívějšího teritoria Hari.
"Zde se posledních pět let vyvíjí a zkouší nová třída letounových lodí, přičemž je třeba překonat potíže s nadsvětelnými přeskoky lodí, jejichž velikost a hmotnost převyšuje určitou hranici. Tyto nové letounové lodě, jejichž třídu nazýváme Hakaga, jsou schopné nést a obsluhovat nejnovější stíhací kosmoplány Vafarz, které mají přijít do řadové služby příští rok. Díky své velikosti mají tyto letounové lodě systémy generování štítů schopných odolat prakticky každé zbrani, kterou má nyní Konfederace k dispozici, včetně antihmotových torpéd Mark IV a V."
Obraz na holoobrazovce se změnil. Objevila se na něm letounová loď. Vůdci klanů se na ni vzrušeně zahleděli a Thrakhath stiskl tlačítko na svém monitoru. Vedle lodě se objevil druhý obraz, obraz současné těžké letounové lodě.
Místnost se rozezněla překvapenými výkřiky.
Ani Džukaga nedokázal skrýt zvědavost. Třebaže četl hlášení špehů, jediné obrázky, které kdy viděl, byly zrnité dvourozměrné snímky, tajně pořízené kapitánem transportní lodi, který pro něj pracoval. Nová letounová loď byla nejméně dvakrát delší než stará konstrukce a ježila se šesti vzletovými a přistávacími palubami; tři měla vzadu, tři vpředu. Jak se obraz uvnitř holoprostoru zvolna otáčel, všiml si, že zranitelné motorové gondoly jsou zcela zakryté a opancéřované.
"První z nich už je bojeschopná," oznámil Thrakhath pyšně, "a prochází závěrečnými zkouškami v zapadlých oblastech harijského prostoru, daleko mimo dohled slídivých očí Konfederace."
Střelil pohledem po Džukagovi, jako by chtěl dodat, že také mimo dohled slídivých očí kohokoliv jiného.
"Jaké má vlastnosti?" otázal se Vak.
"Plně naložená nese tři osmdesátice a šest osmic bitevních plavidel a stíhaček, vzlétajících ze šesti oddělených hangárů. Obrana se skládá ze čtyř osmic čtyřhlavňových baterií hmotnostních urychlovačů, čtyř osmic neutronových a laserových baterií a šesti rotačních vícehlavňových výmetnic protitorpédových střel. Má tři soustředné vrstvy vnitřního pancíře a všech šest hangárových palub tvoří hermeticky uzavíratelné celky. Tak můžeme snést vyřazení tří, nebo dokonce čtyř vzletových drah, a přesto pokračovat v boji a přesouvat stíhačky z jedné části lodě do druhé vnitřními přístupovými chodbami. Jak jste si jistě domysleli, množství materiálu potřebného ke stavbě této letounové lodě šestkrát převyšuje spotřebu na normální útočnou letounovou loď. Kromě toho stavíme více než osmdesát doprovodných lodí typu fregaty, torpédoborce a křižníku. Proto nyní trpíme nedostatkem transportních lodí. Přepravě všeho, co bylo zapotřebí, z Říše na vzdálený konec Hari se jich věnovalo více než dvě stě."
Rozhlédl se po místnosti a spatřil chápavé přikyvování.
"Myslím, přátelé," pravil uhlazeně, "že také chápete, proč můj klan převzal plnou odpovědnost za stavbu těchto lodí. Museli jsme udržet co nejpřísnější utajení. Kdyby se nepřátelé něco doslechli, měli by čas analyzovat naše nové lodě a možná i najít protizbraň."
Vzdorně pohlédl na Džukagu.
"Proto můj klan podrobil projekt takovému utajení a držel jej tak dlouho v skrytu."
Džukagovi se zachtělo odpovědět výzvou, že mít takové lodě v ruce výhradně sám také zajišťuje moc císařského trůnu, ale uvědomoval si, že na to není vhodný čas, třebaže drobná urážka ostatních klanů neprošla bez povšimnutí.
"Tak loď nasaďte hned k zastavení lidské ofenzívy," navrhl Buktag'ka a vzrušeně bouchl do stolu.
Džukaga se na Buktag'ku podíval a chtělo se mu vysmát se jeho patolízalskému nadšení,
"Takovým způsobem se válka nevyhrává," odvětil Thrakhath a hrot sarkasmu v jeho hlase dával najevo, že ačkoliv Buktag'ka je vůdcem rodu, stále je nižšího ražení, Buktag'ka se rychle rozhlédl po komnatě, zda se nedočká nějaké známky podpory, ale spatřil jen výsměšné pohledy, a tak spolkl svůj vztek.
"Za osmdesát a čtyřicet dní budou k operačním zkouškám připraveny čtyři další letounové lodě třídy Hakaga, za tři

osmdesátice a čtyřicet dní pak budeme mít plně bojeschopnou úplnou flotilu osmice a čtyř lodí Hakaga.
To znamená, že budeme potřebovat více než čtyřicet osmdesátic pilotů stíhacích a bitevních strojů. Navzdory tomu, co si snad baron myslí, jsem vám právě proto chtěl tuto informaci dnes odhalit. Osádky stíhaček první lodě byly vybrány z mého klanu, ale jak budou přicházet do řadové služby další lodě, budeme muset z výcvikových akademií a ze stávajících letounových lodí posbírat nejlepší piloty všech klanů. Na slávě této nové flotily se budou podílet všechny vaše hrai, vaše klany."
Pohlédl na barona a potlačil pohrdavý smích. Třebaže ho baron skutečně dotlačil k tomu, aby odhalil projekt příliš brzy, bylo zábavné nedopřát mu, aby si to myslel.
"Nasadím je až tehdy, když bude celá flotila připravená, a to tak, že prorazíme přímým úderem lidskou obranu. Ten plán jsme ve válečných simulacích opakovaně procházeli a vychází nám, že nejméně polovina oněch nových lodí se dostane až k Zemi a přitom rozdrtí konfederační loďstvo v jediné vrcholné poslední bitvě. Do hodiny poté, co zaujmeme postavení na oběžné dráze nad domovskou planetou, se buď Terranská konfederace vzdá, anebo více než osm a půl sta našich stíhaček svrhne antihmotové pumy a promění planetu v prach a popel."
"Příboj války se přeléval sem a tam po více než polovinu mého panování," zasáhl do hovoru císař a jeho hlas si vynutil naprosté ticho. "Než se odeberu ke svým předkům, rád bych viděl, jak můj vnuk zničí tu nízkou chamraď a onu kouli odpadků, kterou nazývají svým světem."
"Tento Thrakhathův plán ve mně vzbuzuje radost," ozval se Džukaga, "nicméně bude trvat nejméně osmdesátici dní, a ještě spíše dvě osmdesátice, než bude připraveno pět nových lodí, a tři a půl osmdesátice dní, než bude bojeschopných ostatních sedm, kterých je podle jeho víry zapotřebí k vítězství. Jenže jak všichni jistě vidíte, lidé v příštích pěti osmicích dní budou moci proniknout naší obranou a rozsívat vlnu zkázy, i kdyby to nakrásně nebyl osudný úder. Při tomto průlomu ochromí naše zásobování, které budeme nadále potřebovat, aby podpořilo nové lodě prince Thrakhatha při jejich vítězném náporu. Pokud ono bude ochromeno, ochromí to i konečnou ofenzívu proti Zemi."
Na okamžik se odmlčel, aby se podíval na Thrakhatha, kterému nezbylo než přikývnout na souhlas.
"Slyšeli jsme Talmakův návrh dočasně opustit pohraničí a stáhnout všechnu obranu do centra," shrnoval Džukaga dřívější návrhy, "jenže takovou poskvrnu na cti si nemůžeme dovolit a nemůže to připustit ani klan Kaxki, kterému patří mnoho příhraničních světů. Náš princ nám vysvětlil, že protiofenzíva do sektoru Enigma nebo přes Munro k Zemi je vzhledem k otázkám zásobování obtížna, ne-li nemožná, a že lidé stále mohou tuto hrozbu ignorovat a pokračovat v pustošení našich světů."
Zhluboka se nadechl a rozhlédl se komnatou.
Nyní nadešlo skutečné jádro porady. Thrakhath sice odhalil, co má jeho klan v plánu do budoucna, ale nepřinesl žádné použitelné návrhy, jak překonat aktuální krizi.
"Povolali jste mě z vyhnanství se slovy, že jsem natolik pochopil lidi, že snad mohu navrhnout třetí cestu, a já mám takovou cestu, která nám přinese vítězství."
"A to je?" zeptal se Buktag'ka, celý rád, že se hovor očividně chýlí ke konci a bude moci začít polední hodování.
"Poproste o příměří a slibte trvalý mír."
Všichni vůdci klanů vybuchli v nevěřícný řev.
Džukaga čekal několik minut, než se vztek utiší, a na chvíli byl přesvědčen, že ho nejeden vůdce klanu vyzve na krvavý souboj, aby pomstil to, co všichni vnímali jako oplzlé znevážení cti.
"Vy už jste se ze svého čtení špinavých a slabošských lidských knih zbláznil," hulákal Buktag'ka a výhružně z boku k Džukagovi přistoupil, jako by ho chtěl udeřit.
Nastala chvilka ticha, jak všichni čekali, až na Džukagovu tvář dopadne první rituální rána, ale náhle se všichni obrátili k zástěně, za kterou seděl císař.
Císař se smál.
"Vyložte nám svůj plán, barone. Myslím, že vidím jeho přínosnost, třebaže vím, že bohy nepotěší."
"Ani bohové nejsou nepřístupní úplatkům," pravil Džukaga a jeho rysy osvítil lišácký úsměv. "Když můj plán vyjde, bude po jeho skončení Sivar více než potěšena závěrečnými oběťmi."
A zároveň budu potěšen i já, až se vítězství prince Thrakhatha stane mým vítězstvím, pomyslel si baron s úsměvem.

kapitola první

Kapitán Ian "Lovec" St. John minul poslední navigační kontrolní bod a zatočil do směru přiblížení na zteč. Jediná obyvatelná planeta soustavy Munro ležela nyní přímo před ním. Přes tvář světa zavanula metelice antihmotových pum, které měly potlačit kilrathskou pozemní obranu, a jejich záblesky jasně mrkaly dokonce i na vzdálenost třiceti tisíc kilometrů. Přecvakl na kanál námořní pěchoty a chvilku poslouchal, jak druhá a třetí divize zahajují sestup ke svým určeným místům přistání. Nato přepnul zpět na svůj hlavní kanál.
"Červená peruti, odjistit všechna torpéda. Modrá a Zelená peruti, držte se blízko a zajistěte podporu. Jdeme na letounovku!"
Na levoboku viděl, jak se Žlutá, Oranžová a Černá peruť, které tvořily zbytek útočné skupiny, rozvíjejí do standardní klínové formace, zatímco bombardéry Broadsword Červené perutě se řadily ke klasické křížové zteči a oblétaly kilrathskou letounovou loď po různých oblucích, aby ji zasáhly ze tří navzájem kolmých směrů.
V příštích několika minutách přijdou o pár lidí, ale bude také po lehké letounové lodi, kterou mají před sebou.
Rychle prošel hlavní taktickou spojovou síť, aby zkontroloval, jak probíhá boj jinde, a podle potřeby odvelel část

svého zatraceně předimenzovaného úderného svazu tam, kde by se snad vyskytovaly potíže.
Námořní pěchota šla na výsadek přesně podle plánu. Žádný vážný odpor, oblast přistání už vyčištěná těžkým bombardováním ze čtyř torpédoborců a křižníku, které proměnilo tisíc čtverečních kilometrů hlavní oblasti přistání v hromadu doutnajících trosek. To, co na planetě z kilrathských základen ještě zbývalo, se dál rozsvěcovalo žárem antihmotových úderů.
Tenhle úder na kilrathskou základnu šlapal jako hodinky a už to samo o sobě bylo podezřelé. Dobytí soustavy Munro bylo posledních třicet let, od jejího obsazení Kilrathy v úvodních fázích války, jedním z dlouhodobých cílů. Vedle prosté skutečnosti, že to kdysi bylo lidské teritorium, tvořila soustava také hlavní přístup do nitra Říše. Naopak z této základny Kilrathové kontrolovali vyústění hlavního přeskokového bodu do středních oblastí Konfederace a odtud po hlavní přeskokové linii přímo k Siriu a dále k Zemi. Soustava tedy představovala hlavní bránu jak do Říše, tak do Konfederace. Při předchozích šesti pokusech o opětovné dobytí planety byla zničena spousta dobrých lodí a zahynula zatracená spousta lidí. Nyní jim padala do klína jako zralé jablko.
Napadlo ho, jak se asi odvíjí zbytek plánu úderu. Útok na Munro, třebaže jeho zásadní důležitost byla nepochybná, ve skutečnosti nebyl hlavním cílem operace Červená trojka. Sloužil jako návnada, která na sebe měla stáhnout kilrathský protiútok a tím odlákat jejich síly z cesty hlavnímu náporu ofenzívy. Na patnácti stech světelných rocích hranic mezi Říší a Konfederací bylo rozmístěno a připraveno k přeskoku do nitra Říše osm operačních skupin, každá složená z eskortní letounové lodě, lehkého křižníku a čtyř torpédoborců. Jejich úkolem bylo zasahovat daleko v týlu, ničit konvoje, rozmetávat základny a bořit loděnice. Tato taktická inovace, rozvíjená od Vukar Tagu, podle všeho nesla ovoce a někteří tvrdili, že neustálé obtěžování už Kočičáky opravdu začíná zdolávat. Jen doufal, že se politici nechystají tuhle šanci zahodit, jak to naznačovaly nejnovější neoficiální zvěsti.
" Lovče, zachytili jsme provoz, blíží se ve směru 032 na plus 060 stupňů vůči vašemu kursu."
Lovec pohlédl na svůj krátkodosahový taktický sken a spatřil, jak na něm naskočilo hejno červených skvrnek.
"Modrá peruti, jdete po nich?"
"Tady Vlk samotář, pane. Přibližujeme se a kryjeme vás."
"Tak ať si vysloužíš proužek dvojitého esa, chlapče. Dobrý lov."
"Nebojte se, tu láhev skotské máte u mne, až se mi to podaří," odvětil Vlk samotář. "Raději bych měl v zaměřovači zarámovanou letounovku."
Lovec se pro sebe uchechtl. Synovec admirála Tolwyna se tohohle boje nemohl dočkat a Ian chápal proč.
"Ten kluk se může zbláznit, aby tu frčku dostal."
Lovec věnoval rychlý pohled svému druhému pilotu Griffinové a přikývl. Eskortní letounová loď Tarawa, na níž Kevin Tolwyn sloužil, se k úderné skupině připojila, když už akce byla v plném proudu. V šarvátkách cestou k soustavě Munro měl mladý Tolwyn v půl tuctu bojů šťastnou ruku a dychtil zaokrouhlit své skóre na deset. Taková touha mohla pilota zabít, ale Lovec ji dokázal pochopit.
Obrátil pohled opět dolů k informační obrazovce počítače, která ukazovala, že obě zbývající úderné skupiny Broadswordů se řadí do pozice pro zteč. Všechny tři skupiny přesně dosáhly výchozích poloh a zahájily závěrečný útok.
"Vzdálenost tisíc kiláků, rychlost klesla na 110 km/s," začala recitovat Griffinová odpočty vzdálenosti a rychlosti. Počítač by tuhle práci zvládl také, ale stroj mohl vždycky v klíčovém okamžiku vysadit a kromě toho Lovec dával příjemnému hlasu Griffinové přednost.
Lovec se díval přímo před sebe, kde prostor vyplňovala planeta. Už na pozadí modrozeleného oceánu rozeznával štěpinu odraženého světla, která svým tvarem připomínala tužku.
"Cíl zatáčí a provádí standardní úhybný manévr alfa," oznámila Griffinová. "Nabírá kurs 002 na plus 80 stupňů."
"Přímo bokem proti nám," zasmál se vítězně Lovec. Na dobře načasovaném útoku ze všech tří os je krásné, že bez ohledu na to, jak se nepřítel otočí, vždy ho někdo bude moci zasáhnout naplno z boku.
Ve sluchátkách komunikační soupravy se mu rozeznělo hluboké pronikavé bzučení, základní tón zaměřovací soupravy torpéda.
"Vzdálenost patnáct kilometrů, přibližovací rychlost osm set padesát metrů za sekundu stálá."
Téměř nehybně se vznášel v prostoru. Vrhl letmý pohled na taktický displej, který byl nyní plný modrých a červených teček. Kolem se mihl kilrathský těžký stíhací kosmoplán Gratha a za ním Rapier. Zaslechl, jak Jonesyová ve střelecké věži za ním současně s krátkou dávkou vychrlila zaklení. Jejich Broadsword se otřásl a na schématu hlášení škod se červeně rozsvítil pravý zadní stabilizátor. Z odvracející se letounové lodě vylétl vějíř nábojů z hmotnostních urychlovačů a Lovec lehce pošťouchl páku připustí paliva, aby udržel krok s lodí, která pokračovala v zatáčce.
Tón v jeho sluchátkách začal nabírat výšku a signalizoval, že naváděcí systém torpéda proniká zkreslením fázového štítu kilrathské letounové lodě a zbraň se bezpečně zaměřuje.
Broadsword po jeho pravici zmizel v záblesku. Ian se snažil nemyslet na přátele v něm. O zlomek vteřiny později Jonesyová v zadní střelecké věži zavýskla.
"Dostala jsem toho chlupáče. Jen shoř, parchante, shoř."
Hergot, ta je krvežíznivá. Jenže kdo může co vyčítat devatenáctileté žábě, jejíž všichni bratři v téhle válce zahynuli?
Tón ve sluchátkách začal vibrovat a skončil trojím vysokým pípnutím. Poslední pípnutí přešlo ve stálý tón, který naznačoval, že těžké torpédo vzor IV je zaměřené a odjištěné. Ian ucítil, jak se letoun zachvěl, když se torpédo uvolnilo ze závěsníku a odlétlo k cíli. Na taktické obrazovce, znázorňující útok, se objevilo skoro dvacet stříbrných skvrnek. Načasování bylo prakticky dokonalé.
Nyní bylo na čase vyzkoušet nový zbraňový systém.
Škubl pákou připustí na doraz, přitáhl si řídicí páku až na břicho a vylétl kolmo vzhůru, čímž vystavil do pohotovostní

polohy laserový naváděcí systém podvěšený pod Broadswordem.
"Laser zaměřen na torpédo," oznámila klidně Griffinová, skloněná nad svou situační obrazovkou. Nový laserový systém měl torpédům poskytnout pasivní navádění na cíl. Přístroj se zaměřil na ocas torpéda, a když torpédo ztratilo vlastní zaměření, mohl je navádět zbraňový operátor, který současně prováděl úhybné manévry před protitorpédovými střelami a kompenzoval rušení produkované obrannými systémy cíle. Jediný problém spočíval v tom, že Broadsword se až do zásahu musel zdržovat v oblasti cíle s odkrytým spodkem.
Může to sice fungovat, pomyslel si Ian, ale rád bych vzal s sebou toho idiota, který to zkonstruoval, aby tu čekal se mnou a viděl, jaké to je.
Bodová obrana kilrathské letounové lodě zahájila palbu a malorážové kanóny na bázi hmotnostních urychlovačů chrlily vějíře střel o velikosti oblázku. Několik torpéd vybuchlo. Z výmetnic na přídi a na zádi lodě vylétly protitorpédové střely.
"Stále sleduji, stále sleduji," odříkávala Griffinová, maličko se šklebila a manipulovala malým joystickem, aby torpédem uhnula, když se přiblížily dvě protistřely. Úhybný manévr je setřásl a jelo se dál.
"Stále sleduji, dopad za pět, čtyři.
A náhle to nevypadalo správně. Kilrathové použili staré jednoduché protitorpédové střely. Sakra, přece už pomalu šest měsíců používají kilrathské letounové lodě ty zatracené nové kazetové protitorpédové střely, které se rozpadají na šest kusů submunice. Ten mizerný krám přinesl ošklivé překvapení. Lodě, které jím byly vybaveny, byly proti torpédovým útokům téměř imunní, pokud dokázaly včas dostat ven dost střel,
Zbrojíři loďstva se snažili jako šílení, aby přišli s nějakým protiopatřením, ale dosud nikdo nedokázal náboj ulovit a dodat ke zkoumání, protože byly vybaveny časovanou roznětkou a v případě, že minuly cíl, samy vybuchly a zahanbovaly tak nadále muniční odborníky.
Drama se odehrálo během několika vteřin. Úderu protistřel padla za oběť další čtyři torpéda, která všechna patřila ke staršímu modelu bez pasivního navádění; vypadalo to, že několik dalších vyřídily malorážové kanóny, a potom se stříbrné skvrnky shlukly v jediném bodu.
"Dva, jedna, zásah!"
Vesmír vybuchl oslnivým zábleskem jasným jako slunce a letounová loď byla ta tam. Skladiště munice a zásoby paliva explodovaly jako rachejtle v řetězci sekundárních detonací, které loď roztrhaly na kusy.
"Vyřídili jsme jednu placku!" zavýskl Ian a komunikační kázeň šla k čertu, jak téměř všichni začali výskat a povykoval.
Naklonil letoun ke straně a přešel do klopené zatáčky, pečlivě se vyhnul okraji rozpínajího se oblaku trosek a ujistil se, že jeho fotokulomety pracují s vysokým rozlišením. Z přehrávek a prohlídek holozáznamů se toho dá hodně zjistit -jestli naváděcí systémy torpéd fungovaly správně, kam přesně torpéda zasáhla, zda by se z průběhu rozlomení lodě nedaly zjistit konstrukční slabiny... a dokonce i to, co loď veze, je důležité.
Před několika lety jeden z jeho starých kamarádů, Paladin, při korzárském nájezdu za nepřátelskými liniemi napadl a zničil lehkou transportní loď. Zkoumání výbuchu přineslo jediný záběr, jediné políčko záznamu, na kterém bylo zachyceno několik skafandrů vymrštěných z explodujícího trupu. Parta analytiků udělala malý zázrak, když záběr vyčistila, zvětšila a hrála si s ním tak dlouho, až konečně přišla na to, že skafandry jsou navrženy speciálně pro planetu s vysokou gravitací a silnou radiací. Jediným vojenským cílem, na kterém v daném sektoru mohly mít takové skafandry smysl, byla Horká díra, předsunutá základna v soustavě Zarnobia. Dopravili tam tedy mobilní prapor námořní pěchoty, uchystali léčku a zabránili pokusu o výsadek, při kterém zneškodnili pluk kilrathských elitních výsadkářů.
Lovec se prosmýkl kolem okraje ohnivé koule a obrátil se znovu k planetě Munro, aby v případě potřeby nabídl podporu výsadku námořní pěchoty. Červené skvrnky několika málo zbývajících kilrathských stíhaček, které předtím kryly letounovou loď, postupně zhasínaly, jak je likvidovaly perutě Rapieru.
Lovec procvakl zpátky na hlavní spojovací kanál. Věděl, že jeho rozjásaný výkřik "vyřídili jsme jednu placku", tradiční způsob, kterým se u loďstva hlásilo zničení letounové lodě, už zachytil operační důstojník a předal zprávu ostatním lodím flotily.
Slovo "placka" mu připadalo docela zajímavé. Pocházelo ze staré angličtiny, z doby, kdy tehdy ještě letadlové lodě brázdily moře a oceány, ale rozhodně nevystihovalo moderní letounovou loď, ježící se soustavami obranných prostředků a se vzletovými a přistávacími palubami překrytými mohutným duraocelovým pancířem.
Tradice. Loďstvo si strašně potrpí na tradice, pomyslel si s úsměvem.
"Všem útočným perutím. Dobrá práce."
Ian maličko ztuhl. To byl sám starý. Kontradmirál sir Geoffrey Tolwyn.
"Všechna útočící plavidla se vrátí na základnu."
Vrátit se na základnu? Hergot, vždyť námořní pěšáci tam dole pořád ještě mají pěkný bengál.
"Opakujte, prosím," připojil se Lovec do okruhu.
"To platí pro vás, Lovče, stejně jako pro všechny ostatní. Všechny útočící perutě se vrátí na základnu," zavrčel Tolwyn.
"Ano, pane," opáčil Ian. Sporem s admirálem nemohl nic získat. Ale bylo opravdu zvláštní, že starý osobně použil otevřenou řeč. Kilrathské odposlouchávací stanoviště mohlo vysílání zachytit, domyslet si, kdo to je, a v důsledku toho možná i odvodit pohyb flotily. Tolwyn byl na takové chyby příliš chytrý a to lanovi dělalo starosti.
"Co se, sakra, děje, Iane?"
Ohlédl se po Griffinové a mohl jen pokrčit rameny. Tohle rozhodně nebyl standardní postup operace. Jedinou velkou loď v sektoru právě poslali do šrotu. Nyní bylo na čase ulovit těch pár korvet a rozmáznout na padrť veškerý pozemní odpor, aby zachránili životy několika bigošů.
"Poslyšte, Lovče."

To byl Kevin Tolwyn, Geoffreyův synovec.
"Mluv, Vlku samotáři,'"
"Právě se mi donesla z Taran hláška pro naše dvě perutě, které kryjí bitevní akce na zemi. Dostaly rozkaz odpoutat se z boje a vyklidit atmosféru."
"Jo, tak to říkali. Nemáš nějaké zákulisní informace? Co má starý, sakra, za lubem?"
"Ať se propadnu, jestli to vím, pane."
"Tak se tedy řiď rozkazy," odpověděl Lovec a přecvakal kanály, aby se ujistil, že i ostatní perutě se drží pokynů. V žáru takového úspěšného boje bylo někdy obtížné se z akce utrhnout. Pro tento čin mohly existovat pouze dva důvody. Buď byly odhaleny velké kilrathské posily a Tolwyn stahuje bojové stroje k doplnění výzbroje, anebo nastala ta druhá možnost. Onu myšlenku však zavrhl jako absurdní.
"Griffinová, zaměřte navigační maják Concordie."
"Už jsme na něm, pane."
"Vrátíme se a podíváme se, co se to, sakra, děje."
* * *
"Pozor!"
Velitelé perutí a důstojníci jednotlivých úseků, svolaní na štábní poradu, vyskočili ze sedadel a strnuli v pozoru.
Do brífingové místnosti vkráčel kontradmirál Geoffrey Tolwyn. Došel na stupínek, na vteřinku sklonil hlavu a zase ji zvedl, aby se rozhlédl po přítomných mužích a ženách. Při pohledu na ně se mu sevřelo srdce.
"Nikdy, proboha nikdy nedovol, aby ti tví lidé přirostli k srdci. Tvoje práce je využívat je, a když to bude nutné, nechat je zabít," šeptal mu vnitřní hlas. To byla klasická rada jeho starého učitele Banbridgea.
Řekl bych, že právě tohle nás dva rozděluje, pomyslel si
Geoff. Když jsem ztratil Claru i syny, je tohle moje rodina. Nikdy to však nedával najevo bez ohledu na okolnosti. Věděl, že mu za jeho zády přezdívají "starý", a to je ještě ten nejmírnější přívlastek; obvykle ho častovali ještě hůř a leckdy dokonce velice vztekle. Nikdy opravdu nevěděli, jak se cítí, zejména když se jim díval do očí těsně předtím, než vyrazili k útoku, a věděl, že některé z nich posílá na smrt. Nu, aspoň tohle prozatím končí.
Stiskl tlačítko komunikátoru, kterým zapnul palubní rozhlas po celé lodi.
"Celé posádce, všem na palubě. Mluví admirál Tolwyn," rozezvučel se lodí jeho hluboko posazený baryton s jemným oxfordským přízvukem.
"Právě jsem od vrchního velitele loďstva Konfederace obdržel následující zprávu: ‚Veliteli 45. operačního svazu Tolwynovi. S Kilrathskou říší byla uzavřena dohoda o příměří a klidu zbraní s účinností od okamžiku obdržení této zprávy. Zastavte všechny útočné akce a stáhněte se k níže uvedenému navigačnímu bodu. Opakuji, okamžitě zastavit všechny útočné akce. Smíte pouze opětovat palbu, když budete napadeni. Podepsán velitel loďstva Konfederace Noragami,'"
Zaváhal, jako by chtěl ještě něco dodat, ale pak sklonil hlavu.
"To je vše," a vypnul komunikační kanál.
Znovu pohlédl na své důstojníky, kteří tam stáli s výrazem nevíry. Z chodeb před brífingovou místností sem doléhalo vzdálené výskání.
"Řeknu to pouze jednou," pravil Tolwyn tiše. "Jsem hrdý na vás všechny i na práci, kterou jste odvedli. Za sedm roků, po které jsem velel Concordii, jsme vyřídili osm letounových lodí, dvacet velkých bojových lodí, nesčetné stíhačky a bombardéry a bojovali jsme v devíti hlavních akcích loďstva. Concordia není jenom ocel, kanóny a kosmoplány, ve skutečnosti jste to vy, vaše maso a krev a duch všech, kdo na ní kdy sloužili, ať jsou živí nebo mrtví."
Na chvilku zaváhal.
"Až přijde čas, aby znovu bojovala, doufám a modlím se za to, že se na vás na všechny budu moci v hodině potřeby spolehnout. Rozchod."
Zamířil ztichlou místností ke dveřím.
"Krucinálfagot, letíme domů!" zařval někdo a místnost vybuchla jásotem. Tolwynovi ztuhla ramena. Vyšel ven.
Prošel chodbou, nevšímal si jásání, zavřel se do své pracovny a poprvé za celé měsíce si nalil poctivého panáka neřezané sladové skotské. Usadil se v křesle a pustil se do prohlížení prvních holozáznamů z útoku.
Načasování bylo mistrovské a osádky bitevních strojů tvořili nejlepší profesionálové, se kterými sloužil. Prakticky všechny Broadswordy zaměřily a odpálily torpéda současně. Taková úspěšná zteč byla propracovanější než balet se sebelepší choreografií a v jeho očích mnohem krásnější.
Čas aby to vzal.
Vyrušilo ho zaklepání na dveře a on odložil sklenku na příruční stolek za psacím stolem.
"Dále."
Dveře se odsunuly stranou a admirál se nedokázal zdržet lehkého záblesku úsměvu, když spatřil, že na chodbě stojí v pozoru kapitán Jason "Medvěd" Bondarevskij.
"Pojďte dál. Medvěde. Copak vás sem přivádí?"
Jason vešel a zůstal nervózně stát uprostřed místnosti.
"Mávneme rukou nad předpisy a vy si trochu cvaknete," řekl admirál, nalil do sklenky hlt skotské a podal ji Jasonovi.
"Děkuji, pane."
"Posaďte se."
Jason přistoupil k nabídnutému křeslu u admirálova stolu a uvelebil se v něm. Přičichl ke sklence a ochutnal obsah.
"Není špatná, pane."
"Ta nejlepší, kterou si schovávám pro zvláštní příležitosti."

"Jako je tahle?"
"Ne, vlastně ne. Jenom jsem měl pocit, že ji potřebuji."
Jason sklopil pohled k podlaze a Tolwyn vycítil napětí.
"Tak do toho, synu. Ven s tím."
"Pane, něco mi dělá starosti. Myslel jsem, že bude nejlepší, když za vámi zajdu a promluvím o tom s vámi v soukromí."
"Máte na mysli tu drobnost jménem příměří?"
"Částečné," prohlásil Jason tiše.
"O co tedy jde?"
"Pane, ta zpráva o příměří přišla z velitelství loďstva skoro padesát minut před naším útokem na letounovou loď."
Tolwyn hlasitě vydechl a opřel se.
"Jak to, sakra, víte, Bondarevskij?" zeptal se tiše hlasem, ze kterého čišel hrozivý chlad. "Ta zpráva byla určena výhradně mně."
"Pane, Tarawa byla při téhle operaci záložní letounová loď. Kdyby se něco stalo s Concordií, byla by moje povinnost převzít řízení vzdušných úderů. V takové situaci jsem se ujal monitorování všech spojovacích kanálů loďstva, a to včetně vašeho. Co kdybyste byl zasažen, pane? Potom bych potřeboval znát celou situaci. Nevšiml jsem si zprávy hned, protože ji prostě dekódovali a uložili do mé osobní databáze. Ale po akci jsem procházel přijaté zprávy, abych si databázi vyčistil, a narazil jsem na ni."
To, k čemu se Jason přiznával, poněkud vybočovalo z předpisů, ale přinášelo to důkaz o jeho plánovitosti a předvídavosti. Kdyby se skutečně s Concordií něco stalo, mohlo dojít k tomu, že mladý důstojník, sedící nyní před admirálem, by musel převzít odpovědnost za všechno, co se přihodilo.
V akademiích různých vojenských složek se vyprávěl výstražný příběh o incidentu, který se odehrál za války mezi Anglií a Amerikou. V souboji americké a britské lodě byl velitel amerického plavidla smrtelně zraněn a nejnižší důstojník ho odnesl do podpalubí k lékaři. V následující krátké chvíli byli zasaženi všichni ostatní důstojníci a velení přešlo na toho nejnižšího, aniž by ten vůbec něco tušil. Když se vrátil na palubu, byla loď rozstřílená natolik, že se musela vzdát nedlouho poté, co se vůbec pustila do boje. Nejnižší důstojník byl postaven před válečný soud a shledán vinným ze zanedbání povinnosti, povinnosti, o které ani nevěděl, že mu spočinula na ramenou. Tato lekce byla součástí tradice a páteře loďstva - pro porážku není omluvy.
Geoff se zadíval na Jasona a uvědomil si, že se dopustil vážného omylu, když nepředpokládal, že by Jason mohl odposlouchávat komunikaci.
"A co si o tom myslíte?" zeptal se posléze.
"Ztratil jsem při tom útoku dvě osádky, dva piloty a jednoho střelce. Nevím, jak by se jejich rodiny cítily, kdyby se dozvěděly, že jejich děti zahynuly po oficiálním ukončení války."
Tolwyn přikývl a neříkal nic.
"Na chlupáčích mi nijak zvlášť nezáleží," pokračoval Jason, "ale na té letounovce se jich usmažilo pět set nebo i víc. Ani z toho nemám moc dobrý pocit, pane."
"Já také ne."
"Tak proč jste to udělal, pane?"
"Raději bych to neříkal, Jasone, nicméně dovolíte mi jednu otázku?"
"Jistě."
"Kdyby dnešek byl jenom další den téhle války, jaký byste měl z vyřízení té letounové lodě pocit?"
"Nerad ztrácím lidi, ale vyměnit jeden Rapier, jeden Sabre a dva z vašich Broadswordů za lehkou letounovou loď je v mých účtech sakra dobrý kousek práce. Přál bych si, aby to vždycky bylo tak snadné."
Tolwyn přikývl.
"Takhle já to stále cítím, Jasone."
"Ale válka skončila. Nějaké pověsti jsme slyšeli už předtím, než tenhle útok začal. Něco o míru nakloněné straně, která přichází v Říši k moci, o tom, že princ Thrakhath upadl v nemilost, a o tom, že ministryně zahraničí Jamisonová dělá všechno možné pro příměří. Sakra, pane, vždyť říkají, že je konečně po všem a můžeme jít domů."
"A vy tomu opravdu věříte?"
Jason zaváhal.
"Nuže?"
"Chci tomu věřit, pane."
"Zatraceně, člověče, to je přesné ono. Chcete tomu věřit. Všichni tomu chtějí věřit. Ale přát si něco a skutečně vidět, že se to stává skutečností, je setsakra rozdíl. Ten, kdo něčemu věří jenom proto, že to zní krásně a on si přeje, aby to byla pravda, je neskutečný blázen a právě proto jsem udělal to, co jsem udělal."
"Pane?"
"Tahle válka neskončila na dlouho," zavrčel Tolwyn, "a já políbím chlupatý zadek prvnímu Kilrathovi, kterého potkám, když mi někdo dokáže opak.
Je to příliš jako na zavolanou, příliš přímočaré a jednoduché. Vzpomínám si, že jsem kdysi slyšel krásný citát o jiné válce: Je to takové šílenství, že je mohl rozpoutat jen idealista". A tahle mírová nabídka je totéž, jen idealista by byl tak hloupý, aby jí věřil. Proboha, synu, konečně jsme začali získávat převahu. Jenom díky vám jsme zakopli o celou tu taktiku, když jsme si uvědomili, jak málo chráněné a jak zranitelné jejich loděnice jsou. Za poslední rok nedostali do řadové služby jedinou novou letounovou loď. Stále nás sice přečíslují, ale krvácejí a se ztrátou transportních lodí krvácejí čím dál hůř. Možná jsme právě obraceli průběh války, jenže ti mizerní politici skočí po téhle nabídce příměří."
"Takže jste neuposlechl svých rozkazů a rozhodl jste se válku o kousek protáhnout."

"Byl tam cíl a já jsem jej zničil. Letounová loď, která by nás příště stála padesát až sto pilotů, kdybychom ji nechali uletět," pravil Tolwyn klidně. "A já myslím, že i vy, Jasone, který jste kdysi riskoval kariéru pro záchranu lodě plné kilrathských civilistů, se mnou v hloubi duše souhlasíte."
Jason dorazil zbytek skotské ze své sklenky a na okamžik zavřel oči.
"Ano, pane, souhlasím."
Tolwyn viděl ten zápas, který Jasona tato odpověď stála. U jiných důstojníků by to přešel jako prosté přitakávání nadřízenému, ale u Jasona věděl, že mu to jde od srdce.
"Proč?"
"Jak jste říkal," odpověděl Jason. "Smrdí to nějakou čertovinou. Vím, že i po Vukar Tagu a Třetím enigmanském tažení nad námi stále mají převahu. Pro Kilrathy je válka součástí samotného jádra jejich duše. Jestli ty zvěsti o změně mocenské struktury, se kterými přišla rozvědka, jsou pravda, pak by ta nová moc za trůnem skončila s rozervaným chřtánem, kdyby se po všech obětech, které utrpěli, pokusila uzavřít vážně míněný mír. Nevím toho sice o kilrathské psychologii moc, jenom to, co jsem pochytil ve škole loďstva, zatímco jsem čekal na opravy a vystrojení Tarawy, ale vím toho dost, abych věděl, že jiný mír než naprostý triumf je pro ně tabu.
Jejich způsob myšlení hledání smíru vylučuje. Když prohrávají, je pro ně jediným možným východiskem sebevražedný boj až do konce; když vyhrávají, boj až do konečného vítězství. Mezi tím nic není. Jejich společnost funguje především na základě podrobení se síle, přičemž ten, kdo má moc, získává naprostou věrnost podrobeného tím, že mu daruje život. Jenže my nejsme téže krve, tudíž jsme podřadní a z toho důvodu je pro ně nemožné se nám podrobit. Mohou sice existovat výjimky, jako ten válečník, který slouží Lovci, ale ten dostal přímý rozkaz od svého nadřízeného."
"Tak proč neuzavřít mír, když jej císař nebo ten někdo za císařem nařídí?"
"Protože nejvyšší moc vyvozuje svou sílu z konfliktu. Kilrathové vědí, že pokud své agresivní instinkty nenasměrují ven, obrátí se dovnitř a rody se nakonec navzájem zničí. A kromě toho se sice může podrobit osamělý bojovník, ale je nemožné, aby se někdo vznešený a urozený poddal někomu, kdo není stejné krve."
"Přesně tak," pravil Geoff tiše, potěšen, jako by jeho oblíbený žák nebo syn zvládl složitý problém.
Pocítil k Jasonovi záblesk vřelosti a vzpomněl si na úlevu, která se ho zmocnila, když provedl přeskok do nitra Říše, aby vytáhl Tarawu z bryndy, a zjistil, že loď dosud žije. A cítil vřelost i proto, že to byl právě Jason, kdo vedl jeho synovce do války jako rozmazleného spratka a přivedl ho nazpět jako muže.
"Celá ta věc je jen naoko, o tom jsem přesvědčen; a říkám vám, Jasone, jestli na ni naše vláda skočí, skončíme všichni v pěkném mandlu."
"Raději se vrátím na loď," řekl Jason tiše, zvedl se a odložil sklenku na postranní stolek.
"Jasone?"
"Pane?"
"Co hodláte podniknout ohledně mého porušení rozkazů?"
"Když se mě zeptají, pane, hodlám říci pravdu." Zaváhal. "Budu muset říci pravdu, že jste vypravil útok poté, co jste se dozvěděl, že bylo dohodnuto zastavení palby. Udělat něco jiného by bylo nečestné."
Tolwyn se usmál.
"Jste dobrý důstojník, synu. Vždycky jsem na vás byl hrdý a vím, že vždycky budu."
Napřáhl ruku a Jason ji stiskl.
"Doufejme, že si tohle příměří vykládám špatně, nicméně já vím, že se nemýlím."

kapitola druhá

Jason Bondarevskij se krčil před září reflektorů. Sakra, jak nesnáší novináře. Jejich "pozornost" musel strpět už když přivedl Tarawu zpátky na Zemi k opravám a doplnění výstroje po náletu na Kilrah. Novináři se hemžili po celé lodi, cpali mu kamery do obličeje, stále dokola kladli stejné pitomé otázky a až příliš hluboko se rýpali v těch částech náletu, na které chtěl pokud možno zapomenout. Když na něj posléze jeden uhodil s otázkou o Světlaně a zeptal se ho, jak se cítil, když přihlížel smrti své přítelkyně, musel důstojník loďstva pro styk s veřejností, samá uhlazenost a šarm, oba muže od sebe roztrhnout a Jasonovi zabránit, aby reportérovi nerozbil reflektory.
Šílenství tisku se vzedmulo znovu, když Jason přebíral Čestnou medaili, a pak ještě jednou, když se do distribuce dostal naprosto směšný holofilm o jeho náletu První u Kilrahu. Film v Jasonovi vyvolával ponížení a rozpaky, zejména proto, že scénář neměl příliš mnoho společného se skutečnou akcí. Většinu času se soustředil na jeho k tragickému konci směřující románek se Světlanou a bylo v něm nacpáno půl tuctu rozhicovaných scén. Jasona dodnes štvalo, že holofilm věnoval jen nepatrný čas stovkám dalších lidí, kteří bojovali, obětovali se a umírali vedle něho. Když shlédl film, o kterém mu slibovali, že bude natočen vyložené jako hraný dokument na počest těch, kdo tam sloužili, zatoužil popadnout ty zatracené peníze, které mu producent vyplatil, a nacpat je té prolhané špíně do krku. Jediné uspokojení, které z celého toho fiaska měl, mu přineslo, když všechny peníze, jež za film dostal, do posledního dolaru věnoval výchovnému a vzdělávacímu fondu založenému pro děti těch příslušníků loďstva a námořní pěchoty, kteří nálet nepřežili.
A nyní opět trčel v záři reflektorů, a to jen proto, že špatně odbočil, když hledal umývárnu. Tentýž všivý reportér, který byl kdysi příliš zvědavý ohledně Světlany, ho zahlédl jako první a vrhl se k němu a ostatní se hrnuli za ním jako stádo dobytka, když se rozkřiklo, že "ten chlapík, co o něm udělali film" je přítomen na mírové konferenci jako štábní důstojník.
"Co si myslíte o ukončení války? Jmenujete se Bondevský, že?" vykřikl jeden z nich a namířil holokameru Jasonovi do

obličeje.
"Jmenuji se Bondarevskij,'" opáčil Jason klidně a vzpomněl si, jak mu příjmení vždycky komolil bývalý kapitán O'Brian.
"Jo, promiňte. Řeknete nám tedy, co si myslíte?"
"Především vyjednávání o míru ještě neznamená, že válka skončila. Mezi příměřím a formálním mírem je obrovský rozdíl," snažil se vysvětlovat trpělivě. "Jinak k tomu nemám co říci," Pokusil se prodrat tlačenicí.
"Pořád nenávidíte Kilrathy, co? Vypadá to, jako byste vy důstojníci loďstva o mír nestáli," zahulákal zpocený reportér s masitým obličejem.
Jason se po reportérovi s odulou tváří ohlédl.
"Jsem kapitán loďstva. Jsem profesionál, snažím se dělat svou práci a nenávist přenechávám jiným."
"I když vám zabili milou, tu od námořní pěchoty, Susan, nebo jak se jmenovala?"
Jason zaváhal. Zatoužil se obrátit a reportéra zfackovat, anebo ho ještě lépe přivázat k sedadlu zadního střelce a vzít ho do akce, aby viděl, jaké to dooporavdy je. Ač nerad, odvrátil se a dál si ramenem razil cestu shlukem lidí.
"Vojáci budou bez práce, to je sere," zaslechl ušklíbnutí nějakého reportéra.
Obrátil se. Věděl, že by to neměl dělat, ale už to jednoduše nedokázal snést. Namířil muži ukazováček do obličeje.
"Co jste dělal posledních pár roků?"
Muž na něho vzdorně hleděl,
"Pracoval jsem pro holovizi."
"Kde?"
"Na Zemi. United Broadcasting."
"Zatímco vy jste si válel svůj tlustý zadek a dělal grimasy do kamery, viděl jsem umírat tisíce lidí. Viděl jsem celé kontinenty v plamenech po bombardování tisíci hlavicemi, viděl jsem, jak ve vesmíru bez jediného zvuku vybuchují letounové lodě, jak výbuchy vyvrhují do prostoru tisíce mužů a žen a jak jejich krev vře ve vakuu. Slyšel jsem křičet své kamarády, když zůstali uvěznění uvnitř hořících stíhaček a nemohli se katapultoval. Ztratil jsem víc přátel, než vy jste kdy měl, vy měchatá bubřino. Takže se neodvažujte říkat mně nebo komukoliv jinému, že chceme válku. My sakra dobře víme, co nás to stojí, zatímco vy se umíte jen nafukovat a nosit nos nahoru."
Obrátil se a odkráčel. Zaslechl, jak se nejeden z reportérů uchechtl a dal mu za pravdu, ale většina na něho shlížela s povýšeným opovržením jako na drzé a vzteklé dítko, které sebou právě vzdorně pláclo na zem.
Jasonovi po bok proklouzla jedna důstojnice z oddělení loďstva pro styk s veřejností, popadla ho za paži a strkala ho pryč.
"To nebylo moc chytré, pane," zašeptala mu do ucha, zatímco se současně usmívala na novináře, a rychle ho vedla chodbou zpátky.
"Jděte k čertu. Jsem tady jen jako pobočník admirála Tolwyna, ale nenechám se urážet."
"Zůstaňte tedy u pobočníkování. S těmi zatracenými novináři to máme už tak dost zlé, než abyste to ještě zhoršoval," zasyčela mu do ucha.
Jason spolkl vzteklé odseknutí, zatímco důstojnice jako by neustále přeřazovala rychlosti, usmívala se, zvedala ruku dlaní proti novinářům a opakovala, že se informací dočkají brzy. Konečně protlačila Jasona dveřmi.
"Až budete příště hledat umývárnu, pane," řekla důstojnice tiše, "nechoďte, proboha, do prostor vyhrazených tisku. Ti parchanti jsou jako žraloci, když cítí krev."
"A kde, sakra, je ta umývárna?"
Důstojnice zavrtěla hlavou.
"Na to není čas. Jednání každou chvilku znovu začne a nevypadalo by dobře, kdybyste tam jako pouhý kapitán vpochodoval pozdě."
Jason vzdychl a důstojnice ho nasměrovala do bezpečnostních vzduchotěsných dveří.
Znenadání se mu myšlenky vrátily k vlastní osobě.
"Jak vypadám? V pořádku?"
Usmála se a upravila Čestnou medaili, která mu visela na modré stuze kolem krku.
"Skvěle, pane." Na chviličku se odmlčela. "A mimochodem, stoprocentně stojím za tím, co jste tam vzadu předtím říkal, pane."
Přiměl se k úsměvu a prošel vnitřní přechodovou komorou zpátky do konferenční místnosti.
Na to, že se místnost nacházela na pohraniční orbitální základně, byla bohatě vyzdobená, měla stěny obložené tmavým dřevem, měkké nepřímé osvětlení a jejímu středu vévodil dokonce stůl z pravého dubu. Křesla kolem konferenčního stolu měla vysoká opěradla, byla bohatě čalouněná a potažená tmavou látkou v barvě námořní modři loďstva. Před každým místem malá vlaječka vyznačovala hodnost příslušného důstojníka. Většina z nich nesla tři nebo čtyři hvězdičky.
Krátká přestávka se chýlila ke konci a Jason se vrátil na své místo přímo za admirálem Tolwynem. Ohlédl se po Lovci, kterého si Tolwyn vybral pro tuto poradu jako druhého pobočníka, a Ian zamrkal.
"Stihls to?"
"Ne a nejspíš každou chvilku prasknu," zasténal Jason a Lovec se usmál.
Proč si Tolwyn jako pobočníky pro tuto příležitost vybral právě je dva, bylo mimo Jasonovo chápání. Věděl, že důstojníci pravidelného admirálova štábu prskali, když byli z této porady o příměří odstrčeni, a Jason mohl jen předpokládat, že to admirál udělal zčásti z přátelství, aby Jasonovi umožnil být u historického okamžiku, ale také proto, aby mu dva jeho nejslavnější a nejvíce vyznamenávaní důstojníci dělali dekoraci.
Rozhlédl se kolem kruhového stolu a zjistil, že po krátké přestávce už jsou skoro všichni zpátky. Pobočníci vzpřímeně seděli za svými nadřízenými, kteří spolu tiše mluvili, někteří vážně, jiní pokuckávali smíchem po vtipných poznámkách,

jimiž se obdarovali. Většina smíchu přicházela z civilní strany místnosti. Dveře na opačném konci místnosti se otevřely a všichni vstali, přičemž příslušníci vojenských složek strnuli v pozoru, když vešel president Konfederace Harold Rodham. Jason se s ním poprvé osobně setkal při udělování Čestné medaile a překvapilo ho tehdy, jak malý ve skutečnosti je. Z holofilmů se to nikdy nedalo poznat.
"Posaďte se, prosím," vyzval je Rodham tiše.
Jason vycítil, jak místností projela elektrizující vlna napětí.
"Jsem připraven vyslechnout všechny připomínky na poslední chvíli, ale chci, aby byly podány klidně a logicky."
Jason věděl, že to je marné. Za jiných okolností, kdyby nebylo onoho moře admirálských, generálských a náčelnických hvězdiček kolem stolu, byl by možná v pokušení sám promluvit, avšak toho ho zbavil admirál Tolwyn tím, že vstal.
"Admirále Tolwyne," pokývl Rodham hlavou.
Tolwyn se rozhlédl po místnosti a soustředil pozornost na civilisty rozsazené kolem Rodhama.
"Všichni jste si jistě dobře vědomi toho, že jsem nejnižším důstojníkem u tohoto stolu; snad právě proto mi jako frontovému důstojníkovi nejlépe přísluší ještě jednou podat přehled naších námitek proti tomuto příměří, které podle všeho tak spěcháte formálně stvrdit."
Jason postřehl, že se Rodham maličko naježil.
"Vy chcete dohodnout, aby všechny síly setrvaly bez hnutí na současných pozicích až do doby, kdy bude ustavena mírová komise, přijatelná pro obě strany, která potom dojedná trvalý klid zbraní mezi Terranskou konfederací a Kilrathskou říší. Současně trváte na zastavení výstavby vojenských lodí, vystrojování lodí, které se v současné době nacházejí v docích a náboru nového personálu."
Rodham úsečně přikývl v odpověď.
"Považuji přinejmenším za obtížné se s tím smířit."
"Vy jste voják a nezapomeňte, že vojenské složky jsou pod civilní kontrolou, takže se s tím raději smiřte," prohlásila chladně Rhonda Jamisonová, ministryně zahraničních věcí a klíčová postava vyjednávání o příměří, Rodham vztáhl proti Jamisonové ruku, jako by ji chtěl uklidnit.
"Pokračujte, admirále."
"Nejsem politik. Jsem voják a pokračuji tím v tisícileté tradici své rodiny, jejíž členové sloužili v dávném námořnictvu, armádě a letectvu Británie a v kosmických silách Konfederace. Moje rodina byla u těch největších okamžiků a může se z minulosti pyšnit šesti Viktoriinými kříži. Tolwynové sloužili u Waterloo, na Sommě, v bitvě o Británii, u Minsku a při obležení Londýna a silně přelévali krev i při této poslední válce. Byli jsme u toho nejlepšího a snášeli jsme to nejhorší a já se, pane, obávám, že toto rozhodnutí může velmi snadno vést k nejkatastrofálnější porážce v historii lidské rasy a možná dokonce přinést její definitivní zánik."
Jamisonová odfrkla a zlostně zavrtěla hlavou.
"Admirále, my zde neprobíráme genealogii, ani dávnou historii, což jsou, jak jsem si všimla, koníčky mnoha vojáků. Mluvíme o reálné politice, o tom, co je tady a teď."
"Já také," odvětil Tolwyn. "Před osmnácti měsíci jsem se bál, že se válka v nejlepším případě prostě potáhne navěky, ale pravděpodobněji nakonec povede k naší porážce. Nicméně potom, po taktických inovacích a posledních zdokonaleních techniky, se začalo zdát, že jsme nejen dosáhli rovnováhy, ale poprvé za třicet let bojů konečně získali převahu. Objevili jsme dvě slabá místa: zásobování a stavbu lodí. Našli jsme způsoby, jak je zasáhnout, jak proklouznout kolem jejich hlavní bojové flotily, a dáváme jim to pocítit. Naše výzvědná síť odhalila, že některé lodě jsou nuceny se vydat do akce s necelými sedmdesáti procenty standardní výzbroje. Zaznamenali jsme tucty nepatrných příznaků. Důležité, ba naprosto nejdůležitější teď je pokračovat v tlaku, nikoliv polevit."
Jason dokázal v místnosti rozeznat zřetelnou dělicí čáru. Příslušníci vojenských složek, zejména velitelé frontových flotil, kývali na souhlas, zatímco civilní činitelé seděli nehnutě.
"Snažně vás prosím, abyste nyní v tlaku nepolevovali, a připomínám, že jsme ztratili milióny a milióny těch nejlepších, abychom se k tomuto zlomovému bodu propracovali. Teď bychom měli utahovat šrouby, udeřit na Kilrathy vším, co máme. Dokud jste nás před deseti dny nezastavili, operace Červená trojka slibovala způsobit Říši vážné ztráty - mohla je natrvalo vyvést z rovnováhy."
"Mohla," opáčila Jamisonová. "To je oblíbené slovíčko vašeho žargonu, mohla. Nedá se to ale zaručit. V dnešním dřívějším příspěvku admirála Banbridgea jste slyšel, že Kilrathové nad námi ve frontových letounových lodích stále mají převahu téměř dvě ku jedné. Simulované studie Červené trojky prokázaly, že pravděpodobnost úplného úspěchu je menší než dvacet procent a současně existuje pětadvacetiprocentní možnost zvrácení jejího průběhu a ztráty většiny našich eskortních letounových lodí při malém, pokud vůbec nějakém zisku. Vy snad berete takové věci na lehkou váhu, admirále, vy byste ostatně byl v bezpečí ve své těžké letounové lodi, ale já jsem na jedné z těch sebevražedných akcí, které jste vy a vaši lidé tak zvesela vypravili, ztratila syna."
Tolwyn na Jamisonovou upřeně hleděl.
O její ztrátě se všeobecně vědělo a ona si kvůli ní neodpustila, aby na loďstvo při každé příležitosti nezaútočila. Cítil k ní sice jistý soucit, ale na druhé misce vah ležela skutečnost, že se v místnosti stěží nacházel někdo, kdo by v téhle válce neztratil někoho drahého, a obvinění, že on tu bolest necítí, ho rozčilovalo.
Soustředil roztěkané myšlenky a pokračoval.
"Kdybychom měli podporu, bylo by to vyšlo. Jenže vy nám teď očividně tu podporu neposkytnete."
"Ta otázka je sporná," zasáhl do hovoru admirál Banbridge, ohlédl se po Tolwynovi a omluvným gestem zdvihl ruku. "Červená trojka byla odvolána před deseti dny a není možné ji obnovit. Teď už kilrathská rozvědka rozhodně má její plány."
"Vy to prostě nevidíte celé, že, admirále?" prohlásila úsečně Jamisonová. "Víte, kolik stojí postavit a vypravit jednu

těžkou letounovou loď?
Třiasedmdesát miliard a nějaké drobné," pokračovala, aniž poskytla Tolwynovi příležitost promluvit. "Plný příděl stíhaček dalších deset miliard. V posledních třech letech jsme ztratili letounové lodě a kosmoplány za víc než jeden a půl bilionu dolarů."
"Já na ně raději myslím jako na spoustu skvělých mladých mužů a žen, které jsme ztratili, jako byl váš syn," naježil se Tolwyn.
Jamisonová upírala na Tolwyna pohled plný nenávisti.
"Můžete na to tak myslet," odpověděla, "jenže já a ostatní členové vlády se na válku musíme dívat také z finančního hlediska. Vést válku stojí téměř osm bilionů ročně a už máme deficit víc než čtyřicet bilionů. To budou splácet celé generace. Panuje obrovský nedostatek všeho možného a ve značné části Konfederace je všechno, od paliva přes nylon až po vajíčka, na příděl. Říkáte, že bychom neměli dovolit Kilrathům přestávku na oddech? Myslím, že to spíš my máme štěstí, že máme oddech. Civilní obyvatelstvo je unavené, Tolwyne, a po dvaatřiceti letech bojů myslím, že toho máme dost. A ze stejného titulu toho mají dost i Kilrathové. Zoufale mě nebaví ta stará vojenská logika, že je třeba prolévat další krev, aby to nějakým způsobem zachovalo čest těm, kdo už jsou mrtví. Je na čase nechat mrtvé na pokoji, admirále. Skončeme to a vycházejme v míru."
"Těžko se smiřuji s tím, že couváme, když už jsme měli kilrathské ozbrojené síly na lopatkách," odpověděl Tolwyn, který ustoupil ke druhé linii své argumentace. "Těžko se smiřuji s tím, že skutečně dovolíme kilrathským pozorovatelům vstup do prostoru Konfederace, a všeobecně se těžko smiřuji s tím, že naši vůdcové jsou natolik bláhoví, aby celé téhle záležitosti věřili."
Civilisté v místnosti se nasupili, avšak Rodham zdvihl ruku a kývl na Tolwyna, aby pokračoval,
"V posledních dvou letech před vaším souhlasem s tímto příměřím jsme Kilrathům uštědřili sérii horkých porážek. Muselo to mít dopad na jejich morálku. Jak víte, ten mladý kapitán za mnou," odmlčel se, aby kývl hlavou směrem k Jasonovi, "se zúčastnil zničení šesti letounových lodí přímo před prahem domovské planety Říše.
Teď není čas volat po příměří; teď, když už nic jiného, je čas vyšroubovat tlak až k bodu zlomu. Slyšel jsem, jak někteří z vás říkají, že Kilrathy ve skutečnosti nechápeme, že někde v hloubi duše jsou stejní jako my. Já si to nemyslím. Možná jednou přijde den, kdy s nimi budeme moci žít v míru, ale naneštěstí to není teď. Musíme s nimi jednat prostřednictvím síly. Všechny naše psychologicko-operační studie ukazují, že pokud Kilrathové něčím pohrdají, pak je to váhavost nebo slabost. Dokonce jejich slovo pro takovou osobu, tuka, se vyslovuje s výsměšným opovržením a je tak urážlivé, že Kilrath, kterého tak někdo označí, bude smývat pohanu bojem na život a na smrt. A já vám teď říkám, že pokud sedneme na tuhle vějičku, budeme v jejich očích tuka."
Místností se přelila vlna podráždělosti a dokonce i Tolwynovi nadřízení se neklidně zavrtěli.
"Až nyní se skutečně začínáme dozvídat o jejich politickém a společenském systému. Využijte těchto informací, zvažte návrh zformulovaný psychologicko-operačním oddělením, plán K-7, který předpokládá konkrétní údery proti majetkům pouze jednoho nebo dvou rodů. Tím způsobíte, že rody ponesou nestejné břemeno, což možná zapříčiní trvalý rozkol, který povede k občanské válce. Teď není čas přestávat, je čas ukončit válku podle našich podmínek."
Jason vycítil v Tolwynově hlasu bezmoc a zklamání, a když se rozhlédl po místnosti, postřehl názorové rozdělení. Někteří z přítomných souhlasně pokyvovali hlavami, zatímco jiní seděli mlčky s tvářemi nehybnými jako masky.
"My uzavíráme dohodu podle našich podmínek," odsekla ostře Jamisonová zlostně tvrdým tónem.
"Našim týmům pozorovatelů byl jako gesto dobré vůle zaručen úplný přístup do kilrathských loděnic, abychom se přesvědčili, že nedochází ke stavbám dalších vojenských lodí. Vyklízejí frontové základny a omezují hlídky v demilitarizované zóně na lodě do velikosti lehké korvety. Upřesňováním detailů jsem strávila nesčetné hodiny s baronem Džukagou a vím, že touží ukončit tuhle válku stejně vřele jako my."
"Je to lhář."
Všichni v místnosti se s drobným úlekem obrátili k zástupkyni Firekků, která po celé dva dlouhé dny porad mlčela. Rikik, vůdkyně hejna na svém světě, vstala, naklonila hlavu ke straně a rozhlédla se po místnosti. Firekkové vyhlíželi dost podivně, jako osm stop velcí papoušci, jaké člověk potkává jen v nočních můrách nebo při halucinacích, když si dá o pár skleniček víc. Jason se podíval na
Lovce, který pomáhal zachránit Rikik život poté, co byla zajata Kilrathy, a jeho přítel se zašklebil.
"Baron Džukaga je lhář," oznámila Rikik a přejížděla místnost pohledem sem a tam. "Jestli vy lidé jste tak pošetilí, abyste věřili jeho slovům, jste odsouzeni k záhubě. Vzpomeňte si, že moji planetu, jediný svět, na kterém jsme žili, Kilrathové napadli kvůli Sivařinu rituálu. Milióny jedinců z mého hejna zahynuly, naše města zůstala v troskách. Bude trvat nejméně jednu generaci, než se zotavíme. Nedokáži uvěřit, že jste schopni se dohodnout na takové pošetilosti."
"Drahá přítelkyně," pravil Rodham klidně a usmíval se přitom, jako by Rikik byla starý kamarád, který se nechal trochu unést. "Vzpomeňte si, že i my jsme v téhle válce hodně trpěli. Trvala déle než třicet let. Bylo zpustošeno více než sto kolonizovaných světů a půl tuctu centrálních planet. Zemřely miliardy lidí, miliardy," na chvilku se s bolestným výrazem odmlčel a Jason věděl, že nic nepředstírá, protože Rodhamova nejmladší dcera zahynula při Prvním enigmanském tažení.
Rodham si odkašlal a pokračoval: "Třicet let proudila do tohoto konfliktu naše krev, naše bohatství a veškerá naše vynalézavost. Pomyslete, co jsme mohli vykonat se vším, co jsme spotřebovali a ztratili, kdybychom to vynaložili na nepřetržitou mírovou expanzi do vesmíru.
Admirál Tolwyn tvrdí, že se průběh války začínal obracet. Já si to nemyslím. Zůstali jsme zaklesnutí do sebe jako dva zápasníci stejné síly, z nichž ani jeden není schopen soupeře porazit na zem, ani se vytrhnout z jeho úchopu. Jak dlouho by to ještě muselo trvat? Dalších třicet roků, další generace zmařená bez výhledu na konec, až bychom se posléze jednoho dne bombardováním, pálením a bodáním do zad navzájem srazili zpátky do doby kamenné?

Baron Džukaga nabídl východisko - prostě přestat se zabíjením. Je to tak jednoduché. Zkrátka se dohodneme, že přestaneme. Já vím, že vám vojákům se to nelíbí; vy myslíte na všechny své kamarády, kteří zahynuli, a najednou se divíte, proč vlastně. Říkám vám, že zahynuli pro dobrou věc. Nebylo to vítězství, protože to není možné, ale zabránili porážce. Volat teď po pokračování války s argumentem, že ta oběť musí mít nějaký význam, znamená jednoduše chtít prolévat další krev na hrobech těch, kteří to nechtějí,"
Na chvíli zaváhal.
"Nechci, aby moji vnuci umírali jako moje dcera. Myslím, že by chtěla, aby žili, aby vyrůstali beze strachu a žili v míru."
"Zemřou stejně, jenom to bude horší. Vaše dcera alespoň zahynula v boji, zato vaši vnuci zemřou s krky prořízntými pro Sivar, tak, jako zemřeli moji lidé," vykřikla Rikik ječivým hlasem.
"Myslím, že to je nemístné a necitlivé," vyštěkl zlostně tajemník sedící za Rodhamem.
"Jeden si nemůže dělat starosti s citlivostí, když se jedná o přežití národa nebo celé rasy," opáčila Rikik. "Nesnáším slovo citlivost, když slouží jako maska těm, kteří chtějí prosadit vlastní věc na úkor druhých. Jestli je Konfederace tak nerozumná, aby přijala tuto dohodu, Firekkové z Konfederace vystoupí."
"A kdo vás potom ochrání?" zeptala se Jamisonová uštěpačně.
"Když nás Kilrathové napadli posledně, vy jste nás chránili hodně mizerně. Vaše flotila se stáhla, tuším, že jste říkali, že z "taktické nutnosti". Na vlastní pěst to nemůže být o nic horší a říkám vám, že nejeden koloniální svět půjde s námi. Nejsou zde ani zástupci Landreichu nebo Grovsnerských kolonií, protože se tohoto míru účastnit nechtějí."
"To je zrada," zaprskala Jamisonová, "a jestli koloniální světy poruší příměří, ukázníme je."
"Ne, to je snaha o přežití a zapište si moje slova. Přijde den, kdy se zalknete těmi papíry, které zde dnes hodláte podepsat. A pokud jde o ukáznění koloniálních světů, jen si to zkuste," prohlásila Rikik s chladným smíchem.
Rozhlédla se po místnosti. Nejeden vojenský činitel na ni hleděl a přikyvoval. Bez dalšího slova ucouvla od stolu a následována svou jedinou tajemnicí vykráčela z místnosti.
"Stará K'Kai svou neteř vyučila opravdu dobře," zašeptal Lovec a po straně zamával na pozdrav své firecké přítelkyni, která odcházela za svou neteří ven.
Na chvilku se rozhostilo nepříjemné ticho.
"Myslím, že další debata na toto téma by vedla pouze k rozdmýchávání nepřátelství a dalším výstupům," řekl nakonec Rodham. "Děkuji vám všem za příspěvky, které jste na dané téma v posledních dvou dnech předložili."
"Už je to tady," zašeptal Ian.
"Mám v plánu za hodinu podepsat pravidla příměří a na jejich základě ustavit bilaterální mírovou komisi, jejímž úkolem bude vypracovat trvalou smlouvu mezi Terranskou konfederací a Kilrathskou říší. Jste zváni, abyste se ke mně připojili, budeteli si přát. Děkuji vám, dámy a pánové."
Rodham vstal a vyšel z místnosti, následován civilisty a svým štábem.
"Čert aby je vzal!"
Jason se ohlédl po admirálu Banbridgeovi. který odhodil svůj elektronický záznamník na stůl a vyřítil se z místnosti dveřmi na opačné straně.
Tolwyn se obrátil a podíval se na Iana.
"Vaše firecké přítelkyně tady sehrály zatraceně pěknou scénu," prohlásil s ušklíbnutím.
"Myslíš, že to opravdu udělají?" zeptal se Jason, který se k němu také otočil,
Ian se usmál,
"Tihle ptáci možná nevypadají nijak zvlášť, když je vidíš poprvé, ale říkám ti, že dělají nejlepší kořalku v tomhle koutě vesmíru, a ať už jsou střízliví nebo pod párou, když něco slíbí, tak to dodrží."
"A co ta hrozba koloniemi, které nebudou příměří dodržovat?" otázal se Jason.
"O tom teď nemluvme," pravil Tolwyn tiše. "Půjdeme se na tu parádu podívat?"
Ačkoliv to Jason přiznával nerad, zjistil, že to, co se už nyní oslavovalo jako nejvýznamnější historický okamžik za posledních sto let, jako by veškerá vítězství a dokonce i porážky ve válce byly zatlačeny do pozadí jako druhořadé, opravdu chce vidět.
Tolwyn vstal a zamířil ke dveřím, kterými odešel Rodham. Od druhé strany stolu vykročil admirál Noragami, náčelník sboru náčelníků štábů, a přistoupil k Tolwynovi.
"Pěkný pokus, Geoffe, ale od začátku odsouzený k nezdaru."
Tolwyn přikývl.
"Zaslechl jsem také něco o tom, že o tobě právě něco vyšlo najevo," řekl Noragami tiše.
Tolwyn se jen usmál a Noragami mu podal ruku.
"Opatruj se, Geoffe," řekl, obrátil se a odešel dveřmi, kterými předtím vyšel Banbridge. Jasona, který věděl, jaké má Tolwyn z celé té záležitosti pocity, nemálo překvapilo, že jeho admirál slavnostní podpis také nebojkotuje.
Prošli dlouhou chodbou lemovanou strážemi námořní pěchoty a vstoupili do haly připomínající sluj s jednou stěnou otevřenou, která této základně v dalekém vesmíru sloužila jako hangár. Vesmírné vakuum bylo od vnitřku haly odděleno magnetickým uzávěrovým polem.
Kolikrát jsem už vyhlížel z takového hangáru, připoutaný ve své stíhačce a čekající na signál k vzletu? pomyslel si Jason. Pouhé to pomyšlení mu opět rozbušilo srdce. Třebaže byl rád, že boj skončil, věděl, že mu bude chybět. Záplava adrenalinu při vzletu, ryzí radost z létání s nejvýkonnějším bojovým strojem, jaký kdy byl postaven. Jestli tenhle mír opravdu vydrží, je s tím vším konec. Měl zvláštní pocit úlevy a lítosti zároveň.
"Bude mi to chybět," ozval se vedle Jasona tiše Lovec.
Lovec kývl hlavou na znamení, že by měli jít za Tolwynem, který se zvolna proplétal davem k malému hloučku vojenských činitelů, kteří se rozhodli pro účast při této události.

Jediným nábytkem uprostřed hangáru byl leštěný duraocelový stůl široký dva metry. Na stole spočívaly výtisky smlouvy o příměří, ve standardní angličtině a v kilrathštině, v ozdobných, zlatem vykládaných deskách. Na jedné straně stálo více než sto představitelů Konfederace, které však počtem snadno převyšovaly stovky zástupců tisku. Druhá strana stolu i hangáru byla prázdná.
Dveře na vzdálené straně hangáru se otevřely a bez fanfár se z nich vynořil jediný Kilrath, oblečený v prosté šarlatové a zlaté uniformě. Novináři na něho obrátili kamery a několik jich porušilo protokol a začalo vykřikovat otázky.
Baron Džukaga se obrátil, podíval se na ně, usmál se a přátelsky jim zamával tlapou. Novináři úplně zdivočeli a natlačili se blíž.
"Nejprve musím vykonat jistou malou formalitu," oznámil téměř dokonalou standardní angličtinou, prostou kilrathského syčivého "s" a tvrdě vyráženého "k", "ale jistě budeme mít příležitost si promluvit později." Jeho odzbrojující neformálnost přiměla několik novinářů, aby se zasmáli.
Nyní přišli další Kilrathové ve formálnějším úboru vysokých důstojníků, prošli mlčky před kamerami a seřadili se za Džukagou. Jason si všiml, že celou scénu zaznamenával jediný kilrathský fotograf v protikladu s davem reportérů na straně Konfederace.
"Dosáhli jsme tedy dohody?" otázal se Džukaga, stojící u stolu na opačné straně než Rodham.
President se usmál, přikývl a ukázal na oficiální listiny položené uprostřed stolu.
Džukaga bez zaváhání uchopil pero, podepsal dokumenty a přistrčil je zpátky Rodhamovi, který je podepsal rovněž. Potřásli si rukama a Džukaga se obrátil zpátky k novinářům.
"Přátelé, toto příměří je pouze začátek. Nechť skutečně dospějeme k poznání, že vesmír je dost velký pro oba národy a že lze dosáhnout trvalého míru. Toto jednání je u konce."
Rozlehlo se jásání a Tolwyn zavrtěl hlavou a ohlédl se po Jasonovi.
"Podle toho proslovu se v historii Země opravdu vyzná. Doufejme, že to nejsou prorocká slova, pokud jde o konečného vítěze."
Jason ho chtěl požádat, aby mu tu poznámku objasnil, ale rozhodl se nechat to plavat.
Zástup se začal rozpadat do menších skupin a mnozí jedinci zamířili k občerstvení nachystanému u boční stěny. Jason se loudal za Tolwynem a všiml si, že k nim míří jeden kilrathský důstojník.
"Vy jste Tolwyn?" zeptal se Kilrath.
"Ano."
"Jmenuji se Tukarg. V době toho, čemu říkáte Třetí enigmanské tažení, jsem velel letounové lodi ďkarga. Chtěl jsem vám říci, že váš protiúder byl mistrovský."
Z míry vyvedený Tolwyn neřekl nic.
"Pokud vím, velel jste také zahájení nedávné akce v Munru."
Tolwyn stále zůstával zticha. Za Tukargem se objevil další Kilrath a Jasona překvapilo, když si uvědomil, že to je baron. Nebyl tak vysoký jako většina Kilrathů a ani se o něm nedalo říci, že by byl podle jejich měřítek štíhlý, třebaže ve srovnání s člověkem byl rozhodně svalnatější. Měl hebkou rudozlatou srst a z toho mála, co Jason věděl o kilrathských rodech, bylo toto zbarvení známkou nejušlechtilejšího rodokmenu. Oči měl tmavé, téměř uhlově černé, ale jak se blížil, na okamžik mu zábleskem odraženého světla zaplály barvou ohně.
"Pěkný citát z MacArthura," řekl Tolwyn, když se Džukaga přiblížil. "Mělo to snad nějaký skrytý význam?"
Džukaga se tiše zasmál,
"Možná jsem se unáhlil při výběru; nechtěl jsem naznačovat, že se nám vzdáváte."
"Pochopil jsem z toho, že jste četl spoustu naší literatury-"
Džukaga se usmál.
"Koníček, který mi připadá nesmírně poutavý. Vaše Chaucerovy povídky jsou v mnohém stejné jako naše "Sivařiny svazky" od Bakrky, o skupině poutníků cestujících ke svatyni."
I Tolwyn se usmál.
"Vhodný výběr z anglické literatury," poznamenal.
"Ach ano, vy jste se přece narodil nedaleko Canterbury,"
"Nicméně pouť k hrobu Thomase Becketa zahrnuje poněkud odlišné rituály než krvavé Sivařiny slavnosti," odpověděl Tolwyn.
"Jiný kraj, jiný mrav, jak se říká, ale přesto se mi vaše literatura líbí."
"Vy jste mne tedy studoval?" otázal se Tolwyn.
"Byl jste protivník. Slyšel jsem, že jste vedl první vlnu u Vukar Tagu a samozřejmě jsem se o vás chtěl dozvědět víc."
"Takže jste si přečetl Chaucera, ano?"
Džukaga se zasmál.
"Mimo jiné."
"A kdo byli ti jiní?" zeptal se Tolwyn klidně.
Džukaga se usmíval.
"Političtí a intelektuální autoři."
"Jako Machiavelli, Sun Cu," provokoval Tolwyn, "anebo snad několik stránek z Maových spisů, či generál Giap a jeho spis, jak oslabit protivníka jinými způsoby než válkou; nebo možná trochu Clausewitze anebo teoretika z Alfy Centauri Vitivia mladšího,"'
"Proč právě tyto? To je seznam doporučené četby?"
"Ne," odvětil Tolwyn klidně. "Jenom dohad."
"Á, další nedůvěřivý voják," odpověděl Džukaga o něco hlasitěji, aby ho lépe slyšeli novináři, kteří se mezitím ke

skupince nenápadně připojili.
"To je váš předpoklad, nikoliv můj," odpověděl Tolwyn tiše.
"Další prorok zkázy, že mír nebude nikdy fungovat," a na vteřinku se odmlčel, když si všiml, že několik reportérů a kameramanů si honem hledá vhodné postavení, aby střet zachytili.
"Admirále, nepřijdeme pozdě na tu smluvenou večeři?" přiblížil se k Tolwynovi zezadu Jason. Lhal o sto šest, ale nedokázal si vymyslet lepší výmluvu, aby svého velitele vytáhl z nepříjemné situace.
"Nezapomeňte, Geoffreyi..." Džukaga se zarazil, "Smím vám tak říkat?"
"Tak mi říkají přátelé," pravil Tolwyn chladně.
"Dobrá tedy, admirále. Dovolte mi připomenout vám, že Kilrathové v téhle nešťastné válce trpěli zrovna tak jako vy. Také jsme ztratili milióny jedinců. Slyšel jsem vaše lidi mluvit o ukrutnostech, ale ty postihly i nás."
Ohlédl se po Jasonovi a znovu se usmál.
"Třebaže se mezi vašimi válečníky našli někteří, kteří bojovali se ctí a snažili se chránit naše nevinné ženy a děti, i když to byli jen "chlupáči", jak ne právě výstižně říkáte."
Jason byl z jeho pozornosti na rozpacích, ale opětoval jeho pohled a neříkal nic.
Džukaga na chvilku zaváhal, jako by se mu něco nechtělo říkat.
"Když už je řeč o ukrutnostech..." vmísil se do hovoru Tukarg, který stál za Džukagou.
"Nechte to být, už je po všem," opáčil Džukaga.
"Na té lodi byla krev mého klanu," prohlásil Tukarg chladně a obrátil se k novinářům.
"Naše rozvědka má informace, že váš admirál Tolwyn vypravil útok proti jedné z našich lodí ještě poté, co obdržel zprávu, že bylo dosaženo předběžné dohody o příměří a že všechny ofenzivní akce mají přestat. Takový čin je válečným zločinem."
"Čestný omyl," řekl Džukaga, téměř jako by se za Tukarga omlouval. "A kromě toho," pravil s nuceným smíchem, "jste právě prozradil, že jsme rozluštili nejnovější kód loďstva.
Omlouvám se za tento výstup," pokračoval Džukaga, "ale snad by vaše jméno mělo očistit vyšetřování."
"Není třeba nic vyšetřovat." řekl Tolwyn tiše.
"Pak jste jistě samozřejmě nevinný."
"Ne, právě naopak," odpověděl Tolwyn. "Udělal jsem to, protože to byla moje povinnost. A teď mě, prosím, omluvte."
Stroze kývl hlavou a odvrátil se.
Novináři se na něj sesypali, vykřikovali otázky a odstrčili Jasona a Iana stranou.
"Dobrá práce," pravil Jason chladně s pohledem upřeným přímo na Džukagu.
Na kratičký okamžik téměř hmatatelně cítil jeho pohrdání, a potom se vrátil úsměv.
"Nechtěl jsem, aby k tomu došlo. Vím, jak se krev válečníka snadno dostane do varu. Bylo to nešťastné, ale takové incidenty se ve válce stávají. Bylo by nejlepší nechat to zapomenuté, teď, když už je po všem."
"Ale samozřejmě," opáčil Jason chladně.
"Vy jste ten, který zaútočil na náš domovský svět, že?"
"První u Kilrahu," odpověděl Jason klidně heslem své lodi.
Opět ten záblesk.
"Mistrovský kousek. Pozorně jsem si jej potom prostudoval."
"To se vsadím," poznamenal Ian.
"Možná si ještě někdy popovídáme," prohlásil Džukaga upjatě, obrátil se a odkráčel. Když zamával do kamer, už se zase usmíval.
"Pojď," řekl Jason vztekle a ohlédl se po Lovci, "vypadneme odsud. Potřebuju najít umývárnu."
Džukaga se otočil a sledoval, jak Tolwyn mizí z dohledu obklopen houfem novinářů, kteří vykřikovali otázky.
Tolwynovo chování ho překvapilo. Byl to šikovný způsob, jak odstranit jednoho z nejlepších admirálů Konfederace a zdiskreditovat samotné loďstvo. A přesto mu připadalo zvláštní, že se Tolwyn nechal unést zlostí. Vůbec to nezapadalo do obrazu člověka, kterého tak pečlivě studoval. Zjistil, že je mu ho téměř líto. Jak snadno se nechal zničit, nikoliv v bitvě, nýbrž lstí. Neúnavně horliví reportéři Konfederace nyní uštvou člověka, kterého nejlepší důstojníci loďstva Říše pokládali za neporazitelného.
Ano, dokázal s ním soucítit, třebaže to byl nepřítel, a toto poznání Džukagovi málem dělalo starosti.
kapitola třetí

"Všechny motory zastavit."
"Všechny motory zastaveny, pane. Pevné spojení se stanicí zajištěno."
Zadokování plavidla o velikosti eskortní letounové lodě byla vždycky poněkud náročnější záležitost, a když manévr skončil, Jason se ve svém křesle opřel a usrkl kávu.
Rozhlédl se po posádce můstku, která stála mlčky. Proslovy si odbyli už dřív, když odcházel zbytek posádky kromě těch několika lidí nezbytných pro tento poslední přelet z oběžné dráhy kolem Země.
Jednoduše už nebylo co říci.
"Zajistit úplné odstavení reaktoru," řekl tiše.
Na chvíli se odmlčel.
"Hádám, že to bychom měli."
Posádka nebyla schopná odpovědi.
"Dokový důstojník přichází na palubu," oznámil jeden poddůstojník a Jason přikývl.
O minutu později zaslechl kroky v chodbě a pokusil se vynutit na tváři úsměv. Na můstek vešel osamocený důstojník,

zastavil se před Jasonem a zasalutoval.
"Komandér-poručík Westerlin, velitel loděnice číslo pět, žádá o povolení vstoupit na palubu, pane."
Jason se snažil odpovědět formálně, ale hlas mu maličko zadrhl.
"Povolení uděleno," a opětoval zasalutování.
Důstojník vytáhl kousek papíru a rozložil jej.
"Podle rozkazu vrchního velitele loďstva konfederace kapitánu Jasonovi Bondarevskému, CVE Tarawa" spustil a Jason viděl, že už ten rituál opakoval tolikrát, že rozkaz ani nemusel číst.
"Loď loďstva konfederace CVE 8 Tarawa se tímto k dnešnímu dni oficiálně vyřazuje z aktivní služby a převádí do neaktivní zálohy. Pokud není v příloze uvedeno jinak, jsou tímto všichni důstojníci a mužstvo po dokončení všech náležitých výstupních formalit propuštěni z aktivní služby v loďstvu a převedeni do neaktivní zálohy. Podepsán vrchní velitel loďstva konfederace."
Důstojník složil papír a na chvíli zaváhal.
"Pane, sice to trochu vybočuje z běžných postupů, ale obdržel jsem také dopis od velitele 3. flotily admirála Banbridge, který mě požádal, abych vám jej přečetl."
Jason přikývl a důstojník rozložil další papír.
"Žádná jiná loď v historii flotily nedokázala tolik, co ta vaše. Jsem hrdý na to, že jsem s vámi všemi sloužil. Jméno Tarawa neupadne v zapomnění. Všem vám žehnej Bůh."
Důstojník předal papír Jasonovi, který se usmál.
"Pane, i když na tom nejspíš moc nezáleží, tuhle práci nesnáším," prohlásil důstojník tiše. "Na spoustě jiných lodí mi vlastně až tak nesejde, ale vaše loď, pane..." Zaváhal, "Je mi líto, že musím tuhle holku převzít, pane. Je to hrdá loď."
"Mně také," vzdychl Jason. "Jenom se o ni dobře postarejte."
"Uděláme, co budeme moci."
Jason se obrátil a podíval se na posádku.
"Je čas se vylodit, lidi. Já za vámi hned přijdu."
Jeden po druhém se trousili z můstku pryč. Jason stál u dveří a každému z nich potřásl rukou, až nakonec osaměl s Westerlinem.
"Nechám vás samotného, pane, jestli chcete," řekl důstojník jako pohřební zřízenec k truchlícímu vdovci a tiše odešel z můstku.
Jason naposledy obešel můstek. Jeho můstek to vlastně byl jen po opravdu velmi krátkou dobu. Po náletu na Kilrah byla loď na rok odstavena. Vlastně by bývalo levnější ji prostě sešrotoval a postavit úplně novou, proti tomu však ostře vystupovalo veřejné mínění. Během toho roku trčel Jason na Zemi, zařazený do kursu pokročilého výcviku na válečné koleji loďstva, který zakončil krátkou stáží na akademii, aby v tamním bojovém simulátoru projel nejnovější výcvikový holoprogram. Loď nicméně konečně vzlétla, ale jen proto, aby se před příměřím zúčastnila jediné krátké akce. Přesto to byla jeho loď a od Kilrahu vlastně jediná věc, kterou měl opravdu rád.
Byl by mohl zůstat déle, ale loučení se nemá nikdy protahovat. Opustil můstek, aniž se ohlédl, odešel do své kabiny a sebral z lůžka lodní pytel. Místnost nyní vyhlížela pustě, jako kterákoliv jiná standardní lodní kabina se stěnami natřenými obvyklou světlou zelení, s jednou skříňkou, lůžkem, kancelářským stolem, počítačovým terminálem a krabicí holoprojektoru. Těch několik obrázků ze stolu - Jason s bratrem předtím, než Joshua odešel k námořní pěchotě a zahynul na Chósanu, vybledlý dvourozměrný svatební snímek jeho rodičů a obrázek Světlany, který mu po její smrti věnoval jeden z jejích přátel od námořní pěchoty - už měl sbaleno v pytli.
Zavřel za sebou dveře a vykročil potemnělými chodbami. Minul hotovostní místnost osádek letounů a hlavou mu bleskla vzpomínka na první den na palubě, kdy zpucoval své nové piloty. Prošel kolem na hangárovou palubu. Rapiery, Fretky a Sabry stály v řadách a bylo zvláštní slyšet to ticho. Žádné hučení motorů, žádné povely burácející z reproduktorů, ohlušivé syčení katapultu, ani hřmění nahozeného přídavného spalování po ostrém vzletu. Bylo to ticho tak naprosté a zneklidňující, že mu připomínalo průchod hrobkou.
Obrátil se k přepážce a k pamětní desce se jmény všech, kdo zemřeli ve službě na této lodi. Postavil se do pozoru a desce zasalutoval. Pak si všiml, že chybí služební vlajka, která měla viset napravo od pamětní desky. Se zábleskem hněvu přemítal, kdo ji asi sundal, a zamířil ke dveřím přechodové komory, která byla propojena se služební stanicí doku. Když zabočil za roh, spatřil krátkou řadu lidí, kteří na něho čekali: Doomsday, Sparksová (velitel mechaniků kosmoplánů), Kevin Tolwyn a jako poslední Ian "Lovec", který se vyjímal opravdu podivně ve svém civilním obleku, neboť byl propuštěn z loďstva o den dřív. Skupinka se postavila do pozoru, zasalutovala a Kevin předstoupil, aby podal Jasonovi malý balíček, služební vlajku Tarawy.
"Myslel jsem si, že tohle budete chtít, pane," prohlásil Kevin s úsměvem. "Jednoho dne ji třeba rád pověsíte zpátky."
"Díky, Kevine."
Po straně spatřil hlouček techniků, konzervační četu, která měla definitivně vypnout lodní systémy před uskladněním. Třebaže vláda souhlasila s příměřím a s okamžitým vyřazením padesáti procent aktivního loďstva, alespoň lodě nenechala jednoduše rozřezat, jak zprvu navrhovali Kilrathové; vojákům se podařilo ten šílený nápad odvrátit. Během oněch čtyř týdnů od uzavření příměří se z toho sice stal kámen úrazu, pro který Kilrathové hrozili odstoupením od mírových rozhovorů, ale civilní vláda dosud necouvla, třebaže Jamisonová vřeštěla po ještě větších omezeních. Deaktivované loďstvo tedy bylo, alespoň prozatím, v bezpečí a lodě se zavěsily k orbitálním základnám, které jim poskytovaly energii a údržbu. Rodham nicméně souhlasil s tím, aby posádkám byly vyplaceny doplatky žoldu a v rámci úspor aby byly převedeny do neaktivních záloh, což znamenalo, že z lodí byly odveleny stovky tisíc kvalitně vycvičených příslušníků loďstva a demobilizovány tak rychle, jak byly lodě stahovány z fronty a posílány na hlavní základny u Země, u Siria, nebo na stanici Carnovean.

Jason se obrátil zpátky do chodby, kterou přišel, a na chvilku sklonil hlavu.
"Sbohem, přátelé," zašeptal ve vzpomínce na všechny ty, kdo svým způsobem zůstanou navždy mladí a navždy spojení s jeho lodí. S potlačovanými slzami v očích se bez dalšího slova otočil, vyšel přechodovou komorou ven a přátelé ho mlčky následovali.
* * *
"Kontradmirále Geoffreyi Tolwyne, předstupte před soud."
Geoff toporně připochodoval před důstojníky polního tribunálu a zasalutoval.
Admirál Banbridge jakožto předsedající důstojník vstal, a když rozkládal jediný list papíru, ruce se mu třásly.
"Kontradmirále Geoffreyi Tolwyne, tento soud dospěl k rozhodnutí, že jste byl shledán vinným neuposlechnutím rozkazů loďstva tím, že jste vědomě zaútočil na plavidlo Kilrathské říše poté, co jste byl plně obeznámen s obecné platným rozkazem číslo 2312A, nařizujícím ukončení veškerých nepřátelských akcí.
Rozhodnutím tohoto soudu jste proto zbaven hodnosti a propuštěn pro ztrátu důvěry a současně ztrácíte všechny výsady a pocty s vaší hodností spojené."
Banbridge sklonil hlavu a přikývl. Vystoupil kapitán námořní pěchoty a vzal do ruky Tolwynův obřadní meč, který ležel na stole před důstojníky tribunálu od samého počátku procesu. Opřel jej hrotem šikmo o zem, zdvihl nohu a dupl na plochu čepele. Ta se zlomila ve dví. Prasknutí meče se rozlehlo ozvěnou po místnosti a Geoff sebou při tom zvuku trhl.
Námořní pěšák odhodil jílec meče na podlahu Geoffovi k nohám a přistoupil k němu.
Podíval se mu přímo do očí a Geoff viděl, že se tomu člověku zoufale nechce do toho, co má udělat nyní.
Námořní pěšák uchopil výložky na Geoffově rameni a odtrhl je tak prudkým pohybem, že se Geoff zakymácel a měl co dělat, aby zůstal stát v pozoru. Námořní pěšák se mu znovu podíval do očí,
"Promiňte, pane," zašeptal a Geoff kývl hlavou v odpověď.
Námořní pěšák se obrátil čelem k tribunálu a položil utržené kusy látky a kovu na stůl.
Geoff zpříma pohlédl na Banbridgea, řízně zasalutoval a snažil se nevšímat si slz v očích svého starého učitele.
Navzdory tradici se sehnul, sebral jílec a ulomenou čepel svého meče, obrátil se a vypochodoval z místnosti. Když odešel, otevřely se postranní dveře, kterými vešla jediná postava, hluboce se uklonila a opět se vztyčila do plné výše.
"Velvyslance Vak'go," oslovil ji Banbridge chladně. "Loďstvo se znovu omlouvá za zmíněný incident, a jak jste byl dnes ráno informován, vyplatí náhrady rodinám těch, kdo při něm zahynuli. Admirál Tolwyn byl za trest propuštěn ze služby pro ztrátu důvěry."
"Znamená to, že nyní provede Zu'kara?"
"Zu kara?"
"Jak to říkáte vy?" zabručel Vak'ga. "Aha, rituální sebevražda, která má smýt pohanu nečestného činu z jedincova hrai, tedy, chci říci rodu."
"Takové naše způsoby nejsou," odpověděl Banbridge chladně. "A kromě toho letounová loď, na kterou zaútočil, sama vyprovokovala útok už po uzavření příměří a Tolwynovu akci by bylo možno omluvit jako sebeobranu. Proboha, velvyslance, jen za první den jsme zaznamenali víc než sto takových incidentů a od té doby stovky dalších. Skončit třicetiletou válku není tak snadné."
"To je tedy všechno?" vyštěkl Vak'ga. "Prostě jste mu řekli, aby táhl bez dalšího trestu? U nás by mu za takový zločin nebyla povolena ani čest Zu 'kara. Rozpárali by mu krk a pověsili by ho za nohy jako ulovené zvíře."
Banbridge se naježil.
"U vás by tomu tak jistě bylo," odpověděl posléze a v jeho hlase byla patrná uštěpačnost. "Pro Geoffa Tolwyna je ovšem ztráta flotily a hodnosti nejhorší představitelný trest. Konec konců to byla posledních dvacet let jeho jediná rodina."
Věděl, že velvyslanec s největší prvaděpodobností ví, že Tolwynova žena a synové zahynuli při náletu; většina holovizních zpráv se točila kolem tohoto tématu jako jeho motivace pro příkladnou kariéru i konečný pád.
"Já jsem také ztratil svou rodinu," zavrčel Vak'ga, "nebo jste to nevěděl?"
Banbridge přikývl, ale neřekl nic.
Velvyslanec se obrátil k odchodu.
"Pane velvyslanče, ještě jednu otázku, než odejdete."
"Ano?"
"Problém výměny válečných zajatců. V den podepsání přiměn byly slíbeny úplné seznamy do čtyřiadvaceti standardních dní. My jsme plně vyhověli, ale vy ne."
"Pro nás to není žádný problém," odpověděl velvyslanec. "Kdo se nechal zajmout, ztratil veškerou čest, stal se z něj sa 'guk, jedinec, který je pro svůj hrai mrtvý. Nestaráme se o ně. Nechápu, proč vám to dělá takové starosti."
"Protože pro nás to problém je, sakra," vyštěkl Banbridge. "My jsme dohodu dodrželi ve všech bodech. Vy už se vzpíráte. Žádám o okamžité dodání úplného seznamu válečných zajatců."
"Žádáte? My jsme žádali Tolwynovu hlavu a vy jste ho jenom plácli přes prsty a poslali ho pryč. Žádali jsme o potlačení vašich nájezdníků z příhraničních světů a o omluvu Firekků za jejich provokativní prohlášení. Nehodlám tedy poslouchat vaše žádosti v tak bezvýznamných záležitostech."
Otočil se a vyšel z místnosti.
"Válka byla setsakra snadnější," prohlásil Banbridge temně.
* * *
Když Lovec vešel do baru Dýchačů vakua, Jason vzhlédl od své sklenky.
"Dýchači vakua" byla jedna z oblíbených náleven hned vedle hlavní vojenské základny na Měsíci. Pojila se s ní prastará tradice, že každý, kdo dýchal vakuum, to jest kdo zažil dekompresi lodi a přežil to, obdržel čestný pivní

džbánek se svým jménem. Na zadní stěně baru visely v řadách stovky takových džbánků. Když takto poctěný štamgast přišel, dostal do svého džbánku první pivo vždycky zadarmo.
Gallagher, majitel baru, byl pověstný svou láskou k loďstvu. Před odchodem do výslužby v něm sloužil déle než třicet let, takže "kluci a holky", jak jim říkal, mu byli téměř jako vlastní rodina a nikdy neodmítl někomu půjčit dvacku nebo věnovat rundu zadarmo.
"Tak co?" zeptal se Ian, sňal ze zadní stěny svůj džbánek a vrátil se, aby se usadil vedle Jasona a Doomsdaye. Přišel barman, vzal džbánek, naplnil jej a přisunul jej zpět lanovi, který kývl na znamení díků.
Jason s povzdechem zavrtěl hlavou. Práce byla v současnosti vzácnější než láhev dobré firecké Ohnivé vody. Právě nyní se objevilo oznámení, že stará transportní loď třídy Victory, jež byla zastaralá už v době své hromadné výroby v prvních rocích války, potřebuje druhého pilota a palubního technika. Když však dorazil do kanceláře společnosti, na první pohled mu bylo jasné, že nemá naději. Už tam čekala najméně stovka dalších žadatelů, mezi nimi několik starých kamarádů, které neviděl od doby, kdy sloužil na Gettysburgu. Bylo to velkolepé shledání, ale práci mu to nepřineslo. Místa obsadila žena, která dříve velela fregatě, a její první důstojník. Oba byli ochotni pracovat za poloviční mzdu. Nebýt přiznané podpory čtyřicet/sto - stovka týdně po dobu čtyřiceti týdnů - a ubytování zadarmo v bývalých kasárnách a výcvikových střediscích, prakticky všichni bývalí příslušníci loďstva by zemřeli hladem.
"A co ty?"
"Stejná písnička," povzdechl si Ian, když se usazoval k pultu vedle něj.
"Já jsem vždycky věděl, že to dospěje k takovýmhle koncům," ozval se Doomsday tiše a Jason zasténal.
"Sakra, chlape, celé roky tě slyším prorokovat, že tě válka zabije. Přitom máš osm pamětních stužek za účast v taženích, čestnou medaili, dvě stříbrné hvězdy, veganský Řád vítězství s diamanty, zpod zadku ti ustřelili půl tuctu stíhaček a kolik jsi to vlastně nahrabal sestřelů?"
"Po šedesáti jsem ztratil přehled."
"A nikdy ani škrábnutí," pokračoval Jason. "Kromě toho jsi nás včera večer všechny oholil v pokeru. Největší klikař ze všech pilotů loďstva, a přitom vede nejpohřebnější řeči."
Doomsday vzdychl, tiše něco zamumlal maorsky a posunkem objednal další pivo sobe i lanoví, který kývnutím hlavy poděkoval,
"A utrácím svůj těžce vydřený výdělek za vaše pití."
"No, když už nic jiného, aspoň jsme tady, abychom se mohli napít," odpověděl Jason hlasitěji.
"Jo, bezva, brácho, spropitný pro nás všechny od vděčný Konfederace," ozval se někdo z opačného kouta baru.
Místností zazněl sborový sarkastický smích a vzápětí zmlkl, když se nejdřív jeden, a potom i ostatní štamgasti Klubu dýchačů vakua obrátili a podívali ke dveřím.
Vchod zaplnil mohutně stavěný Kilrath, a třebaže měl impozantní postavu, tvářil se poněkud ztraceně a nervózně.
"Sire!"
"Panebože, to je Kirha," vzdychl Ian, vstal a vykročil Kilrathovi naproti. Ten zatím seběhl ze schodů a začal si klekat najedno koleno. Ian ho popadl za ramena.
"Tady ne," zasyčel, "a kromě toho si uvědom, že jsem tě z lenní přísahy propustil."
"Taková přísaha se nedá nikdy skutečně zrušit, sire," prohlásil Kirha.
"Co tu, sakra, děláš? Už jsem tě neviděl celé roky. Myslel jsem, že tě vyměnili nebo něco takového. Proč neletíš zpátky domů?"
"Byl jsem u první skupiny zajatců, kteří byli propuštěni minulý týden. Byl to smutný pohled, můj pane. Mnozí nevěděli, kam jít, co dělat, nebyli si jistí, jestli se k nim jejich hrai ještě bude ochoten znát. Slyšel jsem, že vás najdu tady, a myslel jsem, že byste mi mohl poradit, co mám dělat."
lanová tvář se zvolna rozšířila do úsměvu.
"Jednou jsi mi zachránil kůži, kamaráde, a musím říci, že tě zase rád vidím. Pojď si s námi dát skleničku."
Kirha přistoupil k pultu, přejel pohledem židle, které neměly v opěradle otvor, kterým by prostrčil ocas, a jednoduše se opřel o jeho zvýšený okraj. Tyčil se vysoko nad všechny ostatní v místnosti.
"Hele, jeho druh tady neobsluhujeme," zavrčel barman.
"Hele, kámo, válka skončila, jestli's to ještě neslyšel," pravil Doomsday klidně.
"To mě nezajímá, jeho neobsloužíme,"
"Poslyš, brácho, jak dlouho v tomhle baru pracuješ?"
"Týden."
"Kdyby Gallagher, majitel téhle špeluňky, slyšel, že v jeho výčepu mluvíš takhle, vyrazil by s tebou dveře i s futrem. Tenhle Kilrath je náš kamarád, a to mu zaručuje panáka všude, kde jsme my."
"To mě nezajímá, já ho neobsloužím,"
Kirha se nervózně rozhlédl,
"Kdyby to mělo působit potíže, sire, mohu odejít."
"Hej, Lovče, co je ten tvůj kámoš, sakra, zač?" houkl z druhé strany baru pilot s odznakem velitele stíhací perutě na límci.
"Už jste, chlapi, slyšeli, jak jsme Paladin a já zachránili tu fireckou princeznu?" otázal se Ian.
Většina mužů i žen v kalně osvětlené místnosti přikývla, zasmála se a zasténala. lanový vypravěčské schopnosti, pokud šlo o historky o vlastních hrdinských činech, byly ve Vakuu legendou.
"No tak tenhle chlupáč mi tenkrát zachránil kůži. Nebýt jeho, byli bychom i s Paladinem a tou fireckou princeznou mrtví."
Hlouček to schválil kývnutím hlavy a několik lidí přišlo potřást Kirhovi tlapou. Tento lidský rituál ho očividně stále

vyváděl z míry.
Ian se obrátil zpátky k barmanovi.
"Tak mu nalej ten zatracený drink."
Muž se nervózně rozhlížel a něco si pro sebe zamumlal.
"Cos to říkal o mým kočičáckým příteli?" zavrčel jeden pilot na okraji skupiny.
Barman pohlédl na Kirhu.
"Co si dáte?" zeptal se tiše.
"Skotskou, neřezanou sladovou a trojitou."
Místností se rozezněl sborový smích, který uvolnil napětí, a dokonce i barman se donutil k chabému úsměvu, když naplnil sklenku a přistrčil ji Kirhovi. Ian vytáhl bankovku.
"Promiňte mi tu chybu, kapitáne. Peníze si nechte, to jde na účet podniku," odvětil barman a odvrátil se.
Kirha zvedl sklenku a uklonil se lanoví.
"Na mír mezi hrai Kilrathů a lidí."
Jediným hltem obrátil obsah do sebe a zábleskem ostrých špičáků dal najevo potěšení. Barman zavrtěl hlavou.
"Hádám, že je to s vámi v pořádku."
"Na tenhle drink jsem dlouho čekal," vzdychl Kirha a Ian objednal další rundu.
"Tak co si o tom všem myslíš," zeptal se Ian.
"Myslíte mírovou dohodu?" otázal se Kirha.
"Jo."
"Nestojí, jak vy lidé říkáte, ani za vypuštění střevních plynů."
Barem se přelila vlna smíchu a dokonce i barman se usmál.
"Proč?"
"Znám toho barona Džukagu z hrai Kťra. To je nejstarší z rodů a jejich krev je ještě hustší než krev císařského rodu. Jejich nenávist k císařově rodině je dobře známá."
"Jak to?" zeptal se barman a přistoupil blíž, očividně zvědavý.
"Těsně předtím, než jsme ovládli vesmír, císařův rod v Sedmé dynastické válce získal nadvládu nad Kilrahem tím, že porazil Ki'ry, kteří byli donuceni složit přísahu věrnosti. Jistě by došlo i k Osmé dynastické válce, nebýt příchodu bláhových Utarů."
"Koho?" podivil se barman, opřel se o pult a nalil Kirhovi další sklenku.
Kirha se zasmál, kývl na znamení díků a jediným hltem obrátil drink do sebe.
"Utarové přiletěli na Kilrah, aby nabídli přátelství, obchod a mír. Ukázali nám, jak stavět kosmické lodě, a odhalili nám tajemství přeskokových bodů."
Kirha zavrtěl hlavou.
"Jakmile jsme sami zvládli vesmírné lety, vyvraždili jsme je. Byl to slabý a pošetilý lid."
Kirha se rozesmál a bušil hystericky do pultu, jako by právě vyslovil bezvadný vtip. Obecenstvo na něj mlčky hledělo.
"Děkuju pěkně," zamumlal Ian.
"My to pokládáme za docela legrační," prohlásil Kirha a za stálého pochechtávání se rozhlížel po místnosti, než si posléze uvědomil, že jeho posluchačstvo se příliš nebaví,
"Hádám, že vy v tom ten humor nevidíte."
"Nejspíš to překlad tak úplně dokonale nevystihuje, kamaráde," podotkl Ian.
Kirha přikývl a přejížděl štamgasty pohledem.
"V tom mezi námi vidím další rozdíl," řekl nakonec. "Pro nás je slabost tak ubohá hloupost, že se stává směšnou. Pokud jsem to dobře pochopil, vy na to tak nenahlížíte,"
"Tak nějak," ozval se hlas odkudsi ze zadního kouta.
"A právě proto jsme já i ti, kdo jsou dosud zajatci, řvali smíchy, když jsme se doslechli, že jste souhlasili s tou záležitostí, které říkáte příměří. To je čin slabosti. Tím ztrácíte tvář, ztrácíte úctu, kterou jste si do jisté míry svým statečným odporem proti moci Říše vysloužili. Jedno staré kilrathské přísloví říká, že ‚ocel se nezkouší pouhým železem'. Třebaže jsme vás nenáviděli a toužili jsme vás zničit, stále nám připadalo, že pro naši odvahu bude poměření s tou vaší čestná zkouška. Tak se dá získat čest a sláva.
Vaši vůdci to všechno zahodili. Až přijdeme znovu, přijdeme s pohrdáním a brutalita krveprolití přesáhne vaše nejhorší noční můry."
"A vy jim pomůžete, kámo?" zeptal se tiše barman.
"Já nemám hrai, nemám vlast," odvětil Kirha. "Přísahal jsem věrnost Lovci; teď už se nemohu ani vrátit."
Zatvářil se téměř truchlivě a od ostatních hostů se dokonce dočkal několika soustrastných pokývnutí hlavou.
"Mluvil jsi o tom Džukagovi," nadhodil Jason.
"Ach ano, Džukaga. Když se nám otevřela volná cesta z naší planety a vrhli jsme se do válek s rasami, o jejichž existenci jsme dosud ani nesnili, staly se naše občanské války minulostí, protože jsme svou ocel mohli zkoušet na jiných. Ale klan Ki'ra se nikdy nesmířil s tím, že císařský trůn neovládá on, a viděl v tom jen náhodný následek jediné dávné prohrané bitvy. Džukaga toto pohrdání po obratu války proti vám pouze dává najevo otevřeněji. A mám podezření, že tomuhle vaši vůdcové nepřikládají plnou váhu."
"Jak to?" naléhal Jason.
"Mně skutečnost, že první krok k míru učinil Džukaga, připadá značně překvapivá. Nebyl to nikdo z císařské krve. Znamená to, že získal dostatečnou moc na to, aby mu císař dovolil stát se mluvčím trůnu.
To je zajímavá otázka rovnováhy sil. Císař musel s tímto mírem souhlasit, protože byl pod nějakým tlakem, buď ze

strany vašich flotil, anebo ze strany ostatních klanů, možná i z obou stran. Ale když dovolí, aby mír trval bez jasně patrného vítězství, on i jeho vnuk korunní princ padnou a Džukaga uchvátí trůn, po kterém jeho hrai tak dlouho prahne. Džukaga ovšem musí stejně dobře vědět, že když se zmocní trůnu, ale bezprostředně znovu nerozpoutá válku, padne také, protože touha po zabíjení je v naší krvi tak silná, že se rychle obrátíme proti sobě navzájem."
"Mluvil někdy o tomhle s vámi Kočičáky někdo z rozvědky?" zeptal se Jason.
"Ale mnohokrát. Byli docela příjemní, někteří dokonce mluvili kilrathsky, což zní z lidských úst docela zajímavě a zvláštně. Smáli jsme se a řekli jsme jim, co si myslíme."
"A hlášení prošla bez povšimnutí," podotkl Ian chladně.
"Tady je rozehraná hra," řekl Kirha, "a vy lidé jste, jak se to řekne, pak, pěšáci v Džukagově hře o moc. Myslím, že chce míru využít k tomu, aby nějak svalil vinu na císaře, odstranil ho a potom sám úspěšně dokončil válku."
"Mluvíš, jako bys Džukagu neměl rád."
Kirha zavrčel a srst se mu zježila.
"On a jeho hrai si myslí, že moje srst není dost rudá a moje krev dost hustá; můj hrai je potomek Ragitaghy." Pronesl jméno svého klanu s vyceněnými zuby a tak naježenou hřívou, až se zdálo, že je téměř dvojnásobně velký, a hlouček maličko ucouvl a hleděl na něj s očima široce otevřenýma.
"Jestli si Kťrové," zasyčel a odplivl si na podlahu, "myslí, že pod baronovým vedením dokáží urvat trůn, musí dosáhnout velkého vítězství, u krve svého klanu vám přísahám, že bude nová válka, a vaši vůdcové jsou hlupáci, jestli to nevidí,"
"Přesně jak si to spočítal Tolwyn," podotkl Jason chladně a zaslechl spoustu hněvivého souhlasného mumlání,
"Toho zrádce Tolwyna by měli zastřelit." oznámil mužský hlas z nejzazšího kouta.
Místnost zmlkla a všichni se otočili, aby se podívali, kdo to řekl. U matně osvětleného stolu sedělo půl tuctu mužů i žen, kteří se nervózně rozhlíželi. Jason okamžité postřehl, že sem nezapadají, a připadalo mu zvláštní, že si toho všiml. Pohyboval se mezi vojáky tak dlouho, že mu skupina zjevných civilistů ve vojenském baru připadala nezvyklá. Prakticky všichni, kdo nyní navštěvovali tohle místo, patřili buď k dosud aktivním příslušníkům loďstva, anebo to byli vysloužilci, snadno rozeznatelní podle zlaté hvězdičky armády, odznaku loďstva anebo odznaku ovinuté kotvy námořní pěchoty na límci. Veterána také odlišovalo nevysvětlitelné cosi, trochu nepřítomný pohled jako následek toho, že viděl vzdálené hlubiny známého vesmíru, že bojoval a že až příliš často viděl umírat přátele. Těch šest lidí v rohu ke klubu nepatřilo.
V místnosti bylo chvíli ticho, až Jason konečně protrhl ticho.
"Žijeme ve svobodné konfederaci, pojďte sem a promluvte, jestli chcete," prohlásil.
Malý a podsaditý chlapík vstal a zamířil k baru, následován trochu nervózně zbytkem skupinky.
"Jsem doktor Torg," řekl. "Nepostřehl jsem vaše jméno."
"Neříkal jsem je, ale jmenuji se Bondarevskij,"
"No jistě," zalapala po dechu jedna z žen za Torgem. "Viděla jsem o vás holofilm. To děvče, které jste miloval, bylo tak krásné."
"Ta herečka se jí vůbec nepodobala," pravil Jason tiše.
"Ale stejně to bylo tak smutné," přistoupila k Jasonovi, dokonce mu položila ruku na rameno a vzrušeně se ohlédla po svých přátelích.
Jiná žena ze skupinky se zadívala na vzrušenou dívku a zavrtěla hlavou.
"Hele, Liso, kroť se trochu, oukej?"
"Ale on je slavný, Elaine,"
"Myslím, že si pozornost příliš nepřeje," opáčila Elaine.
Jason jí kývnutím poděkoval a sjel pohledem zpět na Torga.
"Vy admirála nemáte moc rád, co?" zavrčel Doomsday.
Torg se na něj podíval a nevšímavě se od něj odvrátil.
"Víte, kolik nás tahle válka stála?" zeptal se.
"Myslím, že ano," řekl Jason tiše.
"Skoro osm bilionů ročně."
"Tuhle cenu jsem nemyslel," odpověděl Jason téměř šeptem.
"Baron má pravdu. Neviděl jste včera jeho rozhovor v holovizi?"
"Nějak nám to uniklo," vmísil se do hovoru Doomsday. "Můžete nám to, prosím, přiblížit?"
"Nu, říkal, že tahle válka byla jen důsledkem spiknutí části vojenských kruhů, které chtěly získat moc a peníze. Čím déle se válka táhla, tím víc moci vaši admirálové, generálové a vojenští dodavatelé měli."
"Jo tak tohle říká baron Džukaga," ozval se jeden pilot na opačném konci pultu. "Moc zajímavé. A co jejich flotila? To je banda neviňátek, co?"
"Nu, připustil, že jejich loďstvo a vojsko se chovalo stejně."
"Vysílal se ten rozhovor i v Říši?" zeptal se Kirha.
Torg k němu nervózně vzhlédl.
"Já nevím, snad ano. Říkal, že Výbor kilrathsko-lidského přátelství brzy vydá úplnou zprávu."
"Výbor čeho?" otázalo se sborem několik štamgastů.
"Je to přece nádherný nápad," prohlásila vzrušená dívka, zatímco kráčela k zadní stěně, aby si prohlédla řady stříbrnách džbánků. "Doktor Torg je členem výboru a dokonce se s baronem osobně setkal."
"Baron organizuje výbor přátelství, který přispěje k mírové výměně mezi našimi národy," řekl Torg. "Řekl bych, že má docela cit pro naši kulturu, pro toleranci k multikulturní diverzitě vesmíru a pro právo původních obyvatel všech ras žít

v míru. Dokonce jsem zařídil, aby promluvil na naší univerzitě na Zemi o svém chápání naší literatury a o tom, jak posílit naše mírové vztahy."
"Paráda. Už se nemůžu dočkat," ozval se Doomsday hlasem plným sarkasmu.
"Myslím, že v tomhle ohledu jste příliš malicherní," prohlásil Torg s pohledem upřeným na Doomsdaye a na zbytek štamgastů, kteří jen vrtěli hlavami.
"Malicherní. Nasazoval jsem u loďstva patnáct let kůži na frontě a vy mi říkáte, že jsem malicherný?" vyštěkl Doomsday.
"To je obecný problém vás vojáků," odpověděl Torg s povýšeným despektem. "Zapomínáte se na věci dívat v širších souvislostech. Taková válka je mnohem složitější než jenom zabíjet nebo nechat se zabít. Vy vojáci prostě nevidíte celkový obraz. To je problém, který se táhne celou historií. Já mám doktorát věd ze sociologie a studoval jsem tuhle válku i spolčení řady lidí, kteří se ji snažili udržet v chodu."
"Heleďte, tyhle džbánky se mi líbí," ozvala se žena, která předtím mluvila s Jasonem, přistoupila ke stěně a jeden sundala. Bar ztichl.
"Hlavně ty se zlatým uchem. Jak se dá k nějakému přijít?"
"Necháte se zabít v akci. Gallagher pozlatí ucho džbánku vždycky, když se doslechne, že to majitel schytal," řekl Jason klidně. Žena na něho zůstala hledět se široce rozevřenýma očima a zbledla.
"Promiňte," zašeptala. "To jsem nevěděla."
"To je v pořádku," odpověděl Jason tiše.
Vrátila se k Torgovi.
"Dave, možná bychom měli už jít."
"Ještě chvilku, Liso,"
"Pojď, myslím, že už jsme tu nadělali dost rozruchu."
Torg si jí nevšímal.
"Poslouchejte, pilote, já vím o složitosti toho všeho o trochu víc než vy. Jako profesor mám na práci studovat a interpretovat tyhle druhy souvislostí," řekl. "To, že jste dostal odznak zbraně, ještě neznamená, že vám Konfederace patří. Uvědomte si, že válka skončila, příteli, a tak slezte ze zad daňovým poplatníkům, najděte si normální práci a žijte."
Několik židlí se skácelo odkopnutých a Jason zdvihl ruku, jako by dával přátelům signál, aby nic nedělali.
"Poslechněte, kámo," opáčil. "Slyšel jste, co říkal Kirha. Celá ta věc je podvod. Baron nás přemlouvá, abychom sami položili hlavu na špalek, než se vrátí se sekerou. Vlastně si myslím, že pár lidí v téhle vládě je natolik hloupých, že mu sami brousí čepel a malují nám čáru na krk, a vy jim pomáháte."
"Tvrdíte snad, že president Rodham a já jsme zrádci?"
"Ne, jenom hlupáci."
"Jestli tu někde je nějaký zrádce, jste to vy a lidé jako vy," prohlásil Torg úsečně. "Je na čase, sakra, zmlknout a postavit se za vládu. Kdo teď nesouhlasí s Rodhamem, je zrádce."
"Nikdy jsem nestál za vládou," odsekl Jason. "Vždycky před ní a nasazoval jsem kůži na frontě. Vy na Zemi jste možná zapomněli, že kolem zuří krvavá válka. Jistě, platili jste na ni daně, kupovali si válečné dluhopisy a Bůh ví, že jste do ní poslali dost synů a dcer, aby v ní zahynuli."
"To si pište," odpověděl Torg. "Zahynul v ní bratr mé ženy a spousta mých studentů, a kvůli čemu?"
"Kvůli čemu? Poslechněte, kámo, my tam na hranicích a na kolonizovaných světech víme zatraceně dobře kvůli čemu. Viděli jsme to na frontě hodně zblízka. Věděli jsme, že pokud se Kilrathové dostanou skrz tenoučkou clonu stíhaček a letounových lodí, skončí naše světy spálené na popel. Viděl jsem dost takových světů. Vy tady vzadu na Zemi jste na to možná zapomněli."
"Všichni ne," přerušila ho Elaine. "Já sice chci mír a ráda bych baronovi věřila, ale dokážu pochopit vaše stanovisko, kapitáne."
"Říkejte mi Jason,"
Usmála se a Jason vycítil, jak se Torg nasupil, že někdo z jeho družiny straní nepříteli.
"Když tedy tolik toužíte po válce, proč pijete s tímhle Kilrathem?"
Jason se dal do smíchu.
"Vy jste prostě nic nepochopil, že?"
"Poslouchejte, doktore," řekl jeden pilot, který k nim přistoupil, aby se zapojil do debaty. "Kdybych se s tímhle Kilrathem setkal v boji, já a on proti sobě v bitvě, zabil bych ho bez mrknutí oka a vsadím se, že on by mně udělal totéž."
Kirha se zašklebil a přikývl.
"Jenže to je moje povinnost a byla to jeho povinnost. Můžu nenávidět jeho Říši, může se mi příčit, co dělá, ale říkám vám, že aspoň ti Kočičáci, kteří sloužili u loďstva, piloti a posádky lodí, obvykle bojovali čestně. Úderné jednotky císařských legií, to je zase něco jiného, ale tam on nebyl, aspoň doufám."
"Byl jsem u lodstva," oznámil Kirha pyšně.
Pilot přikývl.
"A já ho respektuju. Přinejmenším zažil to, co já. Strach, měsíce čekání, okamžiky čiré hrůzy. Mám víc společného s ním než se salonními filosofy, jako jste vy, kteří si myslí, že něco ví o válce. Vy profesorští týpci mi lezete krkem. Myslíte si, že jenom proto, že máte titul, je z vás Bůh všemohoucí a všichni před vámi mají padat na kolena a oslovovat vás ‚doktore'. Pár těch největších pitomců, pokud šlo o válku nebo politiku, jsem potkal právě v posluchárnách. Valíte studentům do hlavy hromadu konin o světě, kterému ani nerozumíte. Nemáte potuchy, jak ošklivý je opravdový vesmír, a pak útočíte na ty, kdo vás chrání před temnotou, která by vám vyrvala střeva, kdyby měla šanci."

"Vy jste prostě jen další ignorant se zeleným mozkem," ušklíbl se Torg.
Pilot se napřímil.
"Strávil jsem čtyři roky na akademii loďstva a šest roků v pokročilém výcviku. Mám vzdělání v aerokosmické technice na úrovni doktorátu věd a devět roků bojových turnusů," prohlásil úsečně. "Tady Kirhovi koupím pití kdykoliv. Pokud jde o vás, štve mě, že až válka začne znovu, umřu při vaší obraně, a už teď se mi z toho chce zvracet."
Torg na chviličku zaváhal, neschopný odpovědi.
"Vypadneme odsud," řekl nakonec a ohlédl se po svých přátelích. "S takovými lidmi nemá cenu se hádat."
"Co myslíte těmi,takovými lidmi'?" ozval se Ian.
"Vy víte, co tím myslím."
"Nevím, objasněte mi to."
"Váleční štváči, to jste. Vykopli vás a teď si žijete jako prasata v žitě a taháte svou stovku týdně z kapes daňových poplatníků, jako jsem já. Kdyby bylo po mém, skončili bychom tuhle válku už před řadou let, vynaložili bychom peníze na něco opravdu užitečného a neplýtvali bychom jimi na vaše technicky vyspělé válečné hračky, které nejsou dobré k ničemu jinému než k zabíjení."
"Myslel jsem si, že svoboda za leccos stojí," skočil mu do řeči Doomsday. "Dost mých kamarádů pro ni zahynulo. Dost mých kamarádů zemřelo, abyste vy mohl přijít sem, hrát si na turistu a mlít pantem. To je problém lidí jako jste vy. Moc rychle zapomínáte na to, jak drahá svoboda ve skutečnosti je, a potom nadáváte zrovna těm lidem, kteří vám ji přinesli. Není divu, že mám věčně deprese." Odvrátil se.
"Teď už vím, kde jsem vaše jméno zaslechl," prohlásil Torg, který si Doomsdaye nevšímal a zadíval se zase na Jasona. "To nebylo v tom holofilmu, vy jste jeden z nohsledů admirála Tolwyna. On je právě ten typ, o kterém tady mluvím, a dostal, co si zasloužil. Vlastně souhlasím s baronem, že ho měli popravit."
Ještě než domluvil, uvědomil si, že přestřelil. Jason vstal a Ian natáhl ruku, aby ho zadržel. V baru bylo ticho jako v hrobě.
Torg o krok ucouvl.
"Pojďte, jdeme odsud," vyštěkl. Snažil se dát na odchodu najevo smělost a pohrdání, ale zoufale se mu to nepovedlo. Obrátil se a zamířil ke dveřím, ale po několika krocích se nervózně ohlédl přes rameno.
"Elaine."
"Jen běžte, Torgu, jděte pryč. Nenatropil jste toho snad už dost?"
Torg spěšně vyšel ze dveří. Venku začal znovu mluvit nahlas a pomlouval před svými společníky Tolwyna a vojsko vůbec.
Když Elaine přistoupila k Jasonovi, ten se obrátil zpátky k pultu.
"Promiňte, Jasone,"
"Proč nejdete také?" zašeptal a snažil se ovládnout vztek, který se mu dral do hlasu.
"Jasone," položila mu ruku na rameno.
Ohlédl se po ní a trhl ramenem, až ruku stáhla.
"Je to cvok," řekla.
"Já bych ho pojmenoval jinak," řekl Kirha a ona se usmála.
"Poslouchejte, Jasone. Vždycky se najdou nějací lidi jako on."
"Vypadalo to, že jste docela přátelé."
Tiše se zasmála.
"To zrovna. On je profesor z nějakého pitomého výboru, který má dohlížet na přestavbu některých zdejších základen pro civilní účely. Mne pověřili, abych o tom něco napsala."
"Reportérka?"
"Jo, jakás takás. Můj časopis po mně chce článek o tom projektu. Proto jsem se na něj dneska odpoledne nalepila."
"No skvěle, další pisálek," zamumlal Doomsday.
Zasmála se.
"My nejsme všichni idioti," odpověděla "a to, co jste slyšeli od Torga, si většina lidí nemyslí. Jistě, chceme mít mír, ale většina z nás, včetně mne, je v celé té záležitosti pořád podezíravá. Říkám vám, idioti jako Torg možná řádí na nějaké akademické půdě a nudí studenty k smrti, ale pro každého, kdo má zdravý rozum, to jsou šašci. Devět lidí z deseti je na vás setsakra hrdých. Můj starší bratr odsloužil dva turnusy u námořní pěchoty, než skončil jako invalida, a já jsem na něj pyšná. Obyčejní lidé o tom zrovna moc nemluví, ale cítí to uvnitř." Do očí jí vstoupily slzy.
"No, v tom, jak o tom mluví noviny a holovizní stanice, se to moc neprojevuje," podotkl Jason.
"Vy i já víme, že se nikdy neřekne všechno, a ostatně, nenabádala vás maminka, abyste nevěřil všemu, co čtete?"
Tiše se zasmál.
"Vlastně ano."
Elaine se usmála.
"Heleďte, já už musím jít," řekla a zalapala v kabelce pověšené přes rameno. Vytáhla navštívenku, načmárala na její zadní stranu číslo a podala mu ji.
"To je moje telefonní číslo, když budu v terénu, a na navštívence je adresa mé kanceláře. Budu tady nahoře ještě pár dní, třeba se můžeme sejít na drink."
"Dá se ze mne vytřískat trhák, co? Bývalý hrdina a copak dělá teď?"
"Nebuďte tak nedůtklivý," řekla tiše. "O tohle vůbec nejde."
"Takže přechodná známost?"
"To by se vám líbilo," zasmála se. "Ne, jenom abychom byli přátelé. Ten pošuk mě opravdu přivedl do rozpaků. Většina

z nás vám je zatraceně vděčná za to, co jste všichni ve válce dokázali. Spousta z nás ztratila někoho známého. Jestli tu věc s mírem bereme, je to jen proto, že chceme, aby ta mizérie skončila. Nabízím vám jenom přátelství, nic víc."
Dívala se na něho a usmívala se.
"Čestně."
"Víte přece, že my také chceme, aby to skončilo," odpověděl Jason, "ale chceme, aby to skončilo, až budeme určitě vědět, že je po všem a že se my nebo po nás naše děti, nebudeme muset vrátit a vybojovat to celé znovu."
Kývla hlavou v odpověď.
"Takže z mé strany jenom přátelské gesto, bez dalších podmínek, oukej?" Napřáhla ruku.
"Oukej," usmál se měkce.
Stiskla mu ruku a obrátila se k odchodu, ale potom zaváhala a vzhlédla ke Kirhovi.
"Opravdu si myslíte, že to je past?"
Kirha přikývl.
Vzdychla a zamířila ven.
Jason se zavrtěním hlavy sledoval, jak míří do hlavní chodby a mizí za rohem. Musel připustit, že je rozhodně přitažlivá. Odjakživa měl slabost pro velmi štíhlé brunetky. Jenže pak mu bleskla hlavou vzpomínka na Světlanu a vrátila se mu všechna stará bolest. Složil navštívenku a zasunul ji pod tácek pod svým pivem. Ta záležitost se Světlanou pro něho byla stále příliš čerstvá, než aby se pokoušel o další vztah.
"Myslíte, že ten profesůrek myslel vážně to, co říkal?" otázal se barman.
"Pokud ano, pak byste se měl raději naučit, jak podávat Vak'qu, protože po příští válce tady bude popíjet spousta mých dřívějších kamarádů," zavrčel Kirha.
"Co to, sakra, je?"
"To, čemu říkáte neřezána sladová skotská, vedle toho vypadá jako feak,"
"Pak?"
Kirha a Ian se rozesmáli.
"Má to něco společného s použitými plínkami," prohlásil Ian. "Stačí říct, že Vak'qu propálí díru do duraoceli."
"Heleďte, kdo sem právě zapadl," oznámil Doomsday a k úžasu všech vyskočil ze židle a rozběhl se pozdravit malého pilota s téměř dětskou tváří, který právě vcházel do dveří.
"Vlk samotář Tolwyn!" zahulákal Jason a připojil se k Doomsdayovu poplácávání po zádech.
Na jméno Tolwyn se i ostatní piloti a vysloužilci v baru zvedli a obklopili ho.
"Jak to nese starý pán?" ozvalo se nejméně tucetkrát, než Kevin došel k pultu a dovolil Doomsdayovi, aby svému ‚Kamarádovi a zachránci' koupil pití.
"Bylo to pro něj tvrdé," oznámil Kevin klidně. "Stáhl se na rodinné sídlo na Shetlandských ostrovech. Tam se za ním aspoň nedostanou novináři."
Kevin si několik minut povídal s celým hloučkem, potom zachytil Jasonův pohled a pokynul mu, aby se s ním od skupiny oddělil.
Když se šourali do rohu baru, Kevin mávl ještě na Doomsdaye a Iana, aby se k nim přidali. Usadili se ke stolu, který byl od jednoho konce ke druhému pokryt vyřezanými iniciálami a emblémy perutí. Kevin se rozhlédl po starých kamarádech a usmál se.
"Strýček mě sem poslal na... jak bych to jen řekl, na takovou malou verbířskou výpravu."
"O co jde?" zeptal se Jason.
"To vám nemohu říci, protože to sám vlastně nevím, ale zve si na své sídlo na návštěvu spousty svých starých kamarádů a podřízených. Poslal mě sem, abych sehnal pár z vás, kdo se tu ochomýtáte kolem staré základny. Chtělo by se vám třem zaskočit na den nebo dva na Zemi?"
"Cokoliv si starý bude přát," prohlásil Ian.
Kevin se usmál.
"Za tři hodiny odlétá dopravní raketoplán a já jsem si dovolil koupit sedadla pro vás a pro pár dalších lidí, které hledám. Až se dostanete na oběžnou dráhu Země, přestoupíte na raketoplán do Londýna. Po přistání půjdete k východu 443, kde na vás bude čekat atmosférické letadlo.
Snad vám nemusím říkat, že celý ten výlet je velmi důvěrný, takže ho držte pod pokličkou."
Ian se znenadání zamračil a ohlédl se k barovému pultu, odkud se na něj vyčkávavě díval Kirha.
"Mám problém," řekl Ian tiše a ukázal k místu, kde seděl jeho kilrathský přítel.
"Co s ním?"
Kevin se na Kirhu podíval a smutně se usmál.
"Strýček říkal, že se vás ten chudák Kočičák nejspíš pokusí vyhledat. Je mi líto, lane, ale tohle je příliš tajná záležitost."
Ian smutně pokýval hlavou.
"Hele, tak to udělej takhle," vmísil se do hovoru Jason. "Tvoje rodina pořád má tu farmu v Austrálii. Pošli ho tam, než dokončíme, co po nás admirál chce."
Ian se usmál, vytáhl peněženku a otevřel ji.
Když Doomsday, Kevin a Jason spatřili žalostný stav lanovy peněženky, vytáhli všechny peníze, které měli.
"To by mu na lístek mělo stačit. Díky, kluci."
"Do Londýna si může vzít jedno z mých sedadel a odtamtud může odletět do Austrálie. Spojím se se strýčkem a zajistím, aby si ho někdo na kosmoportu převzal."
Ian kývnutím poděkoval.
Kevin se usmál a potřásl rukama všem u stolu.

"Na shledanou ve Windwardu."

kapitola čtvrtá

Když raketoplán do Londýna zatočil na závěrečné přiblížení, Jason zjistil, že se o výhled z okna bude málem muset poprat s Kirhou. Ačkoliv na Zemi strávil celý rok, zatímco Tarawa procházela opravami, do Londýna se nedostal ani jednou. A nyní z něj viděl jen velmi málo, protože Kirha se přes něj stále nakláněl k oknu.
"Jo, kluci, bude prima zase slyšet opravdu spisovnou angličtinu, jak má být," nechal se slyšet Ian.
"Sakra, vždyť jsi z Austrálie," namítl Doomsday.
"Kdysi součást téhož velkolepého impéria. Hele, támhle za Towerem je vidět Westminster."
"Četl jsem, že se v Toweru stínaly hlavy," ozval se Kirha s nádechem obdivu v hlase.
"Tenhle sport se už dávno přestal provozovat," odvětil Ian.
"To je škoda, strašně rád bych ten obřad viděl. Víte přece, jak mě stále udivuje, že vy lidé jste dokázali zastavit postup Říše."
"Jak to?" zeptal se Jason, který okno nakonec přenechal Kirhovi a pohodlně se ve svém sedadle uvelebil.
"Vždycky jsem měl za to, že jste změkčilí, vůbec ne rasa válečníků; žádné tesáky, žádné drápy, žádné radostné vzrušení při pohledu na krev nebo při jejím pachu."
"Vzchopíme se, když musíme," řekl Doomsday.
"Ano, já vím. To je na tom to nejpodivnější."
Raketoplán se srovnal na závěrečném přiblížení a Jason zavřel oči. Kolébání a zpomalování raketoplánu v něm vzbuzovalo nostalgickou touhu usednout zase do pilotní kabiny. Raketoplán hladce dosedl a pojížděl k terminálu. Když se otevřel průchod, pronikl do kabiny teplý a vlhký londýnský vzduch a Kirha nakrčil čenich.
"Jak tohle můžete dýchat? Je to jako inhalovat vodu."
"Měl by sis to vyzkoušet, když přijde jarní mlha," poznamenal Ian. Všichni čtyři cestující stáhli ze sítek nad sebou své lodní pytle a vyšli spojovacím tunelem do hlavní haly. Kirha byl samozřejmě okamžitě středem pozornosti. Základní reakce, typická pro většinu lidí metropolitní oblasti, byla předstírat, že tam není, s výjimkou dlouhých postranních pohledů. Několik lidí se chovalo vyloženě nepřátelsky a Jason se zastyděl, když k nim přistoupil postarší muž, před Kirhou si odplivl a proklel všechny Kilrathy za to, že mu vyvraždili rodinu.
Kirha, který projevoval značný takt, se muži uklonil, vyslovil mu omluvu a šel dál. Když kráčeli hlavní chodbou z kosmoportu, minuli stánek s transparentem, který oznamoval, že Společnost pro lidsko-kilrathské přátelství hledá sponzorské dary. Při pohledu na Kirhu vyšlo několik jejích členů zpoza pultu a přistoupilo k němu.
"A, příteli, nesmírně rád tě vidím," spustil jeden z nich.
Kirha si je podezřívavě prohlížel.
"Jak můžeme být přátelé? Ještě jsme nebyli představeni a naše rodokmeny jsou nám navzájem neznámé."
Muž na okamžik zaváhal, a potom se usmál.
"Aha, váš seznamovací rituál. To ode mne bylo neobratné." Hluboce se uklonil. "Jsem Harrison z hrai Harrisonů."
Kirha se na něho prostě podíval, zavrtěl hlavou a šel dál.
Když Jason míjel stánek, ohlédl se po něm a spatřil, že se ostatní členové dívají na něj.
"Člověk by si myslel, že zahodí vojenské odznaky a vrátí se zpátky k reálnému životu," zašeptala atraktivní dívka, ale tak, aby si byla jistá, že to Jason zaslechne. Byl v pokušení něco odseknout, ale uvědomil si, že to je marné, a šel dál.
Ke skupině přistoupila vysoká štíhlá žena s dlouhými světlými vlasy.
"Kapitán St. John?"
"To jsem já," ozval se Ian se širokým úsměvem. "My se známe?"
"Ne," pravila se zlomyslným ušklíbnutím, které prozářilo její rysy. "Mám převzít vašeho přítele a doprovodit ho k vám domů do Austrálie. Všechno je zařízeno, už jsme ho zaregistrovali a zařídili povolení."
"A co kdybychom si s ním prohodili úlohy?" prohlásil Ian uhlazeně. "Kirha se ujme mých záležitostí a domů byste mohla doprovodit mne."
"To nepůjde, pane," zasmála se. "Třeba budete mít větší štěstí příště."
Ian zavrtěl hlavou, vzdychl a podíval se na Kirhu, který se očividně cítil stísněně, že ho jeho přítel opouští.
"Vím, že se nemohu ptát, kam a proč se vydáváte," řekl Kirha tiše, "ale mám podezření, že je to nebezpečné. Ať nad vámi Sivar bdí a vede vás záplavou krve, než se opět setkáme."
Kirha klesl na kolena a Ian se rozpačitě rozhlížel kolem, když ho zvedal na nohy a stydlivě ho objal.
"Dej na sebe pozor, kámo. Uvidíme se zase brzy. Až tam budeš, zkus se naučit jezdit na koni, to se ti bude líbit."
"Jak poroučíte, můj pane," řekl Kirha chraplavě.
Blondýnka s trochu nervózním výrazem vzala Kirhu za loket a odvedla ho boční chodbou pryč. Ian se za nimi trochu zamyšleně díval.
"Ale jdi," rýpl si Doomsday, "snad se ti nebude stýskat po Kočičákovi?"
"Ne, po té blondýně," odsekl Ian, nicméně Jason poznal, že lanoví Kirha přirostl k srdci a nerad se s ním loučí.
"Kruci," řekl Doomsday, "co bych dal za to, abych viděl Kočičáka jezdit na koni."
Došli na opačný konec terminálu, kde parkovala soukromá vozidla, zabočili do postranní chodby a dorazili ke svému východu. Před ním parkoval lehký atmosférický dopravní stroj Zefir.
"Hele, to je Okrouhlík!" vykřikl Doomsday, rozběhl se k pilotovi a popadl ho za ruku.
"Nejsi na tom maníkovi psychicky závislý?" zeptal se Ian, když sledoval druhý Doomsdayův výbuch radostného

vítání za poslední dva dny.
"Řekl bych, že k našim vyžlatům docela přilnul."
"Přece už, sakra, nejsem vyžle, pane," prohlásil Okrouhlík a přistoupil k Jasonovi, aby mu potřásl rukou.
"Promiňte, pánové."
Jason se obrátil a spatřil, jak se k nim blíží štíhlý šedovlasý muž v jednoduché letecké kombinéze. Připadal mu nejasně známý, a potom si uvědomil, že to je Tolwynův starý stevard z Concordie.
"Vy jste Johnston, že?" zeptal se Jason a muž přikývl.
"Myslím, že jste z téhle várky poslední," řekl jim. "Nenastoupíte si?"
Jason zvedl svůj pytel.
"A snad bych měl dodat, pánové, že bude lépe, když se prozatím přestanete oslovovat bojovými přezdívkami."
Skupinka následovala Johnstona ze dveří a nastoupila do Zefíru. Johnston zajistil zadní dvířka a přešel na příď k řízení. Nasadil si komunikační soupravu, požádal řídicí věž o povolení k vzletu, vytočil motory do obrátek a obrátil stroj k vzletové dráze. Zefír dostal povolení na ni najet a po krátkém padesátiyardovém rozjezdu zdvihl příď a stoupal pod úhlem šedesáti stupňů.
Ian se rozhlédl po kabině, prohlédl si více než půl tuctu dalších cestujících namačkaných do malého letadla a uvědomil si, že mu několik z nich připadá povědomých.
"Vanderman z Tygřího spáru, že ano?" otázal se Ian a starý pilot sedící přes uličku přikývl a podal mu ruku.
"Kruci, myslel jsem si, že jste to koupil, když Spár odešel do věčných lovišť," poznamenal Vanderman.
"Den předtím, než to Spár schytal, mě poslali na dvoutýdenní dovolenou," sdělil mu Ian a přes tvář mu při zmínce o bývalé lodi přelétl obláček smutku.
"Měl jsem zkrátka kliku," přemítal nahlas. "Nebýt té dovolené, byl bych na onom světě s ostatními kamarády. Ale co vy?" vyptával se a nutil se do úsměvu. "Viděl jsem vás jít k zemi nad Dragou těsně předtím, než jsme se stáhli."
"Katapultoval jsem se a podařilo se mi dostat se na povrch víceméně v jednom kuse. Na pár roků jsem tam uvízl," vyprávěl Vanderman. "Je to tam dole trochu divoké a drsné. Šelmy a tak."
"Slyšel jsem o nich," skočil mu do řeči Ian. "Kočičáci tam měli slavnou loveckou rezervaci a pořádali tam staré rituály dosažení dospělosti."
"No, já jsem tam určitě zestárl nejmíň na důchod," opáčil Vanderman, "jak jsem se tak vyhýbal místním obyvatelům i kilrathským hlídkám, dokud tam nezapadla na návštěvu záškodnická jednotka a nenašla mě. Řeknu vám, že to tedy byl zážitek."
S těmi slovy si rozepnul límec košile a vytáhl řetízek.
Na jeho konci se houpal několik palců dlouhý lesklý vroubkovaný zub.
"Slyšel jsem, že si Kočičáci berou zub nalgy jako trofej. Jednoho jsem dostal lukem vlastnoruční výroby a zub jsem si schoval. Napadlo mě, že až mě Kočičáci nakonec zajmou, mohli by se na mne díky němu dívat trošičku lip. Ale pak jsem si na něj zvykl."
"Jako zub to není nic moc," odsekl Ian. "Vždyť není větší než můj malíček. To na takovém Farnsworthově světě se vyskytují velké zuby. Vzpomínám si..."
"Vlastník tohohle šperku má drápy delší než vaše předloktí," přerušil ho Vanderman, "a můžete si vybrat, ze které ze čtyř hlav ten zub vytrhnete."
Ian uznal, že ho Vanderman historkou trumfl, a zmlkl.
Zefír rychle nabral rychlost k balistickému skoku po vysoké dráze, takže nyní bylo zřetelně vidět přes celou šířku Anglie od Irského k Severnímu moři.
Nad Skotskem letoun dosáhl nejvyššího bodu dráhy, zahájil sestup dlouhým obloukem nad Severním mořem a propadl vysokou vrstvou tmavých mraků. Otřásal se nárazy větru, zmítal se v turbulenci, až posléze přelétl pobřežní útesy, zakroužil, aby snížil rychlost, tvrdě dosedl, zapnul obraceče tahu a s trhnutím se zastavil.
"Vítejte ve Windwardu, pánové," prohlásil Johnston, když prošel kabinou a otevíral zadní dvířka. "A teď poklusem, mládenci, venku je psí počasí a kromě toho, admirál čeká."
Když Jason vyšel ven, zabušil do něj bodavý déšť, který vítr hnal téměř vodorovně. Se zaklením popadl ucho svého lodního pytle a rozběhl se k tmavé budově, kterou bylo v bouři sotva vidět. V místech, kde se náhle otevřely dveře, se objevil portál plný světla, a Jason se k němu rozběhl.
Když vpadl do dveří, uklouzl na mokrých kamenných dlaždicích a málem upadl na zadek. Málem přitom také srazil muže, který dveře držel.
"Hergot, to je ale slejvák," vydechl Jason a otíral si mokrou tvář. Potom si uvědomil, kdo stojí u dveří, a vypjal se do pozoru.
"Pohov, Jasone, uvědomte si, že už nejsme u loďstva," podal mu ruku Geoffrey Tolwyn.
Zbytek skupiny vběhl dovnitř za Jasonem. Při pohledu na Tolwyna se všichni postavili do pozoru, ale ten se usmíval a potřásl jim rukama.
"Pánové, čekáme s naší malou poradou už jen na váš přílet. Račte za mnou."
Vedl je přes potemnělou knihovnu a Jasona překvapilo, když viděl stěny obložené skutečnými knihami tištěnými na papíře, což byla věc, která se nedělala už stovky let.
"Rodinný poklad," vysvětloval Tolwyn. "Některé svazky pocházejí ještě z doby před vynálezem létání, kdy Anglie vládla větší části světa. Tento dům je skoro stejně starý a byl postaven ve stylu panských sídel z ještě starší doby."
V zadní stěně knihovny hořel v krbu oheň, což Jasona opět překvapilo. Na jeho domovském světě bylo dřevo příliš vzácné, než aby se používalo tímhle způsobem, nicméně už při prvním pohledu na něho zapůsobila zvláštní, téměř archetypální přitažlivost krbu, pach hořícího dřeva a příjemný pocit, který krb vyvolával.

Dvojkřídlými dveřmi vstoupili do rozlehlé místnosti, na jejímž opačném konci se nacházel další krb, tentokrát tak velký, že by se v něm dalo postavit. Kolem krbu byly v půlkruhu rozestaveny tucty židlí, všechny obsazené, a Jason spatřil další známé tváře.
"Hele, to je Sparksová," upozornil Doomsday a velitelka mechaniků bojových strojů z Tarawy vstala, přistoupila k Doomsdayovi, potřásla mu rukou a potom ji podala i Jasonovi.
"Je to tu jako rodinná slezina," zašeptala. "Piloti, spousta důstojníků údržby jako já, specialisti na lodní počítače a támhle v rohu dokonce komodor skupiny torpédoborců,"
"Rád bych začal," oznámil Tolwyn a pokynul nově příchozím, aby si našli volné židle.
Na chvilku se ještě obrátil ke krbu, nastavil ruce proti ohni a zamnul šije. Plameny vykreslovaly jeho obrys a Jasonovi bleskla hlavou vzpomínka na požár hangárové paluby na Tarawě. Zavřel oči a tu myšlenku potlačil, třebaže věděl, že se v noci vrátí jako jedna z nejhorších a nejvytrvalejších nočních můr.
"Abych začal starým známým způsobem, nejspíš se divíte, proč jsem vás sem všechny dnes večer sezval."
Skupina se zdvořile zasmála.
"Slyšeli jsme o vašich zásobách skotské," utrousil Ian.
"To až potom, Lovce, nejdřív práce."
Skupina se utišila.
"Od formální dohody o příměří mezi Terranskou konfederací a Kilrathskou říší uplynuly čtyři týdny. Od zítřka začne zasedat mírová komise, aby dohodla, jakým způsobem se dočasné příměří má přeměnit v trvalý stav.
My všichni, zejména my, kdo jsme tak dlouho a tvrdě bojovali, jsme se denně modlili za mír; neboť jenom ten, kdo bojuje, může opravdu vědět, jak drahocenný mír skutečně je."
Na okamžik sklonil hlavu.
"A všichni také víme, jakou cenu můžeme zaplatit, pokud se ukáže, že tenhle mír je jenom iluze, čehož se obávám od samého začátku.
To, co vám nyní hodlám sdělit, je tajná informace na úrovni utajení AA. Třebaže už nejsme příslušníci vojenských složek, chci připomenout, co o takových informacích říkají řády, totiž že prozrazení tajné informace na úrovni utajení AA je v době války hrdelním zločinem.
Nejsme..." odmlčel se, "...oficiálně ve válečném stavu, ale mám za to, že úroveň utajení nasvědčuje, jak citlivý tento materiál je. Pokud se domníváte, že je to na vás moc, Johnston vás ochotně odveze do Londýna, kde ještě stihnete večerní program. Pokud ovšem zůstanete, budu to považovat za závazek, že uděláte, co po vás žádám. Svolal jsem vás sem, protože vám všem věřím. Na oplátku chci, abyste vy věřili mně a souhlasili předem."
Chvíli počkal, ale nikdo se ani nehnul.
"Dobře, takže si rozumíme."
Z krbové římsy sebral malý ruční ovladač a cvakl jím. Na boční stěně zabzučel holoprojektor.
"Čísla, která vidíte, byla v den uzavření příměří známá jen nejvyššímu velení a civilní vládě a podle informací kontrarozvědky je dosud neznámý agent prozradil Kilrathům."
Počkal, až všichni tu informaci stráví, a pokračoval:
"Jak vidíte, ukazují skutečnou sílu loďstva. Černá čísla znamenají lodě v aktivní službě na frontě, modrá čísla představují lodě stažené k opravám nebo údržbě a zelená čísla nové lodě, které mělo loďstvo obdržet do roka."
Počkal další chvilku, a potom znovu stiskl tlačítko.
"Čísla na pravé straně obrazovky představují velikost kilrathského loďstva podle informací nejvyšších míst rozvědky a věřte mi, že dostat tyhle informace stálo hodně životů."
Jason přejížděl čísla pohledem. Věděl sice, že situace je špatná, ale netušil, že rozdíl mezi Kilrathy a Konfederací v počtu letounových lodí je tak velký. Stočil pohled k Tolwynovi a opět si uvědomil, nakolik ten člověk riskoval, když zavedl Concordii tak hluboko do kilrathského prostoru, aby ho vytáhl ven. U lehkých plavidel, zejména ve třídě fregat a transportních lodí, byla čísla mnohem příznivější a v těžkých transportních lodích měla Konfederace dokonce výrazně navrch.
Místnost naplnil tichý šum hlasů, jak shromáždění čísla komentovalo.
"K tomu bych ještě mohl dodat, že z hlediska kvality měla naše technika bojových kosmoplánů několik výrazných předností. Kilrathové nad námi sice mají stále navrch v prostém počtu a v palebné síle, nicméně my to vyrovnáváme obratností a schopností snést větší poškození, zejména u nových zdokonalených verzí Broadswordů a Sabrů třídy D, které právě začaly přicházet do řadové služby.
Ale teď bych chtěl, abyste si opravdu pořádně prohlédli následující čísla."
Znovu stiskl tlačítko ovladače a vedle sloupce s údaji o kilrathských lodích se objevily sloupce červených čísel.
"Sakra, podívejte se na to," zašeptal Ian a Jasonovi nezbylo než přikývnout.
"Jak vidíte," prohlásil Tolwyn, "zhruba dvanáct měsíců ode dne příměří neměla Říše uvést do řadové služby ani jedinou letounovou loď. Kromě toho se zdá, že značná část jejich flotily letounových lodí se potřebovala vrátit do týlu kvůli opravám a doplnění výstroje."
Na chvíli zmlkl.
"K tomuto ochromení stavby jejich letounových lodí došlo díky dobré práci jednoho z přítomných." Jason na znamení díků kývl hlavou, ale zachtělo se mu dodat, že to nebyl on, nýbrž téměř čtyři sta výsadkářů námořní pěchoty, kdo obětoval život za zničení loděnic na měsíci planety Kilrahu a přispěl k tomuto rozdílu.
"Při náletu Tarawy bylo zničeno šest téměř hotových letounových lodí, a co je ještě důležitější, do povětří vyletěl i jejich klíčový personál a výrobní zařízení, Rozvědka později zjistila, že právě v den náletu navštívil měsíc tým vysoce postavených konstruktérů a techniků, takže přišli o několik špičkových odborníků. Tarawa nám také ukázala nadějnou

taktiku, jak se dostat Kilrathům na kobylku. Možná si vzpomenete, že CVE Enigma a Chósan byly prohlášeny za ztracené, ale kvůli utajení nebyly zveřejněny žádné podrobnosti. Pravda je taková, že obě lodě byly vyslány na záškodnické nálety hluboko do Říše, napadly loděnice na stavbu letounových lodí v oblasti Za'kathag a zničily tři těžké letounovky, které tam dosud procházely vystrojováním. Sedm dalších loděnic bylo zničeno jinými prostředky, které vám nesmím prozradit a vlastně o nich ani nemám vědět."
Na chvilku se obrátil, sebral z připravené hranice další poleno, položil je do ohně a znovu pohlédl na shromážděné lidi.
"Jinými slovy nám právě začínalo příznivé období, které by bylo trvalo půl roku až rok. Na krátkou dobu bychom poprvé za celou válku dosáhli vyrovnaných sil v letounových lodích na frontě, a potom by se čísla opět obrátila proti nám. Jenže mezitím jsme je mohli přitlačit ke zdi."
Bezmocně vzdychl a na chvilku sklonil hlavu.
"Pane?"
Tolwyn opět vzhlédl.
"Mluvte, lane."
"Jak spolehlivá tahle čísla jsou?"
"Opravdu vám nemohu říci, jak jsme se k nim dostali, ale jsou na beton. Ale je to naprosto tajná informace, o které skutečně ví jenom hrstka lidí.
Máme podezření, že Kilrathové k tomuto příměří přistoupili ze dvou důvodů. Za prvé kvůli operačním těžkostem, které pramení z jejich krize v transportních kapacitách, ze zničení loděnic na těžké lodě a z odstávky nejméně poloviny jejich letounových lodí kvůli doplnění výstroje. Už kdyby za příměřím vězelo jenom tohle, bylo by to dost zlé. Jenže je tu ještě druhý bod."
Na chvilku se pro zvýšení efektu odmlčel a v místnosti kromě praskání ohně panovalo mrtvé ticho.
"Máme důvod si myslet, že asi před pěti lety Kilrathové začali tajně stavět velké loděnice mimo prostor Říše a na tomto místě nyní stavějí úplně novou třídu lodí, Je-li tomu tak, můžeme očekávat, že až bude flotila hotová, mohou ji použít k zákeřnému drtivému úderu, kterým rozhodnou válku ve svůj prospěch. Klíčová otázka v tomto ohledu zní, zda tato flotila skutečně existuje. A pokud existuje a blíží se dokončení, mají Kilrathové v úmyslu ji nasadit k překvapivému úderu, na který vzhledem k příměří nebudeme připraveni?"
"Jaké lodě a kde?" zeptal se komodor sedící vzadu.
"Říká se tomu Hari," odpověděl mu hlas z rohu.
"Paladine! To mě podrž, myslel jsem, že tě zabili," zahulákal Ian, vyskočil ze židle a vrhl se starého přítele obejmout.
"Jako obvykle, střihoune, byly zprávy o mé smrti maličko předčasné."
Skupina nadšeně zaburácela, když se starý pilot postavil vedle Tolwyna.
"Jak ses, hergot, dostal z té poslední bryndy?" vyptával se Ian. "Tvrdili, že ses nevrátil z akce a že je nejspíš po tobě. Sakra, chlape, dlužíš mi drink, protože jsem v Dýchacích vakua na tvoji počest zaplatil rundu. Starý Gallagher dokonce pozlatil tvůj džbánek."
"Má to hodně společného s tím, o čem tady admirál mluví,"
"A co je to tedy Hari?" zabrumlal Doomsday.
"Říše Hari," ozval se Tolwyn, "kdysi existovala v oblasti vesmíru na opačné straně Kilrathské říše vzhledem k nám. Více než dvě stě let předtím, než se Kilrathové poprvé setkali s námi, vedli válku s Harii a zničili je. Boj byl tak krutý, že se Hariové ve své hrdosti odmítli vzdát a spáchali sebevraždu."
"Všichni?" podivila se Sparksová.
"Tak to tvrdí zajatci," prohlásil Tolwyn. "Je to obrovský pustý kus vesmíru dobrých třicet přeskokových bodů za Kilrahem. Hariové o přeskokových bodech nic nevěděli a cestovali podsvětelnými rychlostmi. Vyráběli obrovské lodě, které cestovaly od jednoho světa ke druhému celé generace. Když našli svět se surovinami, rychle se rozmnožili jako společenský hmyz. Doslova zničili biosféru planety přemnožením a těžbou všech surovin, které dokázali najít. Když planetu spotřebovali, nalodili se vybraní jedinci zpátky na jejich mezihvězdné archy, odstěhovali se jinam a zbytek nechali vymřít. Na jejich světech tudíž nezůstalo nic, kvůli čemu by stálo za to je obsazovat. Když skončili, zůstaly tam jen rozryté a vytěžené pouště.
Má se za to, že Kilrathové přesunuli některé loděnice hluboko do prostoru Hari a nejméně čtyři roky pracují na nějakém tajném projektu. Tahle informace pochází z útržků a kousků skládanky sestávající z tisíců drobných detailů, které jsme za ty roky posbírali - tu ukořistěný seznam nákladu, tam sporadické vysílání odněkud, kde by neměl nikdo být. Částečně to může vysvětlit anomální nedostatek jejich transportních lodí, který je podle všeho akutnější, než naznačují naše čísla. Vypadá to, že část transportní flotily převáží do Hari materiál ke stavbě té utajené flotily."
"Poslyšte, pane, pokud je to takhle, tak co, sakra, naše vláda dělá?" zavrčel Okrouhlík. "Vždyť nám tu říkáte, že Kilrathové požádali o příměří jenom proto, aby překlenuli momentální nedostatek lodí, a až si zase vytvoří převahu a uvedou do chodu tu novou flotilu, vrhnou se na nás znovu."
"Dokažte to," řekl Paladin klidně. "V tom je zakopaný pes. Mohu vám říci jenom tolik, že proniknout do prostoru Hari je asi stejné, jako když jsem před lety znával jedno děvče, které..,"' rozhlédl se po ženách v obecenstvu a zarazil se.
"Jak říkám, je to nemožné a věřte mi, že to vím dobře. Musíte proletět celým kilraťhským prostorem s pomocí přeskokových bodů, které ani nemáme na mapě, a letět ještě o dobrých tisíc světelných roků dál. A myslím, že se dá docela dobře předpokládat, že dotyčná soustava je prošpikovaná ostrahou od jednoho konce ke druhému. Ono je sice možné podstrčit na jejich teritorium plavidlo maskované za kilrathskou obchodní nebo transportní loď, když je válka v chodu a létá spousta provozu, se kterým může splynout, ale tam vzadu je na celé trase tam i zpátky vojenské zabezpečení."
Na chvilku zaváhal.

"Věřte mi, já to vím," řekl tiše, jako by měl před očima nějakou noční můru.
"Jak o tom tedy vůbec víme?" zeptal se Ian. "Co když pronásledujeme jenom stíny a vlastní strach?"
"Ani to nemohu prozradit," odpověděl Paladin. "Ani tady admirál nemá oprávnění něco z toho vědět a pamatuj, střihoune, že jsem pro něho pracoval už dřív, stejně jako ty. Mohu říci jen tolik, že tahle informace je spolehlivá a že spousta našich kamarádů, vedených jako nezvěstní, ve skutečnosti zahynula, aby ji přinesla."
"A civilní vláda o tom neví?"
Tolwyn se hlasitě vysmrkal a přikývl.
"Týden před dohodou o příměří se konala porada, na které byli Rodham, ministryně zahraničí Jamisonová a náčelníci štábů. Ta informace tam byla předložena a Jamisonová prohlásila, že je nepotvrzená, že rozvědka a vojsko se spikli, aby udrželi válku v chodu, a šla tak daleko, že nazvala náčelníky štábů bandou lhářů. Rodham se nakonec postavil na stranu Jamisonové a řekl, že to v nejlepším případě jsou pověsti, že se vždycky vyskytovaly takové pověsti, které prodlužovaly války, a trumfoval prohlášením, že Džukaga tvrdí, že my děláme totéž."
"Takže oni z toho obviní nás a tím jsou z obliga?" utvrzoval se Vandeman.
"Tak nějak," odvětil Tolwyn. "Musím dodat, že Jamisonová má na své straně historické argumenty. V minulosti, za dávných válek na Zemi, se odjakživa vyskytovala obvinění z budování tajných základen, továren nebo skrytých pevností. Obvykle se ukázalo, že jsou mylná," odmlčel se, "ale občas se stalo, že to byla pravda."
Tolwyn zmlkl, neboť si uvědomil, že před touto skupinou už nemůže říci víc. Konfederace totiž skutečně pracovala na několika tajných projektech. Džukagovo obvinění vyvolalo u náčelníků štábů a u rozvědky vlnu obav, ale nakonec dospěli k názoru, že baron nezakopl o žádnou závažnou informaci a jenom kalí vodu.
V místnosti se začal vzmáhat nervózní šum.
"Sakra, to to nikoho netrkne?" zabručel někdo v zadních řadách.
"Některé lidi ano, komodore," odpověděl Tolwyn. "Nevím, snad to dělá únava válkou. Mám za to, že po třiceti letech lidé touží po míru tak zoufale, že jsou ochotni se chytat stébla, a tenhle baron na to umí hrát. Dávný americký vojenský představitel Marshall kdysi řekl, že ‚žádná demokracie nedokáže vydržet sedm roků války', a my jsme jich prožili třicet."
"Admirále, co kdybychom přešli k věci," opáčil komodor. "Vy jste nás sem přivlekl z nějakého důvodu a ne jenom proto, abychom se navzájem vyplakali na rameni."
Tolwyn se usmál.
"Vy jdete vždycky přímo na branku, Weissi," stiskl znovu ovladač, čísla v holopoli se rozplynula a nahradila je mapa sektoru.
"Díváte se na soustavu Landreich."
"Pekelná díra," zavrčel kdosi.
"Je to opravdu pekelná díra a jedna z tamních oblíbených planet se tak dokonce jmenuje," přisvědčil Tolwyn. "Jak vidíte na mapě, její přední okraj hraničí s Říší a je to v podstatě nejvzdálenější místo, kam se z teritoria Konfederace dostanete. Většina světů nedosáhla ani statutu G předsunuté kolonie."
Namačkal na ovladači kombinaci tlačítek a v obrazu se objevila spousta zářivých červených a žlutých světélek.
"Každá červená tečka představuje narušení demilitarizované zóny kiliathskými plavidly, každá žlutá pak terranskými nebo jinými. K incidentům dochází častěji než dvakrát denně. Tady na Zemi, případně na Kilrahu mohou tvrdit, že je mír, ale v pohraničních oblastech je stejně horko jako jindy. Dochází k řadě pirátských přepadení, formují se organizované lupičské gangy a dokonce dobrovolnické jednotky bývalých vojáků obou stran, kteří nemají kam jít, se zmocňují místní vlády nebo zakládají nájezdnické skupiny.
Podle mírové dohody má tyto oblasti kontrolovat ústřední vláda," skupina se potichu zachechtala, "jenže ta to stěží dokázala i v době, kdy loďstvo mělo plný stav a zuřila válka. Třicet let bojů vedlo k notné ztrátě kontroly nad periferií."
Na chvíli se odmlčel, aby přihodil do ohně další poleno.
"Tady na Zemi tomu snad mohou říkat vzpoura, ale z hlediska vlád v příhraničí je to nezávislost. Vědí, jaké to je žít v neustálém nebezpečí úplného zničení, kdyby Říše někdy měla překročit hranice, a příměří je příliš nepotěšilo, protože to znamená jenom tolik, že je nebude chránit žádné loďstvo Konfederace."
Usmál se sevřenými rty.
"A tak potichu budují vlastní, takzvaně ‚z důvodů vnitřní bezpečnosti', a právě proto, přátelé, jste zde."
Jason ucítil, jak mu přeběhl mráz po zádech.
"Není to možná mnoho, ale něco přece. Neříkal bych tomu eso v rukávu. Když se podíváte na čísla, která jsem vám právě ukázal, je to spíš sotva dvojka; ale je to přinejmenším začátek, záloha pro případ, že by se situace vyvinula nějak ošklivě.
Řekněme, aby to bylo politicky přijatelné, že ve svém cti zbaveném postavení jsem byl nucen se dát na zprostředkování obchodů, abych vyšel s penězi. Oslovil mě soukromý investor, který by rád zakoupil nadbytečné, ze služby vyřazené lodě, jež by se daly přestavět," ušklíbl se, "na civilní nákladní lodě. Čirou náhodou jsem objevil pět takových lodí v odstavném doku na oběžné dráze kolem Měsíce."
Na chvilku se odmlčel.
"Jsou to cévéčka, lehké eskortní letounové lodě, a já potřebuji nějaké posádky, které by s nimi létaly."
Jasonovi vykvetl na tváři široký úsměv.
* * *
Princ Thrakhath vstal, rozpřáhl ruce a zavrčel:
"Chcete mi tím říci, že nemůžete uspíšit dokončení flotily?"
"Ne, můj pane," sklonil admirál klečící před ním hlavu k zemi.
"Vstaňte a přestaňte se tady takhle plazit. Nehodlám vám rozervat hrdlo. Potřebuji vůdce, ne mrtvoly jenom proto, že mi

přinášíte špatnou zprávu."
Admirál se zvedl,
"Potíž spočívá v transportních lodích," řekl. "Prostě jich nemáme dost na to, abychom dodávali materiál do Hari tak rychle, jak si přejete."
"A co ty starší lodě, které jsme vyřadili z aktivní služby?" Málem se při tom pomyšlení rozesmál. Ta plavidla byla na rozsypání, a přesto je pozorovatelé Konfederace označili za schopné frontového nasazení. Ale už při té myšlence si uvědomil, že právě proto jsou nepoužitelné. Tři osmice přeskoků potřebné k přeletu na základnu Hari přesahovaly možnosti starších lodí, které po každých dvou osmicích přeskoků potřebovaly revizi a opravu.
Nemohli bychom zřídit na poloviční cestě opravárenskou základnu?"
"To by mohlo přilákat pozornost. Kdyby proklouzli dost hluboko do našeho prostoru, octla by se na dosah detektorů."
"Přesto to udělejte a najděte způsob, jak zvýšit utajení."
"Je tu ještě jeden problém."
"A to?"
"Běžný postup loďstva umožňuje získávat úplné aktuální zprávy o situaci pomocí zhuštěných signálů od velitelů flotil jednou denně. Po těch pověstech, že Konfederace má nějaké podezření ohledně sektoru Hari, se objevily jisté obavy, že by mohla zaměřit pozornost tím směrem a tyto signály odhalit. Pokud by dokázali rozšifrovat dostatečně dlouhý úsek zprávy, mohli by odhalit existenci nové flotily."
"Dosah jejich detekčního zařízení není tak velký," odpověděl Thrakhath, ale pak se zarazil. "Nebo ano?"
"Dostali jsme za poslední rok pár zpráv o novém projektu, který má jejich zařízení zdokonalit, ale nemáme nic potvrzeno."
Thrakhath přikývl.
"Tak používejte kurýrní čluny."
"To zdaleka není účinné a je to příliš nebezpečné. Taktická, strategická a operační aktualizace představuje desítky bilionů bitů informací až po potřebu nejmenšího náhradního šroubku. Signály vysílané z Kilrahu zpátky také rozesílají klíčové informace, které agenti naší rozvědky získají o obraně Země. Kdybychom museli nečekaně vypravit preventivní útok, musí flotila znát nejnovější informace o dění po celé Říši, v demilitarizovaných zónách a v prostoru Konfederace s nejvýše denním zpožděním. Ukrytá flotila potřebuje tyto informace okamžité a my potřebujeme okamžitě vědět, co potřebuje ona. Zpoždění jedné osmice a čtyř dalších dní je nebezpečné."
"Co tedy navrhujete?"
"Běžnou komunikaci udržovat po standardním spojení."
Princ na chvilku zaváhal.
"Nakolik bezpečné je šifrování?"
"Rozvědka se domnívá, že poslední kód loďstva rozluštila Konfederace právě v době vyhlášení příměří. Jenže my kód beztak každých pět osmic standardních dní měníme. Můžeme použít ten nejnovější a současně snížit objem zhuštěných signálů jen na ty nejdůležitější, což nám umožní zkrátit signály v obou směrech na necelou vteřinu."
Thrakhath přikývl. Chápal, k čemu admirál míří. Pokud by Konfederace zachytila zhuštěné signály do teritoria Hari a zpět, mohlo by to přilákat její pozornost, jenže zachytit je by i se zdokonaleným zařízením vyžadovalo proniknout do Říše.
"Proveďte to a uvědomte kontrarozvědku, aby pečlivě hlídala jakoukoliv činnost uvnitř Konfederace, která by mohla nasvědčovat tomu, že něco vědí nebo plánují,"
"Zatím jsme neodhalili absolutně nic takového."
"Ve válce není nic absolutního, válečné třenice vždycky vedou ke zlomům. Své rozkazy máte, nyní odejděte."
Admirál vycouval z místnosti.
Princ Thrakhath se znovu usadil za stolem, obrácen tak, aby viděl z oválného okénka. V temnotě vesmíru za ním viděl dlouhou, odraženým světlem zářící jehlu. To se do doku vracel Kraxha, třetí z nových letounových lodí, která právě dokončila zkoušky přeskokového pohonu. Zítra se na jeho palubu začne přesouvat první eskadra stíhacích kosmoplánů, převelená z jedné letounové lodě, která se nyní nacházela v opravárenském doku.
Loď zvolna zatočila a srovnala se s pylonem suchého doku, jenž vyčníval z obrovské orbitální základny. Princ seděl bez hnutí a pozorně manévr sledoval.
Zakotvení tak velké lodě byl obtížný manévr, ale velící důstojník jej zvládl bez jediné chyby.
Nu, toho princ vybral dobře.
Odvrátil se od okna, opět se zahleděl na obrazovku komunikátoru a pozorně pročítal nejnovější souhrnnou zprávu o zjištěních špehů císařského hrai.
To nebylo dobré.
Zavřel oči a v duchu proklínal barona. Nedalo se popřít, že baronův úvodní plán, uzavřít dočasné příměří, je dobrý bez ohledu na to, jak je ponižující. Až to všechno skončí, bude možné vinu za pokoření přesunout z beder císařského rodu zpět na barona.
Zneklidňoval ho však skrytý baronův záměr. Ten už se nyní snažil získat podporu ostatních klanů proti císařské krvi, zatímco v tichosti pracoval na prodloužení příměří daleko za původní plán. Nyní již bylo zřejmé, že jeho skutečným úmyslem je příměří protahovat, svalit prvotní vinu na císaře, a následně se sám nějak zmocnit moci. Kdyby se mu to podařilo, nová flotila by mu doslova spadla do klína, s její pomocí by mohl smést lidi a zajistit si tak konečné vítězství i trůn.
Princ si uvědomoval, že alternativou by byl okamžitý překvapivý úder na lidi. Potíž byla v tom, že flotila na něj ještě

nebyla připravená. Ještě nejméně šest osmic dní potrvá, než přijde do služby čtvrtá letounová loď. Všechny bojové simulace však ukázaly, že k přesvědčivému vítězství je zapotřebí plné síly dvanácti letounových lodí, A navíc, má-li těchto dvanáct letounových lodí k něčemu být, budou potřebovat více než čtyřicet osmdesátic bojových kosmoplánů, a co je ještě důležitější, vycvičené piloty. Zatím nabíral piloty pouze z těch hrai, které byly skutečně věrné trůnu. To byla obtížná část rovnice. U Vukaru bylo ztraceno příliš mnoho pilotů císařské stráže a bude ještě nejméně rok trvat, než se mezery po nich zacelí.
Když počká, jeho vojenská síla vzroste a lidé zeslábnou, omámení falešným mírem. Pro svou hloupost u něho ztratili veškerou úctu, kterou k nim kdysi měl jako k protivníkům hodným ke zkoušce oceli.
Existovala ovšem i možnost, že se někdo z vojenských kruhů Konfederace pokusí získat pádné důkazy o nové flotile a jejím předpokládaném cíli. Těžkou ranou bylo už to, že vůbec pojali podezření o její existenci, o kterém je informovala ona tak pošetilá zrádkyně.
Získat ji bylo tak snadné, pomyslel si s chladným úsměvem. Její jediný syn byl zajat při Třetím enigmanském tažení. To byla pojistka. Její nespokojenost s válkou a politické ambice nahradit presidenta byly známé. Diskrétně podstrčený holozáznam jejího syna živého a ve vězení zlomil její vůli. Mít na své straně ministra zahraničí nepřítele je skvělá věc. Slibovala toho hodně, a pokud bude ještě použitelná, až bude Konfederace zničena, ponechají si ji jako loutku. Jediná potíž spočívala v tom, že ji lidé přece jen podle všeho měli v podezření, a proto jí blokovali přístup k jistým klíčovým informacím, zejména ke zprávám o tajném projektu vývoje nové třídy zbraní. Ten mu také dělal starosti, protože bude-li mít jejich strana dost času, může dosáhnout svého cíle a zvrátit vyrovnanost války. To byl další argument proti odkladům, přestože s každým uplynulým dnem Konfederace slábla a Říše sílila.
Jenže když bude princ otálet, bude v Říši narůstat nespokojenost s ponižujícím mírem a vinou baronových manipulací se obrátí proti císaři.
Bylo třeba citlivě zvažovat všechny okolnosti a jednat opatrně. Princ seděl v tichu své pracovny pod ztlumenými světly a v duchu spřádal plány.
Posléze se vrátil k pracovnímu stolu a vyvolal si na obrazovku nejnovější hlášení. Podle velvyslance šlo všechno stále hladce. Vláda Konfederace začínala hlasitěji protestovat proti nekonečným drobným porušením klidu zbraní.
* * *
"Podívejte, je to všechno přesně podle zákona, doklady máte, vlastnická práva jsou převedená, tak laskavě opusťte můstek," prohlásil Jason úsečně.
Poručík znovu pohlédl dolů na složku papírů ve své ruce a zase zpátky na Jasona.
"Ehm, pane Bondarevskij, mám nařízeno vás zadržet, dokud celou záležitost úplně neprověří mírová komise. Vy a vaši lidé máte ihned opustit loď."
Jason se odvrátil a zapnul palubní spojovací linku.
"Glorie, jak je na tom reaktor?"
"Je pod párou, pane."
"Mašumi, už jsou zapojené impulsní motory?"
"Mohu vám poskytnout manévrovací tah."
Jason obrátil pohled zpět k poručíkovi.
"Milý pane, jestli s námi nechcete na výlet, měl byste raději opustit můstek."
Poručík se na něj zadíval a na rtech se mu objevil drobný úsměv.
"Hodně štěstí, pane," zašeptal, zasalutoval a odklusal.
Jason přešel ke svému starému velitelskému křeslu, usadil se do něj a kolem něho zaviní lehounký obláček prachu.
Rozhlédl se po základní posádce, která obsluhovala můstek. Nominální stav posádky činil téměř pět set lidí - on jich měl pětatřicet. Skoro tři čtvrtiny nominální posádky sice tvořila obsluha tří perutí kosmoplánů, které by loď normálně nesla, anebo obsluha zbraňových systémů, ale i tak bude provoz lodi riskantní záležitost. A s pouhými třemi Fretkami a jedním Sabrem, které příslušná místa ještě nestihla přemístit, se cítil jako nahý.
"Poručík opustil vzletovou palubu," oznámila Sparksová interkomem, "a je zpátky na služební stanici doku."
"Oddělte dokovací přírubu, Sparksová, a odpojte vnější přívody energie."
"Hotovo, pane, dokovací příruba oddělena, vnější přívody odpojeny a zataženy."
Jason se ohlédl po kormidelníkovi.
"Odlet."
Lodí projelo sotva postřehnutelné zachvění, jak se Mášumí napojila na reaktory a spustila atomové impulsní řídicí motory. Jasonovi přeběhl mráz po zádech.
"Rychlost 225 metrů za sekundu," oznámil kormidelník. "Kurs 31 stupňů na mínus 8."
"Pózor, už jsme na cestě," zasmál se Jason a vstal.
Můstkem se rozlehl jásot, posádka se smála a plácala se po zádech.
"Lodi 2291, odpovězte, prosím."
Jasonovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že to oslovení patří jemu a že volající používá identifikační číslo přidělené lodi po vyřazení z aktivní služby.
Spojovací důstojnice se po něm ohlédla a Jason jí gestem ruky naznačil, aby neodpovídala.
"Lodi 2291, narušujete postup převodu vlastnických práv stanovený mírovou komisí. Nařizuji vám, abyste obrátili plavidlo a ihned se vrátili ke skladovacímu doku. Lodi 2291..."
"Vypněte ten krám," zavrčel Jason a důstojnice odpojila reproduktor.
"Kormidelníku, nastavte kurs na tranzitní přeskokový bod 17A, ať jsme co nedřív pryč.
A vy dva pojďte," ohlédl se Jason po lanovi a Doomsdayovi. Oba s ním odešli z můstku.

Jason na odchodu sebral malý balíček a zamířil chodbou k hangáru. Když došel do hangárové haly, zastavil se a rozhlédl se. Pro změnu mu připadala velká. Byla pochopitelně až na pár kosmoplánů téměř prázdná a jemu připadalo zvláštní ji vidět takhle. Rozbalil balíček a rozložil služební vlajku Tarawy. Pověsil ji zpátky na staré místo vedle pamětní desky. Desku pokrýval tenoučký závoj prachu. Jason jej otřel rukávem košile, ustoupil, zcela automaticky se postavil do pozoru a zasalutoval.
Zaslechl tiché cvaknutí podpatků a ohlédl se přes rameno. Spatřil Sparksovou, jak také stojí v pozoru a salutuje. Přešla do pohovu a usmála se.
"Je prima být zase mezi přáteli, Jasone."
Usmál se také a uvědomil si, že ho poprvé za celou dobu, co se znají, oslovila křestním jménem. Dokonce mu chvilku trvalo, než si vzpomněl na její.
"To rozhodně je, Janet,"
Maličko se začervenala.
Ian velmi významně zakašlal a šťouchl do Doomsdaye.
"Pojď, kámo, uklidíme hotovostní kutloch." Oba odešli.
"To je zvláštní, doma mi samozřejmě říkali křestním jménem, ale víte, že si ani nedokážu vzpomenout, kdy mě někdo naposled neoslovil ‚Sparksová'?"
Od doby, kdy se stala důstojnicí, se značně změnila. Ostré hrany povahy se obrousily v uhlazenou profesionalitu, špinavá pracovní kombinéza a šmouhy od oleje na tváři byly dávno ty tam. Měla na sobě standardní kombinézu třídy B a on si opět uvědomil, jak v ní vypadá zatraceně přitažlivě. Ale na to musel zapomenout. Třebaže už nebyli součástí konfederačního loďstva, chtěl loď řídit podle řádů loďstva a jeden z předpisů zněl, že se nepovolují osobní vztahy mezi velícími důstojníky a jejich podřízenými.
Na vteřinku sklopil zrak, potom se ohlédl a její úsměv maličko pohasl.
"Promiňte, Jasone. Řekla bych, že jsme zase zpátky v zaběhané rutině, co? Zvláštní, nemohla jsem se dočkat, až budu zase zpátky, ale věděla jsem, že se kvůli tomu budu muset něčeho vzdát. Šance na vás."
Přikývl. Věděl, že ona o něho má zájem, jenže ostří bolesti ze ztráty Světlany se nejspíš stále zatínalo příliš hluboko. Těch několik přelétavých známostí po její smrti v něm zanechalo chladný a prázdný pocit.
Než mohl cokoliv říci, přistoupila blíž, natáhla se k němu a zlehka a dlouze ho políbila na rty. Překvapeně na ni hleděl a viděl v jejích očích jiskřičky. Znenadání pocítil obrovské pokušení ji sevřít do náruče - ale ona se odtáhla.
"Měla bych se raději vrátit k práci, pane," řekla a maličko popotáhla. "Letová paluba je špinavá a nedovolím z ní nikomu odletět, dokud nebude jako zrcadlo."
"Jsem rád, že mi Tolwyn dovolil, abych si vás k sobě vzal jako důstojníka údržby, Janet." Zaváhal. "A také jsem rád, že jsem zase s vámi."
Podívala se na něj, trochu stydlivě pokrčila rameny, vykročila přes palubu a zanechala ho samotného.
Ostře vydechl a zavrtěl hlavou.
"Kapitáne?"
"Na letové palubě."
"Máme laserové spojení s CVE 6 Normandie."
"Přepněte to na velín letových operací."
Poklusem přeběhl letovou palubu a vylezl nahoru do prázdné místnosti. Všechna řídicí stanoviště byla prázdná a celá scéna bez jediného živáčka vypadala strašidelně. Zapnul spojovací kanál a objevil se holoobraz.
"Jak se vede, střihoune?"
"Trocha protestů ze strany odzbrojovací party, ale jsme volní a na cestě."
Paladin se usmál.
"Ty papíry jsou sice krásné a vypadají legálně, ale stejně si pár předpisů hodně přizpůsobujeme," řekl se smíchem. "Já se teď řadím po vašem pravoboku, Iwo, Wake a Kréta už jsou taky volné. Jak je na tom Tarawa?"
"Všechno na nominální hodnotě. Jako prémii si vezeme čtyři kosmoplány. Konzervační údržba s ohledem na okolnosti odvedla podle všeho sakra dobrou práci, ale když nemám na palubě aspoň jednu peruť, cítím se strašně bezbranný."
"Jednu věc po druhé, střihoune. Budu muset končit, ti smradi z mírové komise mě tu bombardují výzvami a dokonce tu teď mám jednu i z velitelství loďstva. Řeknu vám, bude dobrá sranda poslat nějakého admirála do hajzlu. U přeskokového bodu mají pár fregat, které by se nás mohly pokusit zastavit, ale na velitelství se právě hádá tucet našich právníků, že ten obchod je legální. Doufejme, že nikdo nebude střílet. Sakra, než se to rozřeší, budeme na opačném konci vesmíru. A potom budou dělat co, zažalují nás?"
Se smíchem vypnul spojení a holoobrazovka zhasla.
Když Jason sestoupil z velína, spatřil, jak se na pozadí věčné noci vesmíru sune světelný bod Paladinovy lodě.
"Kapitáne, tady je kormidelník."
"Mluvte."
"Opustili jsme oběžnou dráhu Země a jsme připraveni spustit impulsní pohon na plný výkon v kursu k přeskokovému bodu 17A."
"Tak to spusťte."
Ucítil, jak lodí zatřásl nápor energie, když se téměř celý výkon reaktorů přelil do motorů. Loď zatočila, aby zamířila k přeskokovému bodu, a jak Jason kráčel k uzávěrovému magnetickému poli hangáru, vplula do zorného pole Země, srpek modrozelené koule vznášející se ve věčné temnotě. Vyvolávala v něm zvláštní pocit. Konec konců to byl domovský svět celé jeho rasy a Rusko jeho předků bylo nyní ze vzdálenosti půl miliónu kilometrů zřetelně viditelné, a přesto od něho cítil zvláštní odstup. On sám byl dítětem vesmíru, neboť se narodil na světě vzdáleném pět set

světelných let odsud. Pokud měl nějaký domov, byla to tahle loď, a jeho rodinou byli lidé na její palubě.
Věděl, že ono šílené dobrodružství, do kterého se pouští, je zčásti motivováno jeho věrností Konfederaci a má posloužit ochraně světa, který nyní vidí před sebou, ba dokonce i k ochraně lidí, kteří tak ochotně zatracovali jeho i vojsko, ve kterém sloužil. Věděl, že je snad věčným osudem válečníků být vzýváni, když se rýsuje nějaké nebezpečí, a být odmítáni a odklizováni, když zavládne víra, že se vrátil mír.
Bojoval i za ně, ale uvědomoval si, že bojuje hlavně za svou loď, za své kamarády a za loďstvo, které tak věrně sloužilo a nyní čelilo nejvážnější krizi ve své historii, krizi, ke které víc přispěli vlastní lidé než nepřátelé.

kapitola pátá

Ve vířícím oblaku prachu Lovec zastavil motor, vypnul soustavu nouzového vystřelení sedadla a odklopil překryt.
Do pilotní kabiny se vevalil dusivý vír horkého vzduchu, který mu vyrazil dech, jakmile otevřel přilbu.
"Sakra, to je ještě horší než australská poušť," zamumlal a postavil se, aby se protáhl.
Čekal, zatímco se k němu loudala parta mechaniků s žebříkem. Nemělo smysl se nad jejich ledabylým přístupem rozčilovat, tohle nebylo loďstvo Konfederace. Základna patřila Koloniální letecké gardě Landreichu a mechanici pracující ve více než padesátistupňovém horku si zasloužili jeho soucit.
Mechanici zavěsili žebřík na bok Sabru a Ian slezl dolů z kabiny.
"Kde je velitelství flotily?" zeptal se.
"Támhle," odpověděl jeden z mechaniků a snažil se přitom překřičet kakofonii přistávajících a vzlétajících kosmoplánů a nečekaný sonický třesk Fretky, která jim prosvištěla nad hlavou. Rázová vlna Iana přiměla, aby sebou trhl a instinktivně zapátral po úkrytu.
Pohlédl vzhůru a spatřil Fretku, která stoupala svíčkou kolmo vzhůru. Propíchla řídkou vysokou oblačnost a scvrkla se z dohledu, jen kondenzační stopa se dál zvedala výš a výš, až náhle ostře skončila, když se Fretka dostala do vnějších vrstev horní atmosféry. Mechanici si toho divadla sotva všimli a očividně se nehnali nikam do bojových postavení,
"To je bojový poplach?"
"Nééé, to se jenom Charlie trochu vodvazuje."
"Kdo je to Charlie?"
"No, to je šéf zdejší perutě."
Ianovi se chtělo poznamenat, že u loďstva by překročení rychlosti zvuku takhle nízko nad základnou mimo bojový poplach Charlieho stálo měsíční plat a možná i uzemnění. Měl ovšem pocit, že by tím přinejmenším dráždil příslušníky ostatních branných složek, kteří se na základně shromažďovali, a začal se usmívat. Hergot, takové místo by se mu mohlo nakonec ještě líbit.
Mechanici na něho civěli a Ian si náhle uvědomil, že ve své staré letecké kombinéze loďstva Konfederace je nápadný jako bolavý palec.
"Dneska se vás mládenců vod loďstva tady slezlo jak malejch myší," protáhl jeden z mechaniků.
"Obvyklá žvanírna," odtušil Ian. "Víte přece, jak to chodí, Konfederační nebo koloniální, hlavouni si vždycky potrpí na sleziny."
"A my bysme vám snad měli salutovat, co, kapitáne?"
Ian se zasmál a odpověděl všeobecně rozšířeným urážlivým posunkem.
Jeden z mechaniků se zasmál, sáhl do bedničky s nářadím a vytáhl plechovku, ze které odkapávala sražená vlhkost.
"Dejte si s náma jedno chlazený, kapitáne."
Ian se potěšené zazubil a odtrhl víčko. Landreišské pivo považoval za téměř stejně dobré jako ležák Outback Lager nebo Fosters ze své domoviny. Polykal jeden dlouhý doušek za druhým, až plechovku vyprázdnil. Se spokojeným oddechnutím ji hodil prázdnou zpátky dárci.
"Díky, kámo. Teď se mi postarejte o mašinu, a mimochodem, když to neřeknete celníkům, najdete v síťce za mým sedadlem zastrčenou pintu nejlepšího veganského. Až se vrátím, už ji tam nechci vidět." Mechanici se přívětivě zašklebili.
Není nad malý dárek místnímu personálu, když si chcete zajistit, aby se o věci postarali podle vašich představ.
Obrátil se, vykročil přes přistávací plochu a zoufale zatoužil po stínu. Když obě slunce planety stála v nadhlavníku, byla to vražedná kombinace a červený obr s bílým trpaslíkem vytvářely zvláštní vzor barevných stínů. Rozhlížel se kolem a bylo mu jasné, že koloniální světy Landreichu jsou doslova prdel vesmíru. Na základně stálo jen několik moderních budov ze standardního litého plastobetonu. Většina základny a posádkové a hornické městečko za ní však byly postaveny z nepálených cihel nebo hrubého pískovce. Nebýt bohatých ložisek titanu pod okolními horami, nikdo by si tohoto světa ani nevšiml, snad kromě obvyklé snůšky poustevníků, bláznivých sekt a pirátů hledajících úkryt.
Planeta se oficiálně jmenovala Bufordův svět po prvním prospektorovi, který zde přistál, ale obvykleji se jí říkalo Pekelná díra. Sklon její rotační osy činil přesně nula stupňů a neexistovala zde jiná roční období než do ruda rozžhavené léto. 30 °C se tu považovalo za chladný den.
V soustavě se nacházely jen dva přeskokové body. Jeden vedl od demilitarizované zóny k hlavnímu světu Landreichu, druhým začínala dlouhá přeskoková trasa přes půl tuctu neobydlených soustav do boku Kilrathské říše. Z taktického i strategického hlediska to bylo bezvýznamné místo zastrčené na okraji války, takže je ignorovaly hlavní flotily obou stran. Pokud tedy vůbec někdo kontroloval vesmírný prostor v této oblasti, byly to buď koloniální gardy obou stran, anebo ještě častěji piráti. V očích Konfederace beztak obyvatelé Landreichu nebyli nic jiného.
Ian minul plastobetonový bunkr s částečně otevřeným střešním poklopem, ze kterého trčel svazek pozemních protistřel

bodové obrany proti střelám z vesmíru, kupodivu nejnovějšího typu Sprint 8. Zastavil se, aby se podíval, jak obsluha provádí rutinní kontrolu.
"Máte jich hodně, kámo?"
"Co je komu do toho?" zastínil si oči technický seržant v hnědé kombinéze poddůstojníka koloniální gardy.
"Jsem jenom zvědavý, to je všechno."
"Takováhle zvědavost tě může natošup dostat do basy," zavrčel seržant.
Obrátil se zpátky ke své práci a Ian si uvědomil, že bude nejspíš nejlepší, když prostě půjde dál.
Do hangárů lemujících plochu byla nastrkána bizarní sbírka lodí. Nejtěžší z nich byla střední korveta a lanovi chvíli trvalo, než poznal starou třídu Granicus, která se přestala stavět před více než dvaceti lety. Loď však byla vybavena dvojicí motorů E-8, připevněných ke kotevním bodům na boku, a bylo na ní přivařeno půl tuctu střeleckých věží s hmotnostními urychlovači. Vzniklo z toho něco jako pašerácké plavidlo s palebnou silou lehké fregaty. Na stojánce postávala také řada kosmoplánů a bylo snadné rozeznat, kterými sem přiletěli účastníci dnešní štábní porady, protože jejich konfederační výsostné znaky byly přemalovány standardní šedou barvou loďstva.
Jeho pohled však přitahovaly ostatní stroje. Vypadalo to, jako by se Landreich chystal zakládat museum, protože některé z kosmoplánů byly skutečné předválečné, více než třicetileté veterány. Ani jeden z nich však už neodpovídal typovým specifikacím. Jedna raná Fretka A měla nový kryt motoru, kterým byl podle všeho Mark 10 ze staré lehké korvety Sokol. Vypadalo to naprosto absurdně, jako pouhý motor, na kterém je vpředu posazená pilotní kabina a vespodu přivázaný kanón na bázi hmotnostního urychlovače systému Gatling. To by byla sakra jízda, řekl si.
Většina strojů byla natřena maskovací černou barvou bez identifikačních čísel, ba dokonce bez modrého kruhu a červeného svatoondřejského kříže Landreichu. Zvolna kráčel kolem hangárů a všiml si nepříliš přátelských pohledů většiny jejich osádek. Rád by se cestou zastavil a popovídal si, pozeptal se na parametry té zvláštní sbírky strojů, možná by se i vyšplhal do kabiny, ale rozmyslel si to. Nesnadná spolupráce Konfederace s koloniemi byla od přiměří ještě napjatější. Nedokázal jim to vyčítat, protože až se tomu průseru protrhne hráz, pohraniční světy to schytají jako první,
"lannnne!"
Ten vysoký hlas byl nezaměnitelný. Ian se překvapeně rozhlížel kolem sebe, až si všiml křížového stínu nad sebou. Zvedl hlavu a spatní Firekku, jak se vznáší nad ním.
"K'Kai, jak se, sakra, máš?"
K'Kai složila křídla, přistála vedle něho, přistoupila k němu a zlehka ho začala oklovávat na hlavě a na zátylku, což, jak už věděl, byla firecká něžnost, která sloužila jako ekvivalent podání ruky. Nesmírně potěšen shledáním se starou přítelkyní ji objal.
"Naposled jsem tě viděl, když tvoje neteř poslala Konfederaci k čertu."
K'Kai zacvakala zobákem, což byl firecký způsob, jak vyjádřit hrdost.
"Tak mluvila sama od sebe. Na to, že sotva vyrostla z písklete, to je dobrý počin."
"Jak to vypadá na Firece?"
"Spousta znepokojivých přepadů, šarvátky, mizí lodě. Není to otevřená válka, ale také rozhodně ne mír." Naklonila hlavu ke straně a důkladně si ho prohlížela. Odjakživa ho vyvádělo z míry, když se takhle přímo na něj upíralo oko o velikosti pomeranče.
"Takže ty ses stal příslušníkem landreišské koloniální flotily?" zeptala se.
"Proto jsem tady. Co ty?"
"Jako vyslankyně."
"Řekl bych, že jdeme pozdě," pokynul jí, aby šla s ním.
Konečně došli do stínu rozlehlé verandy a on se s úlevou nadechl. U dveří stáli dva strážní a jeho opět praštilo do očí, jak odlišní koloniálové jsou. Vypadali jako dost ostří hoši a na ramenou měli standardní laserové ručnice M-48. Jenže jejich uniformy vypadaly, jako by pamatovaly lepší dny. Hnědé kombinézy vybledly sluncem a praním a v suchém horku pouště měli vojáci rozepnuté knoflíky límce. Scházel jim švih a lesk strážných námořní pěchoty loďstva a jemu to připadalo přitažlivé.
Oba s neskrývanou zvědavostí pohlédli na K'Kai.
"Firekka. Vyrábějí nejlepší chlast ve vesmíru," oznámil Ian a oba se maličko zašklebili.
"Tohle je velitelství?"
"Jste tu správně."
"Jdu navštívit Krugera,"
Ze dveří vyšel seržant, podíval se na jejich papíry a identifikační karty a podal jim je zpátky.
"Rovně chodbou, nemůžete to minout.
Ian podržel dveře K'Kai a vešel za ní. Alespoň tenhle barák měl klimatizaci, ale zdálo se, že sotva funguje. S K'Kai po boku vykročil širokou chodbou svažující se pod povrch. Zabočili do dvojitých vzduchotěsných dveří a do situační místnosti, která byla natřískaná k prasknutí.
Tam je zastavil muž, o kterém Ian předpokládal, že to je bezpečnostní důstojník, třebaže se to podle uniformy dalo těžko poznat. Znovu prověřil jejich identifikační karty, a potom si odškrtl jméno Iana i K'Kai na seznamu.
Ian okamžitě poznal nejednoho z přítomných. Jason a Doomsday, kteří z Tarawy přilétli předchozího dne, se v zadním koutě věnovali očividně nakvašenému hovoru s několika koloniálními piloty. Sparksová mávala příručním počítačem a ječela na kohosi, koho Ian odhadoval na zásobovacího důstojníka a kdo na oplátku stejně vehementně hulákal na ni, a nad stolem vpředu se skláněl vysoký hubený muž se sluncem vysušenými rysy a tmavýma očima. Střelil očima po lanovi, jako by ho chtěl tím pohledem provrtat, a vzápětí se vrátil k hromadě vytištěných sestav, jako by Ian ani

neexistoval.
"To je určitě sám Kruger," zašeptal Ian.
K'Kai zakývala hlavou.
Technicky vzato byl Kruger v prostoru Konfederace hledaným zločincem, protože kdysi, v prvních dnech války unesl torpédoborec loďstva, kterému tehdy velel, když se staré velení loďstva ze ‚strategické nutnosti' rozhodlo před kilrathskou ofenzívou vyklidit soustavu Landreich. S touto lodí a s různě posbíranými nákladními a pašeráckými loděmi vybojoval bitvu o Pekelnou díru, zastavil útok Kilrathů v tomto sektoru a podle legendy je pronásledoval po dvanáct přeskoků.
Jeho loď po posledním přeskoku padla do léčky a byla rozstřílena. Kruger se zbytkem posádky přežil tři roky na jedné planetě v kilrathském prostoru a svými nájezdy ve stylu commandos dohánělmístní obyvatele téměř k šílenství, dokud ho nevyzvedl jeden pirát, který ho dopravil zpátky do Landreichu. Mezitím ho loďstvo Konfederace v nepřítomnosti soudilo a shlédlo ho vinným ze vzpoury a krádeže válečné lodě Konfederace, což je v době války hrdelní zločin. Kolonisté ho ovšem po návratu přivítali jako hrdinu a do roka ho zvolili presidentem soustavy Landreich. Tato volba poněkud zkomplikovala situaci, neboť postavila Konfederaci před ojedinělý problém jednání se zločincem, který se jako zvolený člen planetárního senátu těšil imunitě vůči zatčení a soudu.
Max Kruger měl obrovskou pověst a lidé na něho pohlíželi buď jako na geniálního improvizátora v oblasti nepravidelné taktiky malých jednotek, anebo jako na barbara. Podle lanova názoru byl obojí. Koloniální síly rozhodně bojovaly s Kilrathy a občas i mezi sebou s výstrojí pořízenou na šrotišti, chudým rozpočtem a zatraceně velkou odvahou. Bojovaly svůj boj s chladnou zuřivostí, která jen zřídkakdy žádala nebo očekávala shovívavost. Pro Krugera existovalo jen jedno válečné pravidlo, konečné vítězství.
"Na Tarawě všechno oukej?"
Ian se obrátil a usmál se na Jasona, který se k němu připojil.
"Dalších sto členů posádky přestoupilo včera večer z transportní lodi od Siria. Máme osm dalších pilotů a čtyři Fretky, které měla transportní loď připoutané na trupu."
"To je všechno? Slibovali jich dvacet."
"Stěží dostali ty čtyři, mírová komise ztropila parádní rodeo. Můžeme být rádi, že máme to, co máme."
"To se dalo čekat," vzdychl Jason. "Ta komise nám pohnojí úplně všechno."
"Co tím chceš říct?"
"Na tu hlášku, že budeme mít deset perutí Rapierů a Sabrů, můžeš zapomenout."
"Co se, sakra, stalo?"
"Komise zadržela zásilku. Zdá se, že kilrathský velvyslanec se o tom obchodu doslechl, začal ječet jako siréna a vložil se do toho i baron, který hrozil, že ukončí veškerá mírová jednání, jestli budou letouny smět opustit soustavu Země. Rodham samozřejmě ustoupil. Třem nákladním lodím naloženým kosmoplány a náhradními součástkami zabránili opustit oběžnou dráhu kolem Měsíce. Tím pádem budeme muset splašit všechno, co najdeme tady."
"Takže máme všeho všudy pět eskortních letounových lodí a impozantních devětadvacet bojových kosmoplánů, místní kraksny nepočítaje."
Do místnosti se za Ianem tlačili další lidé, a tak byli on, Jason a K'Kai postupně zatlačeni až k zadní stěně.
"Andrewsi, už jsou tu všichni?" vzhlédl hubený muž ke strážnému u dveří.
"Skoro."
"Už, sakra, nemůžeme čekat. Začneme."
Hubený muž vystoupil na stupínek.
"Pro ty z vás z Konfederace, kdo to ještě neví: jsem generál Kruger,"
Ian se rozhlédl po místnosti a ve tvářích všech těch mužů a žen, kteří na sobě měli směsici pracovních i služebních kombinéz a polních kalhot a blůz, jež nahrazovaly koloniální uniformy, spatřil nezměrný obdiv.
"Za prvé vítám všechny bělokabátníky a modrokabátníky do služeb Landreichu," spustil Kruger. "Jak už bylo dohodnuto, všechny lodě, které Landreich koupil..." mezi koloniálním personálem proběhla vlnka veselí, "...byly zařazeny do naší flotily. Stále však budete mít vlastní žebříček velení, za který odpovídá admirál Tolwyn."
Poprvé si Ian všiml, že Tolwyn je také přítomen i se svým synovcem, který mu stál po boku. Tolwyn vykročil ze zadního kouta poradního sálu a zdvihl ruku na potvrzení, lanovi připadalo zvláštní, když viděl admirála nikoliv ve standardní uniformě loďstva, nýbrž v khaki landreišského důstojníka.
Jak se sem tak rychle dostal, podivoval se Ian, když Jasonova loď zaparkovala na oběžné dráze u Landreichu teprve včera večer?
"Příslušníci koloniálních sil, kteří byli přiděleni na dřívější konfederační lodě, budou přijímat rozkazy od ustanoveného velitele lodě."
Přítomný koloniální personál tiše zahučel.
"Musíme koordinovat úsilí," vyštěkl Kruger, "takže nechci slyšet žádné stížnosti. Nějaké dotazy?"
Koloniální důstojníci se na sebe podívali, něco zamumlali, ale nahlas neříkali nic.
Kruger kývl na Tolwyna, který předstoupil před shromážděné.
"Jsem rád, že se sem konečně většina z vás dostala.
Především..." V tom okamžiku přerušilo Tolwyna pronikavé kvílení houkačky, při kterém mrazilo v zádech.
Místnost ztichla, zatímco Kruger přiskočil k monitoru, naklonil se nad něj a vzápětí se obrátil.
"Všichni piloti, kteří mají bojový letoun, okamžitě ke svým strojům."
Ian se protlačil z místnosti, za ním se dral proud koloniálních pilotů a Jason, Kevin a Doomsday se přiřadili k nim.
Proběhli chodbou ven do sálavého vedra a za kvílení sirén, které se odráželo ozvěnou od okolních kopců, se rozprchli k

hangárům. Parta mechaniků, která Iana po přistání tak ležérně přivítala, nyní pracovala s klidnou přesností. Odtáhla špalky od kol, velitel čety už seděl v kabině, motor běžel a čtyři mechanici zavěšovali dvě střely na křídelní závěsníky Sabru. Ian pádil k žebříku, v letu chytil přilbu, kterou mu jeden z mechaniků hodil, vrchní mechanik sjel po žebříku dolů a přikrčil se právě v okamžiku, kdy Ian skočil na třetí příčku a drápal se nahoru. Velitel čety vzápětí vyrazil nahoru za ním. Ian postřehl, jak kolem proběhli Jason a Doomsday, mířící k Fretkám, kterými přiletěli z Tarawy.
"Motor zelená, navigační systém máte nakopírovaný od bojového řízení letů, všechny zbraně zelená, zavěšeny dvě radarem naváděné, nouzové vystřelení odjištěno a připraveno, hodně štěstí, pane!" křičel vrchní mechanik, zatímco pomáhal lanoví zapínat přezku bezpečnostního postroje a utahovat ramenní popruhy.
"Tady Lovec v Sabru 239A, připraven," oznámil Ian řídicí věži.
"Pokyny později, Lovče, vrchní mechanik vám dá signál k vzletu," vyštěkl řídící létání a vypnul kanál.
Vrchní mechanik sjel po žebříku dolů, překryt kabiny zaklapl, rozsvítila se zelená kontrolka vzduchotěsného uzávěru a Ian dal zdviženým palcem znamení. To už velitel čety stál před lanovým strojem, ruce zaťaté v pěst a v zápěstí zkřížené nad hlavou, aby signalizoval, že pojížděcí dráha ještě není volná. Fretka s motorem z lehké korvety, kterou Ian předtím obdivoval, vyrazila ze svého hangáru po jeho pravé ruce přímo před sebe, ani se neobtěžovala najíždět na vzletovou dráhu. Vlastně ji ani nepotřebovala. Zdvihla příď a po padesáti yardech už stála na ocase a na ohnivém sloupu, který se tříštil o betonovou pojížděcí dráhu, si to svištěla kolmo k obloze.
Po levici zahlédl, jak se bunkr s protivesmírnými střelami otevřel a přímo vzhůru míří stříbrné špice půl tuctu Sprintů.
"Lovče, máte povolení k vzletu, ihned po nadzdvihnutí odlet pod úhlem devět nula," zapraskal mu ve sluchátkách komunikační soupravy hlas řídícího létání a Ian se nad rozkazem ke svislému výstupu do vesmíru na plný výkon jen ušklíbl.
Vrchní mechanik spustil ruce, uskočil stranou, přikrčil se a ukázal kupředu. Ian odbrzdil a nahodil naplno přídavné spalování a všechny zadní řídicí motory. Sabre poskočil dopředu a během několika vteřin překročil rychlost sto devadesát kilometrů za hodinu. Ian si přitáhl řídicí páku až na břicho, příď se zvedla a už byl ve vzduchu.
Zasunul podvozek, zatímco Sabre mířil přímo k červené obloze a výškoměr se bláznivě točil. V gravitačním poli planety nefungovalo tlumení setrvačných sil úplně dokonale a Ian začal dýchat krátkými křečovitými nádechy, jak přetížení rostlo. Věděl, že se sonický třesk rozlehl daleko po kraji, ale v pilotní kabině bylo téměř ticho, až na vibrující rachot dvou do bělá rozžhavených motorů třídy Tangent za Ianem. Prořízl řídké mraky, barva oblohy se změnila z tmavočervené na fialovou a začaly se objevovat první hvězdy. Pohlédl doleva a spatřil zakřivení planety a cosi, co vypadalo jako další Fretka, která nedaleko stoupala zároveň s ním.
"Operační, tady Lovec, co máme dneska na práci?"
"Předsunutý průzkum hlásí nález ionizované stopy, která se vynořuje z přeskokového bodu Beta 233. Vyskytly se slabé radarové odezvy a jeden odraz laserového skenu, které naznačují, že se blíží maskovaná stíhačka kilrathské konstrukce. Hlídkové schéma už máte uložené v autonavigaci. Pokud narazíte na neznámou věc, máte povolení střílet bez výstrahy."
"Právě tohle jsem chtěl slyšet," odpověděl Ian, zapnul autonavigační systém a pustil řididla, neboť řízení se ujal autopilot. Ve vesmírném prostoru a s palivovými sběrači zasunutými dále zrychloval, takže během několika minut visela koule Pekelné díry v prostoru za ním.
Díky mírové komisi Kilrathové věděli o pokusu přepravit bojové letouny do Landreichu, tudíž se pokus o průzkum dal očekávat. Aspoň že se kolonisté nezdržují diplomatickými opičkami, pomyslel si Ian. Když někdo podezřelým způsobem naruší jejich prostor, bez řečí ho zlikvidují.
Přecvakával komunikační kanály, poslouchal, jak piloti stroze ohlašují kontrolní body, a sledoval, jak pátrání pokračuje. Nejhorší na tom bylo, že pokud nebudou mít opravdu velké štěstí, mohou proletět maskovanému stroji přímo před nosem a ani o tom nebudou vědět. Samotná skutečnost, že se velmi drahocenný a vzácný bojový stroj vloudil do tohoto sektoru, znamenala, že Kilrathové mají dobrou představu o tom, co se tady děje.
Zaslechl hlášení o krátkém kontaktu od Doomsdaye a dvě další od koloniálních pilotů, ale ve všech případech se maskovaný letoun zase ztratil. Naťukal všechny troje souřadnice do navigačního počítače a promítl body do mapy soustavy.
"Bojové řízení letu, žádám o uvolnění ze standardního pročesávání. Rád bych prověřil oblast kolem souřadnic 233 na ADR"
"Slyším, ozveme se později." Spojení utichlo.
Chvíli nato zase ožilo.
"Tady Kruger; dobrá úvaha, Lovče. Pokračujte podle vlastního uvážení,"
Ian se ušklíbl, vypnul autonavigaci, vysunul palivové a manévrovací sběrače a změnil směr. Kódované souřadnice označovaly okamžitou polohu největší planety soustavy Pekelné díry, plynného obra jménem Thor. Ta tři krátká pozorování zhruba odpovídala standardnímu kilrathskému únikovému manévru s názvem "zatažený dráp", který směřoval k Thoru. A Thor byl vynikající místo k úkrytu do doby, než hlídkování poleví.
Po zadání nových navigačních souřadnice Ian zasunul palivové sběrače, během několika minut překročil rychlost tří tisíc kilometrů za sekundu a stále zrychloval. Thor se nacházel téměř dvacet miliónů kilometrů daleko, a než se k němu Sabre přiblížil, Ian na půl ucha poslouchal cvrkot v komunikátoru, jak vzlétnu vší síly hledaly jehlu ve skutečně obrovské kupě sena, a málem začal poklimbávat.
Když se přiblížil k Thoru na milión kilometrů, konečně nasadil zpětný tah a vysunul palivové sběrače, aby zvýšil odpor. Vodíkové atomy rozptýlené v kosmickém prostoru narážely na energetické pole obklopující jeho loď, které je smetalo do palivové nádrže. Každý jejich náraz ho o nepatrný zlomeček zpomalil a každou vteřinu se zpomalení sčítalo a narůstalo.

Začal pečlivě prohlížet údaje přístrojů, třebaže věděl, že každý pátrací radar je prakticky k ničemu.
"Kam se jen vydám," zašeptal, jako by ho mohl protivník zaslechnout, a zmocnil se ho onen pocit bodavého neklidu, který mu říkal, že Kilrath je někde nablízku. Naučil se nemávat nikdy rukou nad "vnitřním hlasem". Bojový pilot, který nevěřil instinktivním pocitům, obvykle dlouho nepřežil.
Příliš blízko u Thora, uvažoval, a průlet lodi by byl pozorovatelný jako poruchy v silných magnetických polích. Kdyby vlétl do atmosféry, nadělal by v ní pěkný průvan a dokonale by se zviditelnil. Ian věděl, že jediná výhoda při pronásledování maskovaného stroje je ta, že hledaný cíl je stejně slepý jako pronásledovatel, protože musí mít vypnuté aktivní pátrací prostředky, aby se neprozradil. Vrhl rychlý pohled na mapu soustavy. Dva měsíce, jeden o velikosti Měsíce, druhý poloviční.
Schoval bych se do závětří na oběžnou dráhu měsíce, pomyslel si Ian. Ten zablokuje přímý přístup z celé jedné strany. Tam bych si hrál na schovávanou, počkal, až to hlídky vzdají, a nakonec bych provedl vlastní průzkumný přelet.
Ale u kterého měsíce? Kdyby s sebou Ian měl minci, byl by si jí hodil. Takhle jen pokrčil rameny, zamířil k tomu menšímu a vypnul všechny pátrací systémy. Manévroval tak, aby se k měsíci přiblížil v protisměru jeho pohybu po oběžné dráze. Stáhl připusť paliva, doletí pouhých sto kilometrů nad povrch, přelétl pól a na druhé straně se spustil dolů.
Zapnul naplno pulsní skenování o vysoké intenzitě, při kterém prakticky celý výkon lodi odebíral radar. Pokud se v dosahu miliónu kilometrů někdo nachází, po tomhle radarovém impulsu mu vyletí plomby ze zubů, pomyslel si Ian a současně ho napadlo, zda Kilrathové vůbec něco jako plomby znají. Čekal a pozoroval obrazovku. Trik spočíval v tom, že i kdyby nic neobjevil, mohl by pilot maskovaného stroje zpanikařit a uvěřit, že byl skutečně odhalen.
Tady! Necelé dva tisíce kilometrů daleko. Kruci, on tu jehlu našel!
Na obrazovce zablikal slabý odraz. Počítač usilovně pracoval, aby zaměřil cíl, zúžil radarový paprsek a vyslal další impuls, který soustředil do úzkého svazku téměř stejnou energii, jakou nesl první impuls. Bylo to dostatečné množství energie na to, aby spálilo všechny obvody na lodi bez štítů sto tisíc kilometrů vzdálené.
Druhý impuls osvítil cíl a jasně vykreslil lanovi na obrazovce nepřátelskou loď osm set kilometrů daleko. Zaměřovači počítač, zdokonalený tak, aby zvládl i maskované lodě, kosmoplán zaměřil laserem. Udržel jej zaměřený, i když pilot dal plný plyn a zahájil úhybné manévry.
"Bojové řízení, tady Lovec. Mám ho! Jeden maskovaný Kilrath, sedím mu za ocasem a doháním ho."
Do uší se mu náhle zařízlo vysoké pištění ze sluchátek. Kilrath vypustil tři střely, které lanoví počítač označil za střely naváděné na vysílač identifikačního signálu. Ian odpověděl zapnutím růžičky identifikačního signálu. V plném střetnutí flotil by to byl sebevražedný čin. Ani po zapnutí rušičky neexistovala záruka, že se nepřátelská střela ještě definitivně nezaměřila a že se odchýlí. Naopak cokoliv by letělo kolem, ať už by to řídil člověk nebo počítač, by předpokládalo, že patří k opačné straně, a podle toho by také jednalo - ale tady, kde široko daleko nikdo jiný nebyl, to byl bezpečný manévr.
Počítač zkoušel tisíce možných rušivých kódů, aby našel ten správný, který střely odvrátí, ty se však stále přibližovaly, Ian v odpověď odpálil řízenou střelu, která k navádění na cíl využívala laserového paprsku.
Pokračoval v pronásledování naslepo. Nebylo nic vidět, jen skvrnku na obrazovce.
Kilrathská loď se znenadání odmaskovala, zazářila v plné viditelnosti a ve stejném okamžiku Ian zachytil vysokoenergetický zhuštěný signál. Ten pilot je dobrý, uvědomil si Ian, nezapomněl na svůj úkol, ani když se snažil uniknout smrti. Ať už tady měl vypátrat cokoliv, zajistil, aby se zpráva o tom dostala pryč.
"Bojové řízení, bandita vyslal zhuštěný signál, opakuji, bandita vyslal zhuštěný signál."
První střela se blížila. Ian svůj stroj ostře potlačil a hned nato opět prudce přitáhl. Střela sledovala jeho pohyb dolů a vzápětí ho podlétla. Druhá a třetí střela, které na chvilku setřásly jeho pokusy o rušení identifikačního signálu, se znovu zaměřily, ale vyhnul se jim stejným manévrem. Ian cítil, jak mu po zádech tečou stružky potu. Jeho vlastní střela letěla přímo k cíli.
Zazářil záblesk světla jasný jako slunce a následovala tma. lanoví chviličku trvalo, než si uvědomil, že jeho střela je ještě tucet kilometrů od místa, kde se cíl nacházel. Kilrath zničil sám sebe malou antihmotovou náloží a vypařil se i s kosmoplánem. Tím nezanechal vůbec žádný důkaz
O narušení příměří, zatímco zásah střelou zanechával hromadu trosek, které bylo později možné prozkoumat.
Když sledoval nepřátelský kosmoplán, na chvíli zapomněl, co se děje kolem, a náhle mu do sluchátek zazněl vysoký vlnivý trylek. Jedna z kilrathskych střel se obrátila, znovu se zaměřila a vracela se přímo k němu.
Prudce překlopil letoun, zamířil přímo k měsíci a vypustil klamné dipóly a generátory šumu. Úplně vypnul identifikační vysílač a všechny zdroje energie, které jen mohl.
Ta zatracená věc ho stále dohánělа, sledovala každou jeho zatáčku a nakonec zaznělo hlasité cinknutí.
Co to sakra je?
"Bojové řízení, volám bojové řízení."
"Řízení slyší."
"Kilrathové podle všeho mají novou prototypovou zbraň. Nenechá se oklamat ani dipóly, ani šumem. Počítač ji nejdřív určil jako střelu naváděnou na IFF, ale ten krám musí mít inteligentní program, který dál rozpoznává jednou zaměřeny cíl," křičel Ian. který si uvědomoval, že i kdyby to koupil, je nesmírně důležité, aby jeho přátelé přesně věděli proč a poučili se z toho. Byla to součást výcviku a byla to také sounáležitost.
Neměl k dispozici žádného zadního střelce, který by střelu na poslední chvíli odbouchl, ani číslo, které by mu ji odvedlo od zadku, ani bláznivý zmatek stovek bojových kosmoplánů a větších lodí, které by zaplňovaly vesmír kovem a energií.
Byl odkrytý a sám a střela ho nelítostně pronásledovala jako žralok zabíjející bez přemýšlení a bez citu.
Sklouzl nad vzduchoprázdny povrch měsíce, ostrou zatáčkou vlétl do úzkého kaňonu a střela se roztříštila o skalní

stěnu za ním. Vydechl hlubokým vzdechem úlevy, ale potom se ozval druhý trylek, který mu dával najevo, že se zaměřila další ze střel.
Sakra!
Střela byla přímo nad ním a řítila se dolů. Vypustil zbývající klamné dipóly, ale střela prolétla jejich oblakem a blížila se. Byl v pasti.
Tón trylku stoupal, až se ustálil na vysokém pištění, při kterém naskakovala husí kůže. Výstraha před nevyhnutelným zásahem.
Prudce přitáhl řídicí páku, vystřelil vzhůru od měsíčního povrchu, sáhl mezi nohy, uchopil rukojeť tvaru D a zatáhl v okamžiku, kdy ho obklopil výbuch.
* * *
"Myslím, že víte, proč jsme tady," pravil baron Džukaga klidným a tichým hlasem a s hřívou téměř přitištěnou ke kůži, aby nedával najevo nadřazenost ani pokoru.
"Je to vina Vakova hrai" zasyčel baron Qar'ka z klanu Qarg, vyskočil na nohy a obviňujícím gestem ukázal přes stůl.
"Ty chátro," zavrčel Vak v odpověď a sáhl po drápové dýce, která mu visela na opasku.
"Ticho!" zaburácel Džukaga. "Do pekel s vámi se všemi, chci tady mít ticho!" a naježil rudozlatou hřívu.
Ti dva přestali, obrátili se a upřeli na barona nenávistné pohledy.
"Džukago, kterýkoliv z nás by vám dokázal vyříznout střeva a pohodit je na podlahy, aby je sežraly krysy," pravil Vak mrazivě. "Vy z hrai Ki'ra jste ve srovnání s Qargy, Ragitaghy, nebo ostatními rody slaboši."
"Když to uděláte," odvětil uhlazeně Džukaga, "rozpoutáte občanskou válku a o to, co po ní zbude, se postarají lidé."
"Sedněte si," zasyčel baron Ka'ta z klanu Kurutak. "Baron Džukaga má pravdu. Nejdřív ho vyslechněme."
Džukaga Ka'tovi kývnutím hlavy poděkoval. Věděl, že ze všech osmi rodů Říše za ním alespoň Ka'ta pevně stojí. Bylo to téměř zábavné. Kurutakové byli spolu se Síkagy vždycky pokládáni za nejnižší ze všech osmi, jejich krev nebyla považována za tak hustou. Bylo tedy téměř zaručené, že když je jeho klan, prastarý rod KTra, osloví, Kurutakové se budou z té pocty, že se s nimi jedná jako s rovnými, samou vděčností plazit. Kirankové, klan neboli hrai císaře, si nikdy neuvědomovali, že svým chováním vůči těm, kdo sídlí v paláci, se v tomto ohledu dopouštějí chyby. Na veřejnosti, při audiencích a obřadech, si všichni samozřejmě pečlivě dávali pozor na nadřazené a podřízené postoje, ale v soukromí to bylo něco jiného, zejména když ostatní rody nevnímaly císařův rodokmen jako lepší než jejich vlastní.
"Tahle malicherná krevní msta mezi Vakovým klanem a Qargy musí na místě přestat," prohlásil Džukaga. "Je hanba, že v císařském paláci byla takhle prolita královská krev. V soubojích už zemřelo pět Qargů a pět Ragitaghů. To stačí a je to vyřízeno."
Vak se nadechoval k odpovědi a Džukaga napřáhl tlapu se zataženými drápy na znamení míru.
"To stačí," řekl klidně.
"Nejste císař," odpověděl Vak, "nemáte moc, abyste mně nebo Qar'kovi nařizoval přestat," a pohledem hledal podporu u Qaťky, kterého by ještě před chvilkou s radostí podřízl.
Qar'ka kývl souhlasně hlavou.
Baron si v duchu povzdychl. Ti blázni, cožpak nevidí slabost, kterou toto prosté prohlášení odhalilo? Sám na to přišel za léta svých studií a uvědomoval si to křišťálové jasně. Válka proti jiným rasám či Sivařin rituál vznikly především jako civilizační faktor pro kilrathskou rasu, aby jí prostě zabránily zabíjet se navzájem. Agresivní souboj, instinkt lovu a zabíjení, se nacházel příliš těsně pod povrchem. V rámci jednoho hrai se klany a rodiny řídily přísnými kastovními pravidly. Jenže klanový instinkt se vztahoval vždy pouze na jeden klan. Třebaže mezi sebou uzavírali sňatky, své společné kilrathství si uvědomovali jenom tváří v tvář kořisti zvenčí. Válka a Sivar byly důležité pro přežití rasy, aby jim zabránily zabíjet jeden druhého a nic víc. O tomhle však nikdy s nikým nediskutoval, protože zpochybnění Sivařina božství jako pouhého sociálního nástroje by ho zničilo.
Všechny války tak dobře sloužily svému účelu; lidé, Hariové, Gorthové, Sornové, Kaové a Utarové. Díky Sivar za Utary, kteří ve své pošetilosti přišli na Kilrah v míru, jako přátelské gesto jim věnovali cestování vesmírem a v důsledku toho zahynuli. Nebýt jich, byli bychom se sami zničili, až by nám padlo do rukou tajemství atomových zbraní, pomyslel si baron, zatímco přejížděl pohledem ostatní klanové vůdce v místnosti. Agresivní rasy jen zřídkakdy přežily nástup techniky a dostaly se do bodu, kdy jim vesmír nabídl východisko.
Rozhlédl se kolem stolu. Qar'ka je hlupák, Vak není o nic lepší; ti takové věci nevnímají. Jediné, co vědí, je, že zrovna není válka a že tlak uvnitř jejich vlastních hrai narůstá. Malicherné hádky a dlouho zapomenuté rozepře, které se stupňovaly až k blýskání drápových dýk. A přesto když se Vak obrátil ke Qar'kovi a nabídl mu Džukagu jako protivníka, proti kterému by se mohli spojit, byl Qar'ka ochoten souhlasit.
"Rozmíšky v paláci musí přestat," prohlásil Džukaga chladně s hřívou stále vztyčenou.
"A já říkám, že nejste císař, abyste mi mohl rozkazovat," vyštěkl Vak v odpověď.
Džukaga se usmál.
"Je opravdu naším císařem?"
Nastala chvíle ohromeného ticha.
"Zbláznil jste se?" zeptal se Qaťka.
"On a ten jeho pošetilý vnuk zavinili mnoho neštěstí," odvětil Džukaga chladně.
"Kolik z nás ztratilo své syny, ty nejlepší z našich hrai v boji proti Terranům? Kolik z nás naslouchalo, jak naše první vyvolené i konkubíny v noci pláčí s tváří zabořenou do polštáře, aby jejich vzlyky nebylo slyšet, a oplakávají ty, které v téhle válce ztratily?"
Ostatní vůdci hrai sklonili hlavy a dokonce i Vak, který barona ještě před chvilkou toužil vykuchat, přikývl na souhlas.
"Vaku, vy jste u Vukar Tagu ztratil prvorozeného z prvního vrhu. Vím to, viděl jsem jeho statečnost, jeho hrdinskou

smrt, když se pokusil taranovat nepřátelskou letounovou loď. Zahynul kabakou a jeho duše se odměnou za svou odvahu vznesla k Sivar."
Vak upíral oči na Džukagu a pohled měl mrazivý hněvem nad zbytečnou smrtí svého nejstaršího syna. Džukaga se cítil téměř provinile, že jím takhle snadno manipuluje.
"Nebýt císaře, byl by dnes ještě naživu, seděl by po vašem boku a popíjel s vámi ze slavnostního poháru. To císař nařídil rozdělit flotilu a Thrakhath souhlasil. Kdyby všechny naše letounové lodě byly na místě, rozdrtili bychom Konfederaci a dovedli válku do vítězného konce. Obvinili z toho mne a vy dnes už znáte lživost toho obvinení. Chřadl jsem ve vyhnanství a každým okamžikem očekával, že přijde císařův travič."
Rozhlédl se po komnatě a vstal.
"Musíme zůstat jednotní, musíme kontrolovat své hrai a zarazit ty malicherné sváry, které hrozí proměnit palác v jatka. Nepřipadá vám, že nás císař v tichosti povzbuzuje, abychom takhle jeden proti druhému bojovali a aby nám tak zabránil se proti němu sjednotit?"
Postřehl nejedno souhlasné přikývnutí na své tvrzení a usmál se.
"Začněme tedy válku hned!" zavrčel Qaťka. "Skončeme tuhle směšnou frašku. Ukolébali jsme lidi ke spánku, tak jim teď rozerveme hrdla a budeme s tím hotovi."
Qaťka na okamžik zaváhal, jako by se mu slova nechtěla z hrdla ven.
"Musíme to vyřídit dřív, než se vrátí Mantuové," řekl tiše, "a vpadnou nám do zad, zatímco budeme stále bojovat s Konfederací."
Ostatní se nervózně ohlédli na Qaťku a potom zpátky na Džukagu.
Džukaga přikývl, ale neřekl nic. Těsně po porážce u Vukaru přišla zpráva od bezpilotní sondy ze vzdáleného vesmíru, umístěné daleko za prostorem Hari, sondy tak vzdálené, že jenom dopravit ji na místo trvalo rok. Naznačovala, že Mantuové, kteří už jednou předtím napadli kilrathský prostor, skončili válku s neznámým sousedem a mohou se docela dobře vrátit. Krátká srážka s nimi se odehrála před sedmdesáti roky, a třebaže skončila remízou, panovalo podezření, že Mantuové ve skutečnosti mohou mít vyspělejší zbraňovou techniku. Sice zmizeli, stáhli se, aby bojovali s jinými nepřáteli, ale vždycky se předpokládalo, že může přijít den, kdy Mantuové obrátí k Říši plnou pozornost. A to v Džukagovi vyvolávalo hluboké starosti, když sledoval, jak se zdroje Říše vyčerpávají bojem proti lidem.
Džukaga se odvrátil a ukázal na dlouhý seznam čísel promítaných holoprojektorem.
"Válka s Konfederací trvala přes třicet let, ale hranice se po našich prvních ziscích sotva pohnuly. Válka není jenom boj, je to také ekonomika, suroviny, výroba, morálka a snad nejdůležitější je vyzkoumat, jakým způsobem nepřítel přemýšlí. Vím, že někteří z vás mohou nad takovými starostmi ohrnovat nos, ale mým hlavním zájmem a odpovědností byl ten poslední faktor."
"Vy a urození vašeho hrai jste zůstali v bezpečí doma, hráli si s čísly a četli si, zatímco my jsme cedili krev," zasmál se mrazivě Vak.
"Bez zbraní, které můj hrai zkonstruoval, a bez informací, které získali moji špehové a bezpilotní sondy, byste skončili jako zmrzlé maso vznášející se ve vesmíru," odtušil Džukaga.
"Mluví pravdu," vmísil se do hovoru Talmak ze Sutaghů dřív než mohl Vak odpovědět. "Teď ho nechte domluvit. Kdyby Thrakhath před Vukarem dopřál sluchu Džukagovým obavám, bitva by se vyvíjela mnohem odlišněji."
"Z války se stal vyrovnaný zápas, jehož konec nyní není v dohledu," navázal Džukaga. "Až do Vukaru a do náletu na základnu na našem měsíci jsme měli téměř navrch. Kdyby nebylo Thrakhatha a císaře, jak už jsem řekl, mohli bychom docela dobře dobýt Zemi.
Země vždycky byla klíčovou planetou, ale Thrakhath na to zapomněl. Jeden lidský válečník kdysi napsal, že ve válce jeden musí nalézt ohnisko, které způsobí zhroucení nepřítele, a potom vrhnout všechny zdroje proti němu.
Tentokrát nechci žádné chyby. Dopřejme tomu příměří ještě nějaký čas, než nepřítel usne a než bude dokončena naše tajná flotila. Ať si ti hlupáci na mír zvyknou. Ať uvěří v přátelství. Pokračujme ve výstavbě tajné flotily, zatímco zároveň budeme okatě vyřazovat ze služby stávající lodě. Potom udeříme a rozdrtíme je."
"Ale co Sivar?" namítl Vak. "Kde bude letos Sivar? Naši lidé se toho dožadují."
"Máte zajatce, které tajně držíte, proveďte to s nimi," odpověděl Džukaga chladně.
"Zajatci. V tom není žádná čest. Já pořád říkám, že bychom měli udeřit, až za osm osmic dní přijde Sivar, a zbarvit řeky na Zemi do ruda krví masakru."
"A já vám říkám, že to musí přijít až za dalších pět osmdesátic dní. Podívejte se na grafy, nevidíte v nich pravdu?" ukázal na stěnu.
"Válka nejsou obyčejná čísla, válka je krev," odfrkl Vak.
"Čtyři chybějící letounové lodě u Vukaru jsou obyčejné číslo, Vaku, a to číslo je pro vašeho prvorozeného rozdíl mezi nevyzvednutým mrtvým tělem, dosud se vznášejícím ve vesmírném prostoru, a dožitím se dnešního dne."
Vak zavrčel a Džukaga si na chvilku nebyl jistý, jestli ten hněv míří proti němu, nebo proti ponížení ze zbytečné synovy smrti.
"Poslouchejte, takhars" použil záměrně slovo, které znamenalo bratry stejného postavení a vážnosti. Rozhlédl se po komnatě a viděl, že dokonce i Vak je konečně ochoten naslouchat, neschopný přít se s chladnou řečí čísel.
"Nechme plán rozvíjet dál. Až dozraje čas, více než tucet letounových lodí vyrazí vpřed a prorazí bezbrannou hraniční oblastí. Než lidé vůbec pomyslí na mobilizaci, přeskočíme přímo k Zemi a tam vám slibuji krveprolití, jakému ještě nebylo rovno. V rámci našeho plánu už pracují i agenti, kteří oslabují jejich vůli k boji a jsou připraveni ve správný čas zabít jejich válečné vůdce. Až vyřízneme Terranské konfederaci srdce, můžeme v následujících letech beze spěchu pokračovat od planety k planetě, některé ušetřit pro Sivar, a jiné zničit, když pro nás budou hrozbou. Tímto způsobem zvítězíme a tímto způsobem budeme také připraveni, kdyby se znovu vrátili naši dávní nepřátelé Mantuové."

Usadil se zase v křesle a vyčkával. Vak se rozhlížel po místnosti, videi souhlasné přikyvování a nakonec sám sklonil hlavu.
"Rozmíšky skončí, máte mou podporu," řekl tiše.
Džukaga si nedovolil vycenit zuby na znamení triumfu.
"Mám tedy slib vás všech, že budete kontrolovat svůj hrai v paláci?"
"Bude to obtížné, ale uděláme to," prohlásil nakonec Qarka. "Ale co vaše slova o císaři?"
Džukaga přikývl.
"V následujících dnech uvažte toto. Je starý, nebude žít věčně. Až se odebere ke svým předkům, převezme zlatý trůn Thrakhath. Když uvážíme, jaké vůdcovské schopnosti nám oba předvedli, chceme skutečně, aby nás vedli ke konečnému vítězství, anebo, co je ještě důležitější, aby nás vedli proti hrozbě Mantuů, kdyby se měli vrátit?"
"Navrhujete snad, abychom zrušili přísahou stvrzené slovo?" zeptal se Vak.
Džukaga zvolna zavrtěl hlavou.
"Chci jenom, abyste zvážili moji otázku, nic víc," odvětil. "Nenavrhuji nic jiného."
Vak se usmál a Džukaga na okamžik nevěděl, zda je to známka agrese vůči němu nebo vůči císaři. Potom se Vak beze slova zvedl a vykráčel z komnaty. Ostatní vůdci klanů šli za ním.
Když za nim zapadly dveře, Džukaga vzdychl úlevou. Jak sváry skutečně začaly, bylo až příliš zřejmé. Císař vzbudil u Vakova hrai pocit, že jej ostatní klany při dvorních rituálech přezírají. Když v důsledku toho začala téci krev, nezasáhl. Od císaře bylo mistrovským kouskem, že klanům bránil ve sjednocení a obracel jejich agresivní energii proti němu.
Džukaga zavřel oči, aby si utřídil myšlenky.
Císař už nyní musí vidět, že se hrozba formuje. Musel nějak vycítit, že baron skutečně uvažuje o nemyslitelné věci, o úplném vyhlazení císařského rodu. Kdyby probíhala válka, byl by takový čin naprosto nepřípustný, v míru však o chlup mohl mít úspěch. Císař tudíž potřebuje mír, aby dokončil výstavbu flotily, ale současně potřebuje válku, aby si upevnil trůn.
Džukaga se natáhl k postrannímu stolku, nalil si pohár vína a beze spěchu jej vypil. A přece v tom vězí mnohem víc. Pokud se ze svého studia lidí něčemu naučil, bylo to, že existuje víc než jen jeden způsob, jak vyhrát válku. Jediné, čemu rozuměli Kilrathové, byl přímý a brutální boj. Přesto existuje tolik jiných cest. Už nyní bylo patrné, že lidé se oslabují bláhovou nabídkou míru. Ještě rok, a jestli se všechno podaří udržet v klidu, ochromí sami sebe tak, že už nebudou mít naději se vzchopit.
Když dokáže odstranit císaře a prince a potom osobně povede novou flotilu do terranského prostoru, lidé nejspíš v beznaději kapitulují. Flotila tak zůstane zachována. Protože jestli přicházejí Mantuové, bude k jejich zastavení zapotřebí této flotily a ještě mnohem víc; s přežitím jim pomůže podrobená rasa lidí a obrovské zdroje, které dosud ovládá. Císař je příliš Kilrathem, než aby si to uvědomoval. Brutální totální válka je jedinou cestou, které Kilrathové rozumí. Až příliš dlouho byla zásadním klíčem k jejich úspěchu. Nyní se z ní může docela dobře stát cesta ke zkáze, neboť mohou bojovat až do vyčerpání, aby je potom přemohli jiní. Měl napůl podezření, že to je součást mantuských plánů, neboť ti určitě museli vědět, co se děje.
Císař bude muset odejít, to je očividné, a baron zjistil, že dokáže vážně uvažovat o něčem, co lidé ve svých politických půtkách praktikovali často, ale co bylo Kilrathům neznámé, totiž o politicky motivovaném zabití představeného jedince bez přímého střetu a výzvy.
Při těch úvahách se usmál, neboť si vzpomněl na svého oblíbeného lidského autora z Anglie a jeho hru MacBeth. Právě její četba mu poprvé vnukla ten nápad.
Tolwyn. Anglická odrůda lidí a jejich bratranci Američané tvořili zajímavý studijní předmět. Tak násilní, a přitom tolik prodchnutí zvláštním idealismem. Tolwyn ho fascinoval. Kultivovaný muž, a přesto skrz naskrz válečník.
Věděl, že za pádem Tolwynovy kariéry se něco skrývá, a zpráva o jeho odchodu do Landreichu ten pocit ještě posilovala. Tolwyn byl příliš čestný, než aby porušil prastarý anglický válečný kodex a jeho bizarní představu o fairplay a pravidlech. Jednal podle rozkazů někoho výše postaveného, aby se nechal propustit a mohl odejít do Landreichu. Ale proč?
Džukaga si vyvolal holomapu sektoru Landreich a přeskokové trasy odsud do Říše.
Odpověď nakonec přišla. Tolwyn byl vyslán jako vyzvědač, aby se pokusil najít flotilu. Pokud by byl přistižen, mohlo být jeho spojení s vládou popřeno.
"Mistrovský tah," pronesl Džukaga tiše. Ta informace byla ve shodě se zprávou, kterou obdržel od jednoho ze svých agentů v Thrakhathově vojenské rozvědce. Thrakhath musel pojmout stejné obavy, protože vyslal jeden ze svých drahocenných maskovaných strojů na průzkum.
Tolwyna bylo třeba zastavit. Kdyby lidé zjistili pravdu, bylo by rázem po míru a načasování jeho plánů by přišlo vniveč. Ač nerad, bude muset poslat Thrakhathovi depeši o svých obavách o utajení a doporučit, aby bezpečnostní opatření byla zdvojnásobena.
Tolwyn byl úžasná výzva, důstojný protivník. Třebaže by to baron otevřeně nepřipustil ani sám sobě, v hloubi duše shledával, že lidé jsou rasa, kterou se téměř naučil mít rád, ba ještě víc, rasa, kterou byl při své honbě za mocí dokonce ochoten ušetřit.
* * *
"Tak se podívejte, co to sem ptáci přinesli," zasmál se Jason, aby zakryl skutečnost, že se posledních dvacet hodin klepal obavami, stále pevněji přesvědčený o tom, že se jeho starý přítel definitivně odebral na věčnost.
K'Kai si Jasonovy škádlivé poznámky nevšímala a odvedla Iana k pultu. Ian se po místnosti rozhlížel s úsměvem, ačkoliv Jason dobře viděl, že zachráněný pilot je ještě teď vyděšený k smrti.
"Jo, já vím, všechny drinky jdou na mne," prohlásil Ian a piloti, kteří se nahrnuli k baru, to přivítali jásotem. Ian se

kolem rozhlížel poněkud zachmuřeně, protože mu bylo jasné, že ho stará tradice loďstva vyjde dost draho.
"Já si dám tu věc, o které Ian tolik mluví, neřezanou sladovou skotskou," oznámila K'Kai.
Barman se podíval na Iana.
"Tohle pití stojí deset doláčů za panáka."
"Jen jí to dejte," vzdychl Ian, "ten ptáček mě zachránil."
Barman se maličko uvolnil, zejména když Jason sáhl do kapsy, vylovil svazek bankovek tvrdé konfederační měny a hodil jej na pult.
"Myslím, že zrovna nemáš dost drobných," pohlédl Jason na Iana. "Vrátíš mi to později."
Ian kývnutím poděkoval, poručil si také skotskou a vypil ji naráz. Podíval se na Jasona a chabě se usmál.
"Měl jsem pěkně naděláno," řekl Ian tiše. "Možná jsem té druhé střele ještě mohl uhnout, ale držela se mě jako klíště. Když jsem se vystřelil, letoun už vybuchoval."
Jasonovi nedalo velkou práci postřehnout ožehnuté skvrny na lanově pilotní kombinéze.
"Tím, že jsem se vystřelil v poslední vteřině, jsem získal dostatečnou dopřednou rychlost na to, abych přešel na nízkou oběžnou dráhu kolem měsíce. Přeletěl jsem ani ne tisíc metrů nad horským hřebenem. Pokaždé, když jsem měsíc obletěl, se moje dráha snížila, až nakonec byly ty hory přímo přede mnou a věděl jsem, že to do nich napálím. Kdyby tam K'Kai dorazila o půl minuty později, byl bych na placku. Zachytila mě tažným paprskem právě včas,"
Zvedl sklenku a Jason viděl, jak se snaží ovládnout roztřesené ruce. Tohle dříve nebo později zažil každý, kdo létal, zejména když předpokládaná doba přežití pilota byla taková, jaká byla. Jednou však musel přijít okamžik, kdy jeden těsný únik navíc způsobil, že se ucho utrhlo. Kdyby se tohle stalo u loďstva konfederace, Iana by hnali k vojenskému psychiatrovi a s největší pravděpodobností by dostal na pár týdnů dovolenou, než by ho poslali zpátky do akce. Ale teď na tohle nebyl čas a v tomhle odrbaném loďstvu byl vojenský psychiatr luxusem, který by Kruger považoval za naprostou blbost.
"Kapitán Bondarevskij? Kapitán St. John?"
Oba se ohlédl přes rameno na koloniálního důstojníka.
"Dostal jste nás."
"Chce vás Kruger."
"Už jdeme." nutil se do úsměvu Lovec.
Jason se ohlédl přes pult, zalovil rukou v kapse, vytáhl, co mu zbylo z peněz, a hodil to barmanovi.
"Nalévejte, dokud budou stačit peníze."
Koloniální piloti zahalekali své poděkování a Jason odešel. Lovec se ještě ohlédl po K'Kai, mlčky kývl hlavou na znamení díků a vyšel ze dveří.
Bar se příhodně nacházel přes cestu naproti vchodu na velitelské stanoviště. Přešli za svým průvodcem kolem stráží a sešli na vlastní velitelské stanoviště do suterénu.
Když Ian a Jason vstoupili dovnitř, Kruger a Tolwyn vzhlédli.
"Jsem rád, že jste naživu," řekl Geoff.
"Já také."
"Jenže jste ztratil Sabre," prohlásil Kruger. "Prvoliniový kosmoplán za jeden kilrathský maskovaný stroj, to podle mne není dobrý obchod."
"Vraťte se se štítem nebo na štítu, co?" pravil Ian suše.
"Něco takového," odsekl Kruger. "Vy hošánci z Konfederace si nejspíš myslíte, že když vám vybouchne mašina pod zadkem, nebo když ji rozmašírujete při nepovedeném přistání, nic se neděje a nafasujete novou, jenže tady to chodí jinak. Tady je to se zásobováním na levačku. Poté, co ta vaše pitomá Konfederace podepsala článek 23 přiměn, který zakazuje odprodej bojových letounů, je Sabre vzácnost."
"Promiňte," odpověděl Ian, "příště si dám pozor, abych vybouchl spolu s letounem."
"Alespoň víme o té jejich nové střele," vmísil se do hovoru Tolwyn, zatímco si naléval šálek čaje, a kývl na Iana, aby se k němu přidal.
"Vy jste na své hošánky moc měkký," střelil Kruger pohledem po Tolwynovi. Jason nedokázal potlačit tiché uchechtnutí.
"Řekl jsem snad něco zábavného, pane?" otázal se Kruger a přejel pohledem na Jasona.
"Vlastně ano, pane," odpověděl Jason.
Kruger na něho hleděl mrazivě a Jason se přistihl, že přemítá, jestli ho jeho upřímnost zase jednou přivede do nějaké šlamastyky. Bylo sporné, jestli ho Kruger může oficiálně potrestat nebo ne, konec konců je v Dobrovolnickém sboru Landreichu "dobrovolníkem" a dokonce není ani vázán přísahou, nicméně měl podezření, že mu hubený velitel rozhodně může znepříjemnit život.
"Máme pro vás dva malé překvapení," řekl Tolwyn, podal lanoví šálek a nasunul se mezi Jasona a Krugera. Jason přivítal záminku, že může spustit oči z Krugera, a soustředil se na Tolwyna.
"O co jde, pane?"
"Vlastní zařízení, které se nám, jak jsme doufali, podařilo propašovat z Konfederace a které melo původně dorazit zítra. To je skutečný důvod, proč jsem chtěl ty letounové lodě mít tady," ohlédl se po zamračeném Krugerovi a usmál se, "kromě toho, že vypomůžeme našim spojencům v Landreichu.
Tarawa a Normandie tudíž neodletí na předsunuté hlídky s ostatními třemi letounovými loděmi."
"Proč, pane?" V Jasonově hlase bylo zřetelně znát zklamání.
"Podrobnosti vám ještě nemohu prozradit, ale vaše loď byla vybrána pro opravdovou akci. Poletíme hned nahoru, Paladin se už přesunul z Normandie a čeká na nás."

"Co to je, pane?" zeptal se Jason a cítil se jako dítě, kterému je bráněno podívat se pod vánoční stromeček.
"Řekněme, že jsme se rozhodli opatřit Tarawu něčím zvláštním, co přišlo právě vhod."

kapitola šestá

Když přistáli, Jason následoval Geoffa Tolwyna k otvoru, který obvykle sloužil jako vletový pro jeho bojové kosmoplány a který nyní zastíral bok těžké transportní lodě téměř stejně velké jako Tarawa.
Kolem se činila posádka, která vysouvala dokovací přírubu skrz magnetické pole oddělující ovzduší na vzletové palubě od vesmírného vakua. Příruba dosedla na bok transportní lodě a důstojník paluby se obrátil k Jasonovi. Kývl hlavou na znamení, že příruba je vzduchotěsně zajištěná. V boku transportní lodě se otevřela vrata, kterými prošel hubený, téměř holohlavý muž, jemuž Jason hádal věk asi tak těsně po šedesátce.
"Takže Kočičáci čenichali kolem?" zeptal se muž a přistoupil k Tolwynovi, aby mu potřásl rukou.
"Vědí, že jsme tady."
"A vrátí se, aby se podívali důkladněji. Myslím, že se mi to sem povedlo dostat, aniž by o tom věděli, a říkám vám, že co mám pod palcem já, o tom se nedoví nikdo."
Tolwyn se ohlédl po svých společnících.
"Admirále Vanci Richardsi, rád bych vám představil kapitána Bondarevského,"
Jason se vypjal do pozoru, ale admirál mu pokynul, aby si dal pohov.
"Všichni jsme tady ve výslužbě, kapitáne, tak se na nějaké salutování vykašlete."
Jason uchopil Richardsovu ruku a překvapilo ho, jak pevný má stisk. Tolwyn mu po řadě představil i Lovce, Doomsdaye, Kevina a nakonec Paladina.
"Nazdar, Vanci, rád tě zas vidím," řekl Paladin se smíchem a oba se navzájem poplácali po ramenou. "Přivezl jsi mi novou hračku?"
"To si piš," řekl Richards. "Je naskládaná v příďovém nákladovém prostoru."
Paladin se potěšené zašklebil.
Jason to důvěrné přivítání sledoval překvapeně. Admirál Richards byl až do svého odchodu do výslužby těsně po uzavření přiměří náčelníkem vojenské rozvědky celé Konfederace. Pro příslušníky loďstva byl jen stínovou postavou, jménem bez těla, nikdy nespatřenou osobou - třebaže se často šířily pověsti, že se vypravil do nejedné akce pod falešným jménem v přestrojení za štábního důstojníka.
"Začneme vykládat a dáme se do práce," prohlásil Richards s téměř chlapeckým nadšením a pokynul skupině rukou, aby ho následovala ven z pustého hangáru.
Zamířili k chodbě vedoucí na můstek. Jason se ještě ohlédl a spatřil, jak se z transportní lodě vynořuje tým lidí v černých kombinézách, každý z nich salutuje osamělému námořnímu pěšákovi stojícímu na stráži u průchodu a žádá o povolení vstoupit na palubu.
"Co je to za lidi?" zeptal se Jason a mávl rukou za sebe k proudu lidí, který se vyléval z transportní lodě.
"To je součást překvapení," zazubil se Tolwyn.
Nové příchozí začali s pomocí ručních jednotek nulové gravitace vykládat z transportní lodě dlouhé černé kontejnery. Na první pohled v nich byl poznat technický personál, ale tvářili se chladně profesionálně.
"Pane," oslovil Jason Tolwyna, "mohl byste mi jako kapitánovi téhle lodi konečně prozradit, co se to tu děje? Tváříte se jako kočka, která právě spolkla kanárka."
"Inastalujeme na vaši loď D 3S 5, Jasone," řekl Richards, nasměroval Jasona do důstojnického salónku vedle můstku a gestem pozval dovnitř i Iana, Doomsdaye, Paladina, Geoffa a Kevina.
"Co to, sakra, je D 3S 5?" otázal se Ian.
"Dálkový vesmírný pátrací systém pět," pravil Richards tiše a zavřel dveře.
"Takže to má něco společného s odposlechovou službou, je to tak?"
Richards se usmál, posadil se na stolek, který zabíral větší část místnosti, a kývl na ostatní, ať se posadí. Jason si náhle uvědomil, že Richards musí velmi dobře znát konstrukci lehkých eskortních letounovek, protože z hangáru do můstkového salónku trefil bez jediného zaváhání.
"Odposlechovka pracovala na téhle nové konstrukci celé roky a vlastně ji zrovna uváděla do provozu, když jsme utrpěli příměří. Projekt běžel načerno. Jediný, kdo o něm věděl, byli náčelníci štábů a pár set konstruktérů a výzkumníků, kteří pracovali na základně vybudované pod povrchem jednoho z Neptunových měsíců, jinak nikdo. Utajení bylo tak přísné, že si technici s sebou směli vzít jen manželky nebo manžele a děti a následně byli všichni prohlášeni za oběti havárie transportní lodě."
Jason si všiml, že Richards neřekl nic o tom, jestli o projektu věděl někdo z civilní vlády. Bylo pravděpodobné, že do něho plně neviděl ani president, a dokonce možná ani nechtěl.
"Měl bych ještě dodat, že to byl výhradně vojenský projekt," mluvil dál Richards, jako by četl Jasonovi myšlenky. "Myslím, že je fér, když vám řeknu, že už nějaký čas máme podezření na agenta v nejužším okruhu vlády. Peníze šly na projekt tajně a nikdo jiný o něm neví,"
"A co je na tom všem tak důležité?" otázal se Ian.
"Od samého začátku války měly rozhodující význam odposlechová i fotografická špionáž. Kousíčky informací, které jsme občas získali, často rozhodovaly o vítězství nebo porážce v leckteré velké bitvě. Vukar například začal průzkumným přeletem a při spoustě takových akcí zahynula řada skvělých lidí.
Měli jsme na tu práci dokonce speciálně zkonstruované hlídkové lodě, které se celé roky ukrývaly na hranicích,

potichu zaparkované v pásech asteroidů. Některé z nich dokonce byly zamaskované tak, aby vypadaly jako asteroidy. Je to určitě setsakra nudná práce, ale pro partu z odposlechovky to je obrovská hra, při které dávají dohromady jednu skládanku za druhou.
Potíž spočívá v tom, že se snažíme odposlouchávat všechno od staré podsvětelné rádiové komunikace mezi loděmi přes zpravodajství až po nadsvětelné zhuštěné signály velitelství loďstva. Vychází to na stovky miliard signálů a ještě to všechno komplikují staré rádiové vlny, signály staré snad pět set roků, které se zrovna šíří kolem. Kilrathové samozřejmě předpokládají, že je odposloucháváme, takže si k tomu připočtěte cizí řeč a šifry a vidíte, jak je to složité. D 3S 5 může být částečnou odpovědí. Je to nejen detekční zařízení, ale také analyzační software, který dokáže roztřídit celé ty milióny signálů, luštit šifry, zjistit, ve kterých zprávách jsou určité věci, které hledáme, a upozornit na ně rozvědku. Když se před dvaceti lety s těmihle konstrukcemi začalo, měly anténní soustavy průměr dvacet mil, obsluhovalo je pět set lidí a bylo zapotřebí lodě větší než letounová. V důsledku těchto omezení zůstávaly první modely z bezpečnostních důvodů hluboko v prostoru Konfederace a snažily se vydolovat informace ze vzdálenosti pěti set světelných roků a deseti nebo víc přeskokových bodů od fronty. Teď máme konečně něco, co můžeme nacpat na letovou palubu lehké eskortní letounovky, s padesátimetrovou anténní soustavou umístěnou venku na plášti lodě."
"Tak proto dostaly stíhačky ostatní lodě a nám zůstaly jenom čtyři, které jste ještě chtěl přesunout do kouta hangáru?" ozval se Jason a podíval se na Tolwyna.
Admirál se usmál.
"Tarawa dostala jinou práci, což je vlastně hlavní důvod, proč jsme se přesunuli do Landreichu. Landreich letounovky samozřejmě potřebuje a někteří z nás chtěli mít lehký úderný svaz připravený v pohotovosti na hranici. Ale také nám to posloužilo jako kouřová clona pro vlastní akci, pro kterou jste byl vybrán vy s vaší letounovou lodí. Nastrčíme naše nové ucho do Říše a získáme důkazy, které strhnou masku z toho, co Kilrathové dělají. Až budeme mít důkazy, věřte mi, že začne pořádný průvan."
"Už jenom jednu otázku, pane," ozval se Ian.
"Jistě, copak byste rád?"
"Jak jsme, sakra, takové zařízení získali? Vždyť muselo stát stovky miliónů."
"Osmdesát miliard a nějaké drobné," odpověděl Richards. "Obsah těch beden na letové palubě stojí víc než celá Concordia."
"Jak tedy?"
"Raději se neptejte," odvětil Tolwyn tiše. "Lidé už zemřeli pro mnohem menší vědomosti a mám podezření, že by nás nejedná osoba ochotně všechny zabila, kdyby věděla, k čemu se chystáme."
"A moje loď?" zeptal se Paladin.
"Až přeložíme zařízení na Tarawu, odletíme z Pekelné díry, zamíříme do nějakého klidného kouta vesmíru pár přeskokových bodů daleko, a tam ti tu hračku vybalíme."
"Jakou hračku?" zeptal se Doomsday, který se tentokrát nedokázal schovat za svou obvyklou masku nezájmu a deprese.
"Lehkou pašeráckou loď s maskovací technologií," prohlásil Paladin a zakřenil se.
"Kde jsme k ní, sakra, přišli?" zeptal se Kevin vzrušeně.
"Nu, řekněme, že nám nějak padla do rukou kilrathská maskovaná stíhačka, o které si mysleli, že je zničená," odvětil Richards. "Ještě musíme přijít na to, jak to vlastně pracuje, ale povedlo se nám to rozebrat a namontovat na jednu z našich lodí a ten krám opravdu funguje!"
"Paladin bude při téhle operaci naším smečařem, tak nás napadlo, že mu tentokrát dáme něco extra," podotkl Tolwyn.
"A máte, lidi, nejvyšší čas přemýšlet, kolik mi za to zaplatíte," ušklíbl se Paladin.
* * *
"Vstupte."
Vak, baron hrai Ragitagha, v hlubokém předklonu vklouzl do ztemnělé místnosti, padl na kolena, sklonil hlavu k zemi a čekal.
"Smíte vstát," zašeptal chraptivý hlas a Vak se zvedl.
Nahrbená postava mu pokynula, ať přistoupí a posadí se po jejím boku. To byla velká pocta a Vak spěšně poslechl.
"O vás alespoň stále vím, že jste věrný."
"Jako vždy, můj císaři," odpověděl Vak tiše. Neodvážil se promluvit o mnoho hlasitěji než šeptem. Ačkoliv se předpokládalo, že komnata je zajištěná a prohledaná, a ve stěnách byly zamontovány tlumiče chvění, stále bylo možné, že něco uniklo pozornosti.
Císař se dotkl ovládacího panelu vedle sebe a Vak ucítil elektrostatické mravenčení silového pole. Teď je nemohl slyšet nikdo, pokud štěnice nebyla nasazena přímo do křesla, ve kterém seděl císař.
"Nyní můžeme mluvit otevřeně," pravil císař.
Vak se snažil uvolnit.
"Četl jsem zprávu, kterou jste mi o té schůzce poslal. Jestli budou Džukagu následovat, jsou to blázni."
Vak přikývl.
"Myslím, že byste měl vědět, že nejste jediný, kdo mě o tom uvědomil."
Vaka se zmocnil neklid. Je to lež nebo ne? Pokud ne, znamená to, že přinejmenším jeden další z osmi rodů změnil po rozmyšlení na Džukagu názor. Že by všichni ostatní v tomhle směru hráli na obě strany? Anebo je císař skutečně osamocen a jen se ho snaží znervóznit, aby mu řekl pravdu? Pokoušel se ten ždibec informace analyzovat. Neměl císaře nijak v lásce a to, že je vede na pokraj katastrofy, bylo zjevné. Ale obával se občanské války, protože věděl, že právě jeho světy mohou lidé pohltit, kdyby uprostřed rozvratu zaútočili.

Potřebujeme císaře, aby nás držel pohromadě, ale tou potřebou ničíme sami sebe, to je paradox celé té situace, jak by řekl Džukaga.
"Uvažujete, kdo to byl?" otázal se císař s mrazivým smíchem.
"Taková věc mě pochopitelně zajímá."
"A já vám ji pochopitelně nesdělím. Vy už jste si dokonce myslel, že vám lžu; nechám vám to jako námět k rozjímání."
"Nevěříte mi?" zeptal se Vak a v jeho hlase i postoji se zračily upřímné obavy.
"Nebuďte blázen, samozřejmě vám nevěřím. Pamatujte si, Vaku, to je první věc, kterou se musí naučit ten, kdo nosí císařskou korunu. Nevěřil jsem ani vlastnímu synovi a nakonec jsem nařídil jeho smrt. Jsou chvíle, kdy si nejsem jistý ani svým vnukem a dědicem."
Na chvíli se odmlčel, jako by ho ta vzpomínka stále bolela, třebaže během let od té popravy nedával žádnou očividnou lítost najevo.
Znovu sklonil hlavu a tiše zavrčel,
"Víte, že až odejdu," řekl císař posléze, "skončí to občanskou válkou, pokud se mému vnukovi nedostane podpory. Můj hrai vládne Říši celá staletí; to musí pokračovat, protože žádný rod nebude podporovat vzestup jiného, aby ten vládl ostatním."
Vak neřekl nic.
"Ale povězte mi," uchechtl se císař, "pročpak jste mi prozradil Džukagovy záměry?"
"Protože jsem věrný, sire."
Císař se zaklonil a vybuchl smíchem.
"Nehrajte si na hlupáka, myslím váš skutečný důvod. Vím, že mne a mého vnuka nenávidíte, protože nám připisujete vinu za smrt svého prvorozeného."
Vaka to zarazilo. Jeho spontánní odpověď byla skutečně pravdivá. Jestli věrnost přísaze není pokládána za nic víc než za politickou hračku, kterou lze bez přemýšlení zahodit, pak jsou skutečně ztraceni.
Císař na něho upřeně hleděl a nakonec přikývl.
"Věřím, že jste skutečně věrný."
Vak, který se cítil uražen tím, že se taková věc vůbec může zpochybňovat, dál mlčel.
Císař odvrátil pohled od Vaka. Džukaga jako náčelník vyzvědačů rozmístil své špehy nejen za hranicemi, ale i v samotném paláci. Nebylo nic, co by nevěděl. Nejsnadnější odpovědí by bylo ho otrávit, ale to by mohlo rozkolísat loajalitu Vaka a ostatních hlav rodů. Po celé generace platila mezi vůdci hrai a císaři tichá dohoda: obě strany se budou podporovat, nikdo se nepokusí druhého zabít.
Pomyslel na Thrakhatha. Byl v pokušení ho z místa v nové flotile odvolat, ale pak si to rozmyslel. Nová flotila byla nejen nástrojem pro konečnou ofenzívu proti Konfederaci, ale i náhradou domovské flotily zničené při taženích za poslední dva roky. Tři letounové lodě byly hotové a nejméně šest dalších muselo být ještě dokončeno, mělo-li se příští tažení zaručeně setkat s úspěchem. Nemohl si dovolit ztratit další příležitost, protože by to otřáslo samotným jádrem toho zbytku moci, který ještě měl, a nejspíš by to vyvolalo otevřenou vzpouru. Jenže když budou čekat, Džukaga ve své lstivosti může získat ještě větší moc.
Byl to zajímavý námět k úvahám a císař věděl, že když o něm bude uvažovat dost dlouho, odpověď najde.
"Vy víte, jak štědrá moje odměna může být, když mi dodáte dost cennou informaci, možná i sňatek s jednou z mých praneteří. To by mohlo docela dobře znamenat, že se vaše rodina octne v nástupnické řadě na císařský trůn," pravil císař tiše. A Vak se usmál.
* * *
"Odpočet zahájení přeskoku probíhá plně automatizovaně, zbývá deset, devět.
Jason se uvelebil v křesle a čekal. Vzrušením ho mrazilo v zádech. Bez ohledu na to, kolik přeskoků už absolvoval, vždycky cítil totéž, zejména když přeskok vedl do nepřátelského prostoru. Jedním z klíčových taktických problémů byla prostá skutečnost, že jste nikdy nevěděli, co se nachází na druhé straně. Na zajištěných dopravních cestách za frontou byly na obou stranách rozmístěny majáky, které sledovaly provoz a pomáhaly zabraňovat možnosti, že by se loď zhmotnila ve stejném bodu prostoru, který už zaujímal někdo jiný. Taková událost vždycky končila oslnivým ohňostrojem. Ještě významnější byla otázka, kdo na druhé straně číhá. Paladin ve své nové lodi, kterou pokřtil Bannockburn, s lanem jako druhým pilotem letěl napřed na průzkum. Dohodnutých patnáct minut čekání uplynulo a nyní bylo na čase letět za ním. Možnost nepříjemných překvapení ovšem existovala vždycky.
Cítil, jak se Tarawa rozplývá, vzápětí následovala chvilková nevolnost a záblesk rematerializace. Ohlédl se po navigátorce, která upřeně hleděla do svého holodispleje.
"Dosažení cíle přeskoku potvrzeno," oznámila. "Bannockburn se hlásí laserovým spojením."
Na obrazovce se objevil Paladinův obraz.
"Maskování šlape jako hodinky. Našli jsme automatický senzor a vyřídili jsme ho, ani nestačil vyslat signál. Podle optického průzkumu je celá soustava čistá až k dalšímu přeskokovému bodu."
Jason se ohlédl po Tolwynovi a zazubil se.
"Zdá se, že se nám to povedlo. Dostali jsme se z hranice do nitra Říše."
Zadíval se na zadní vizuální displej a za necelou minutu se objevila doprovodná CVE-6 Normandie.
"Všechny lodě prošly," oznámil spojový, "všechny systémy na nominálu, Bannockburn hlásí úspěšnou likvidaci automatické sondy, aniž by došlo k aktivaci jejího signálního systému."
Geoff Tolwyn, stojící za Jasonem, přikývl a slyšitelně vydechl úlevou. Jasona už to samo překvapilo, protože byl vždycky zvyklý, že s jeho starým nadřízeným nic nehnulo.
Nacházeli se nyní čtyři přeskoky hluboko v Kilrathské říši a sledovali jednu ze stovek přeskokových tras, které vedly z

neutrálního prostoru na jednu stranu do Říše a na druhou do prostoru Konfederace. Tyto body samozřejmě sledovaly přehledové sondy, nicméně bylo docela snadné zařídit podobné "nehody", jakou právě Paladin způsobil sondě hlídající tento přeskokový bod. Bude trvat několik dní, možná i týdnů, než přiletí hlídková loď, aby tuto sondu nahradila jinou.
"Pojďme se podívat na letovou palubu, co má Richards v plánu," řekl Tolwyn a kývl na Jasona, aby šel s ním.
Jason vzrušeně vyskočil z křesla. Celé dny se nemohl dočkat, až se podívá, co Richards dělá.
Z můstku prošli hlavní chodbou do přední části lodě. Strážní u vzduchotěsných dveří číslo dva se při Tolwynově příchodu postavili do pozoru, ale neustoupili.
Zajištění bezpečnosti uvnitř lodě nebyla pro Jasona žádná novinka, ale tohle bylo něco jiného. Ti dva muži na sobě neměli obvyklé uniformy třídy B námořní pěchoty, jelikož tohle už vlastně nebyla loď Konfederace. Na černých a khaki uniformách obou strážných bez jediné výložky nebo označení bylo cosi znepokojivého. Nenucený způsob, jakým drželi laserové pušky, mu napovídal, že jsou to velice dobře vycvičení profesionálové.
Jenom sedmi členům provozní posádky Tarawy byl povolen přístup na hangárovou palubu. Tolwynovi, Jasonovi, dále Kevinovi, Doomsdayovi a dvěma landreišským pilotům, kteří měli oprávnění létat s některým ze čtyř letounů stojících v nejpřednější části hangáru, a konečně Sparksové, která jako jediný, a tudíž značně přepracovaný mechanik směla na stíhačkách pracovat. Všem ostatním na lodi bylo řečeno, že strážní mají rozkaz nejdřív střílet a až potom se ptát.
Jasonovi bylo jasné, že to není jen řečnický obrat. Ti dva by to udělali bez mrknutí oka.
Otevřeli dveře a vstoupili na hangárovou palubu. Zařízení se rozkládalo po téměř celé ploše podlahy, kterou kdysi zabíralo čtyřiačtyřicet bojových kosmoplánů. Jason si uvědomil, že se vlastně dívá na největší soustředění výpočetního výkonu v celé Konfederaci, snad kromě administrativních středisek na Zemi a na Měsíci, ale i tak zařízení obdivoval. Podél jedné stěny stály řady paměťových soustav a v provozu byly tucty holodisplejových polí. Jason se přiblížil k jednomu, které mělo objem nejméně šest metrů krychlových a uvnitř stála jedna technická. Zobrazovalo třírozměrný model úseku vesmíru, ve kterém poznal blízké okolí Kilrahu. Jasné tečky světla znázorňovaly hvězdy, planety a přeskokové body a nad nimi se objevovaly bloky údajů, čitelné z kteréhokoliv úhlu. Technička přecházející uvnitř holodispleje vypadala téměř jako bohyně. Pro Jasona bylo naprostou záhadou, co to vlastně dělá. Vytáhla něco, co vypadalo jako laserové ukazovátko, namířila je na oranžovou planetu vznášející se uprostřed pole a stiskla tlačítko.
Vedle prvního holopole ožilo druhé, blízký záběr na planetu, na kterou technická ukázala. Celé pole zaujímala zdánlivé pevná koule a její kontinenty pokrývaly stovky blýskavých světélek.
"To je Kilrah." zašeptal Jason.
"S pomocí tohohle zařízení mohou vypíchnout kterýkoliv z miliónů zdrojů, zatímco dál sledují ostatní provoz a současně hledají další zdroje," odpověděl Tolwyn tiše.
Kolem glóbu se shromáždilo několik techniků v bílých kombinézách, ukazovali si, tiše spolu mluvili, dohadovali se a zaměřovali ukazovátka na jednotlivá blikající světélka. Za nimi se rozsvítily dvě dvourozměrné obrazovky, po jedné se míhaly proudy údajů, druhá ukazovala obrazové výjevy, z nichž jeden přilákal Jasonovu pozornost. Několik Kilrathu v těžkých kožených zbrojích po sobě sekalo meči.
Přistoupil k nim Vance a kývl hlavou na pozdrav.
"Co to, sakra, je na tom monitoru?" otázal se Jason a ukázal na obrazovku.
"Kilrathské drama z období Gakarg."
"Cože?"
"Jejich dávná historie. Oni přímo milují holofilmy o dávných válkách, kdy se spolu před sjednocením svářily různé klany. Monitorujeme všechny stanice z Kilrahu, jejich média vysílají nadsvětelně po celé Říši. Stojí je to majlant, ale udržuje je to sjednocené. Sledování jejich vysílání nám může poskytnout klíč k jejich domácí politice. Analýzou jejich populárních pořadů se zabývá spousta našeho softwaru, protože typ zábavy, který vláda vysílá, nám může poskytnout náznaky o tom, co se tam děje. Za poslední tři dny jsme zaznamenali zvýšený počet dramat z období Gakarg, pojednávajících o císaři Y'taa'guovi."
"O kom?"
Vance se zachechtal.
"Ani já jsem o něm nikdy neslyšel. Vypadá to, že to byl zlý a šílený císař, kterého nakonec zabil ctnostný válečník, aby zachránil svůj lid. Stojí to za podívání. Je zajímavé, že od uzavření příměří jsme neviděli ani jedinou inscenaci o válce s námi nebo o nějaké předchozí válce, jen dávnou historii. Ve zpravodajských programech to samé, o válečných událostech se mluvilo podrobně, o příměří proběhla krátká zpráva a od té doby nic. Chlupáči si v takovýchto věcech dávají dobrý pozor na utajení, ale přesto tu a tam nasbíráme nějaká fakta; proto stojí za to to monitorovat."
Vance je zavedl na opačnou stranu holodispleje s Kilrahem, zdvihl ukazovátko a namířil je na blikavé modré světélko.
"Modrá znamená obchodní komunikační linku," pohodil hlavou zpátky k obrazovce, kterou zaplňovaly podle všeho pokyny k přepravě, okamžitě překládané do standardní angličtiny.
"D-5 monitoruje všechno, co dospěje k anténní soustavě na vnějším plášti lodě. Pokud to není šifrované, okamžitě to překládá. Počítače máme naprogramované na to, aby na obchodních kanálech hledaly určité věci. Například pokyn k přepravě střel naváděných na IFF dostane označení vyšší priority. Můžeme dokonce hledat pokyny vztahující se na jedinou součást IFF střel. Pokud se objeví určité schéma přepravovaných věcí nebo něco neobvyklého, počítač upozorní operátora, který to posoudí a rozhodne, jestli to předá výš. Tohle je klíčová práce - rýžovat zrníčko zlata z tun štěrku a hlíny.
Jedna z věcí, která nás upozornila na to, že Kilrathové nejspíš něco kují, byla, že jisté obchodní linky pro objednávání vojenského materiálu znenadání přešly na nový systém šifrování, který se mění každých osm dní. Značné objednávky zásob, součástek a přepravy se začaly přísně utajovat.

To vyvolalo některé opravdu významné otázky. Potíž je v tom, že utajené práce přesunuli do oblastí Říše za Kilrahem, co nejdál od našich odposlechových stanovišť. Otázka proč nás dotlačila k uvedení D-5 do provozu a také zapříčinila ztrátu spousty dobrých vyzvědačů za frontou. Přeskok, který jsme právě uskutečnili, je zatím nejhlubší, který jsme kdy byli schopni s takovýmhle zařízením udělat. A vidíte sami, jaké přívaly údajů nám sem proudí."
Richards je zavedl do své velitelské budky a nabídl jim po šálku kávy. Jason si všiml, že tihle lidé podle všeho žijí jen z kofeinu a značná část si stejně jako Ian navykla na tabák, což byla věc, která mu připadala naprosto záhadná a poněkud nechutná.
"D-pětka dokáže monitorovat veškeré signály na vzdálenost šesti set světelných roků a určit jejich původ. Nejtěžší část je naprogramovat ji tak, aby rozeznala, co ze všech těch miliard zpráv, které každý den zachytí, stojí za pozornost a předala to lidskému analytikovi k vyhodnocení.
Analytici mají nejtvrdší práci. Na rozluštění té míchanice, která vypadá jako nespojitá fakta, ale ve skutečnosti se váže do nějaké struktury, potřebujete někoho se šestým smyslem.
Stejnou věc provádíme jak s kanály médií, tak s veřejnými komunikačními linkami a samozřejmě i s vojenskými a vládními linkami," a ukázal na blikavá červená a žlutá světélka na holodispleji Kilrahu.
"Tohle jsou tvrdé oříšky, spousta z toho jsou zhuštěné a složitě šifrované signály."
"Sakra, vždyť jich jsou stovky," poznamenal Jason. "Něco se musí chystat."
Vance se tiše zasmál.
"Přes devadesát procent to jsou klamné kanály, které vysílají naprostou hatmatilku, úplné nesmysly, které ve skutečnosti zaměstnávají většinu našeho dešifrovacího zařízení, protože nemůžeme vědět, jestli je to omáčka nebo něco důležitého. Někdy můžete mít zhuštěný signál o miliónu slov, všechna zašifrovaná, a vlastní zprávu tvoří dvacet slov někde v prostředku, oddělených od sebe vždycky, řekněme, šesti tisíci čtyřmi sty slovy."
"Proč zrovna tolika?"
"Uvědomte si, že zatímco my máme deset prstů, oni jich mají osm, takže jejich číselná soustava je osmičková. Máme tedy sklon dívat se důkladněji na číselné řady založené na osmičkové soustavě. Je ovšem k vzteku, že v každém okamžiku používají nejméně tucet různých kódů, přičemž materiál na nejvyšší úrovni chodí v kódu, kterému říkáme kód loďstva AA, který se mění každých čtyřiadvacet až čtyřicet dní. Vlastní zprávy jsou schované ve spoustě balastu a my se musíme prokousat každým vysíláním a můžeme strávit celé týdny sledováním slibné stopy, abychom nakonec zjistili, že to byla návnada.
Někteří z jejich lidí dokonce mají smysl pro humor. Když jsme kdysi konečně rozluštili jednu zprávu, zněla: ‚Převezli jsme tě, blbečku," a jiná zase podle všeho byla výtahem z kilrathského slovníku nadávek. Ale rozšifrování a překlad všech těchhle věcí zabírá čas a zařízení. Nemůžeme ignorovat ani jedinou zprávu, protože nikdy nevíme, jestli narazíme na zlatou žílu nebo ne. A tak se prokousáváme tím vším, odlišujeme skutečné signály od podvrhů, potom strávíme spoustu času luštěním šifer, a když už si myslíme, že jsme na to kápli, oni bác, změní kód a my jsme zpátky na prvním políčku. K tomu všemu mohou mít stanici, která celé týdny nebo měsíce mlčí, potom vyšle jediný zhuštěný signál a vypne se. Zkoušet si vůbec jen představit, odkud z těch miliard krychlových světelných let prostoru to přišlo, prostě nešlo až do modelu D-4, který umí provést dopplerovskou analýzu a určit aspoň přibližný směr."
"Já bych se z toho zbláznil," řekl Tolwyn.
"Některým z nás se to stává," odvětil Vance. "Na tohle musíte mít zvláštní sortu lidí. Vy stíhači potřebujete zručnost a postřeh, ale vaše souboje se odehrají během vteřin. Některé naše bitvy trvají roky."
Vance se usmál.
"Já tuhle hru hraji už devětadvacet let. Celé ty roky jsem snil o něčem takovém, jako je D-5. S novou anténní soustavou dokážeme zachytit zhuštěné signály na šest set světelných roků; u systému o pár generací staršího jsme měli štěstí, když jsme chytili trvalý příjem na deset světelných roků. Vydávali jsme miliardy na výzvědné sondy, které pronikly do požadovaného prostoru, týden sbíraly údaje a nakonec je poslaly zhuštěným signálem. Jakmile se ozvaly, Kilrathové se na ně vrhli a vyřídili je. Dneska tenhle jediný systém pokryje oblast, která by vyžadovala tisíce sond.
Velký problém ovšem je, že kontrarozvědka má za to, že vědí o D-4 a možná mají podezření i na D-5. Všimli jsme si poklesu počtu zhuštěných signálů a máme podezření, že toho posílají víc po kurýrech. A na to, jak přečíst obsah poštovního vaku na šest set světelných roků za hranicemi, teprve musíme přijít."
Zatímco mluvili, prováděl je nyní Vance po letové palubě. Uprostřed haly byly postaveny malé kóje, v každé se hrbil jeden operátor a procházel údaje, které počítač považoval za natolik závažné, aby na ně upozornil lidskou obsluhu.
"Mám s sebou na téhle akci sto tři analytiků. Všichni to jsou nejlepší specialisté ve svém oboru s nejméně osmiletým výcvikem. Kromě toho je tu čtyřicet programátorů, kteří zadávají výběrové požadavky, a dalších dvacet jenom na to, aby ošetřili případné problémy se strojem."
Jason se rozhlížel po hale a přemítal, kdopak to asi všechno zaplatil. Měl své podezření, ale věděl, že nejlépe bude se neptat. Opravdové starosti mu pak dělala antihmotová mina, kterou téměř ledabyle přinesli na palubu s ostatním zařízením. Spočívala uprostřed hangáru a byla by přivedena k výbuchu, kdyby to vypadalo, že by Tarawa mohla padnout do zajetí. V tomto případě nemohlo být o zajetí ani řeči, třebaže, technicky vzato, ani nebyli ve válečném stavu.
K Vanceovi přistoupil jeden z techniků a beze slova se ohlédl po Jasonovi a Tolwynovi. Vance se usmál a přikývl.
"Myslím, že tady Jenkins mi chce sdělit něco, co by nerad říkal před vámi dvěma," řekl klidně.
Tolwyn s úsměvem přikývl, obrátil se a odkráčel.
"Vždyť jsme snad ve stejné partě," poznamenal Jason konečně, když se ubírali chodbou k můstku.
"Pamatujte si, Jasone, že když něco nepotřebujete vědět opravdu nutně, rozhodně byste to raději vědět neměl. Věřte mi, synu, já sám bych si v téhle chvíli přál, abych nevěděl spoustu věcí z toho, co vím."
Tolwyn se po Jasonovi ohlédl a usmál se.

"Pojďte, myslím, že nám neuškodí menší sklenička. Pomůže nám trochu se uvolnit. Vznášet se tu na místě, než něco vyplave, bude nuda."
* * *
Jasona probudilo jemné, avšak vytrvalé třesení.
Sakra, co je zase? Vzápětí byl vzhůru. V kabině byla tma, žádná siréna, žádný útok. Na chvíli měl pocit dezorientace. vrátily se mu staré sny, nehlučně vykvétající výbuchy na povrchu měsíce obíhajícího Kilrah. Světlana...
"Jasone, to jsem já, Tolwyn, něco se děje."
Vstal, protřel si oči a rozsvítil.
"Nějaké problémy?"
"Ne, ale chtěl jsem, abyste byl u toho.
Jason sáhl do skříňky, vytáhl čistou kombinézu, vklouzl do bot a vykročil za Tolwynem ze dveří.
Bylo mezi půlnocí a čtvrtou hlídkou, u řízení byl jeden důstojník a čtyři příslušníci mužstva. Denní doba byla ve skutečnosti umělý výtvor, který ovšem šel až tak daleko, že na celé lodi, s výjimkou pracovních prostor, byla ztlumena světla. Jason se podíval na chronometr: 03:08 standardního času Konfederace a také si na tu dobu připadal. Uvědomil si, že to musí být důležité, když ho Tolwyn teď tahá z pelechu. No nic, aspoň bude pro změnu nějaké vzrušení. Na svém stanovišti osm přeskokových bodů hluboko uvnitř Říše trčeli už dvacet dní. Tříčlenná flotila přešla na tichý chod, zastrčená v pásmu asteroidů v malé soustavě, která na mapách ani neměla jméno, jen číselné označení.
Jason následoval Tolwyna na letovou palubu, kde spatřil malý hlouček lidí shromážděných kolem monitoru. Tiše se k nim přiblížili. Vance vzhlédl a kývl jim na pozdrav.
"Právě jsme udělali průlom k rozluštění nejnovějšího kódu A a zachytili jsme zhuštěný signál z Kilrahu, ale zase je zkomolený, protože vychází z druhé strany planety, přivrácené k Hari. Tenhle impuls vysílají vždycky jen tehdy, když tahle konkrétní stanice směřuje k prostoru Hari, a tedy přímo od nás. Zachytili jsme rozptýlený odraz od jejich měsíce, ale signál je v důsledku toho zkreslený téměř na šum. Má ale strukturu, která naznačuje, že nese informace. Také jsme několikrát zachytili část zhuštěného signálu přicházejícího z prostoru Hari, ale pořád je to mimo dosah zřetelného příjmu a zaměření."
"Co z toho tedy plyne?" zeptal se Jason, který se divil, že ho vytáhli z postele, aby si vyslechl něco, do čeho mu vlastně nic nebylo.
"Chci přiletět blíž," odpověděl Vance nevzrušeně, jako by si objednával nedělní rodinný výlet ze Země na Měsíc a zpátky.
Pokynem ty dva pozval do prázdné kóje. Zapnul holodisplej a dvourozměrnou obrazovku na jedné stěně.
"Kvůli tomuhle chci přiletět blíž," řekl tiše a ukázal nejprve na mapu vznášející se v rohu kóje a potom na plochou obrazovky, na které se odvíjely dlouhé řetězce nesmyslných seskupení znaků, přerušované občasnými srozumitelnými slovy.
"Tohle je rozhodně kód jejich loďstva, nejvyšší stupeň. Ten minulý máme rozluštěný už z třiadvaceti procent, teď se objevil tenhle nový kód, ale používá jej pouze ta jediná stanice zaměřená na Hari. Má to všechny známky kódu loďstva o nejvyšší důležitosti. Měli jsme opravdu kliku, že si jeden z mých lidí všiml podobnosti s kódem, který používali před skoro osmi lety, a pro srovnání si jej vytáhl. Okamžitě jsme rozluštili řetězec slov a dokážeme přeložit šest procent zprávy, i když ji nemáme k dispozici ještě ani dvanáct hodin. Za pět nebo šest dní to dokážeme vytáhnout na třicet procent a porovnání skupin slov a dokonce znalost individuálního slohu určitých operátorů a činitelů nám pomůže rozluštit zbytek."
"Proč tedy máme letět hlouběji?"
"Protože za pět nebo šest dní mohu mít kód rozluštěný natolik, abychom mohli získat opravdu závažné informace. Až k tomu dojde, chci být v pozici, ve které budu moci jasně zachycovat jak signály z Hari, tak signály z Kilrahu."
"To znamená někde mezi Kilrahem a Hari," řekl Jason tiše.
Vance se opět usmál a přikývl.
"Víte vůbec, co vlastně chcete? Jenom jedna loď se kdy dostala až ke Kilrahu a zpátky, a to tahle. Nevím, kolik špionážních nebo průzkumných lodí Konfederace se dostalo do téhle oblasti a zpátky, ale vsadím se, že jich bylo zatraceně málo."
"Dost na to, aby dokázaly, že je to možné," zasáhl do hovoru Tolwyn. "Jenže vy neletíte na Kilrah, vy obletíte Říši po okraji a zamíříte do teritoria Hari."
"Jestli dobře slyším, říkáte vy, nikoliv my," pohlédl Jason na Tolwyna.
"Za hodinu se vracím do Landreichu na Sabru opatřeném přeskokovým pohonem," sdělil mu Tolwyn.
"Sakra, to je nejmíň sedm dní cesty, v tak malé lodi to bude běs a hrůza. Vždyť tam budete úplně sám."
"Nu, jestli vám to nevadí, vzal bych s sebou Kevina, aby mi dělal společnost. Budeme tak mít konečně příležitost probrat rodinné záležitosti. Nějak to budeme muset vydržet. Jeden může spát na místě zadního střelce, zatímco druhý bude pilotovat."
Jason se usmál, protože byl rád, že Tolwyn pro jednou upustil od své obvyklé kamenné tváře a dovolil si otevřeně dát najevo vztah ke svému synovci.
"Vás ustanovuji velitelem téhle flotily. Paladina za hodinu posílám s Bannockburnem napřed před vámi, aby vám dělal průzkum. Má rozkaz letět do samotného prostoru Hari, vystopovat jejich zhuštěný signál, monitorovat jej, a pokud to bude možné, přiblížit se k jeho zdroji a vizuálně jej prověřit.
Nařizuji vám postupovat opatrně, proplížit se po okraji Říše, ale nevzdalovat se na víc než na maximální dosah zhuštěného signálu od retranslační družice, kterou jsem nechal umístit zde." Na mapě, kterou rychle vyvolal na obrazovku, ukázal polohu čtyři přeskokové body hluboko uvnitř Říše. "Kdyby se mělo něco stát, ať už vám, nebo

doma, nechceme, abyste byl mimo spojení. Já se musím vrátit, abych dohlédl na pár věcí, které se nedávno vynořily, a Vance pro mne navíc má malý úkol."
Vance přikývl a ukázal na obrazovku.
"V signálech, které jsme viděli předtím, se vyskytuje několik standardních kódových slov. Stejná Kilrathové používali ve všeobecné komunikaci loďstva za války, v denních svodkách o stavu na různých frontách, které rozesílali na vědomí velitelům flotil. Mám podezření, že slovo ‚Nak'tara', které se v nich stále opakuje, označuje možný cíl zájmu chlupáčů. Vyzkoušíme na nich jeden starý trik, abychom viděli, jestli se nám je podaří vykouřit z nory. Geoff musí tu zprávu odvézt zpátky osobně. Takovou věc nemohu nikdy svěřit zhuštěnému signálu, protože by to mohlo zhatit celou operaci. Dokonce ani nechci, aby ji vezl v písemné podobě. Má ji jen v hlavě a vyřídí ji spolu s ostatními svými záležitostmi."
Jason se zadíval na obrazovku. Tenhle systém každý den přijímá a analyzuje doslova stamilióny slov, milióny kilrathských rozhovorů v různých dialektech a kódované řeči, stovky hodin videozáznamů a tisíce holoobrazů. Analyzuje je a destiluje z nich informace a po Jasonovi se teď kvůli šesti procentům překladu napůl zaslechnutého signálu chce, aby přeskočil s Tarawou na opačnou stranu Říše. Byl zatažen do stínového světa podivné války, která přesahovala jeho chápání. Buď jsou skutečně na stopě něčemu velkému, anebo se všichni definitivně pomátli. Klonil se spíš ke druhé možnosti.
* * *
Baron Džukaga se při čtení zprávy usmíval. Vypadalo to, že císař a jeho vnuk se chystají odletět císařským křižníkem na Largkzu, druhý měsíc Kilrahu, aby navštívili každoroční obřad Pukkal, den zasvěcení proslulého Sivařina chrámu na oné planetě. To, že budou cestovat společně, bylo nanejvýš zajímavé. Nechat císaře i jeho dědice cestovat na palubě téže lodi bylo vzácným porušením bezpečnostních opatření.
Byla to příležitost, na kterou čekal, ale z toho pomyšlení ho mrazilo. Zabít lenního pána tajně, bez přímé a veřejné výzvy, byl konec konců nejhorší možný hřích, čin, který se vymykal představivosti prakticky všech příslušníků jeho rasy. Bylo to nemyslitelné, protože v jejich očích takový skutek stál hluboko pod opovržením bohů, a kromě toho obvykle nic neřešil, jelikož bez předchozí výzvy vrah nemohl zaujmout postavení zabitého soka.
A přesto se mi nakonec podaří získat trůn, uvědomil si. A pokud jde o hříšnost toho činu, pomyslel si, nevěřím v bohy, takže na ní nezáleží. Přesto ho z toho kacířství mrazilo. Připadalo mu zajímavé, že někteří lidé dokáží věřit v bezvěrectví, a tím popírat jakýkoliv vyšší důvod pro existenci, ale ten, kdo poznal hierarchii hrai, klanu, a Říše s božským císařem nad tím vším, nemohl o něčem takovém ani uvažovat. Není snad zřejmé, že součástí hierarchie života je také vesmírná hierarchie s bohy stojícími nad císařem, takže i po smrti jedinec zasedne s příslušníky svého hrai v ráji?
Věděl, že tento směr úvah v něm opět vyvolalo jeho studium lidí, které ho naučilo, jak snadné je získat moc, když po ní jeden touží; není snad nutné, aby schopný princ sáhl po moci pro blaho svého státu?
Udělá to, musí. Znovu se zahleděl do zprávy. Bude muset najít způsob, jak na křižník umístit malé zařízení. To nebude snadný úkol. Uvědomoval si, že už nemůže couvnout, a ta myšlenka mu při spřádání toho plánu přinesla jistou útěchu.

kapitola sedmá

"Víš, střihoune, myslím, že jsem už na takovéhle věci krápět zestárl."
Ian zavrtěl hlavou, ale neříkal nic a čekal, až dojde k přeskoku. Vesmír před nimi se zamlžil a opět nabyl ostrých obrysů. Ianovi poklesl žaludek, obrátil se mu naruby a málem mu vylétl krkem ven. Prohlížel si navigační obrazovku a čekal, až palubní systémy zaměří různé hvězdy, aby potvrdily, že se dostali do požadované soustavy. Anomálie při přeskocích nebyly ničím neobvyklým ani na trasách se silným provozem v nitru Konfederace. V sotva zmapovaných přeskokových bodech za hranicemi Kilrathské říše mohli občas jen hádat, kam je příští přeskok zavede.
Paladin se Ianovi naklonil přes rameno, aby se podíval také, vteřiny odtikávaly, až konečně na obrazovce zaplála kontrolka potvrzení a oba úlevou vydechli.
"Přinejmenším podle map jsme na správném místě," prohlásil Paladin. "Jenže se to dá určit jen obtížně. Sakra, střihoune, jedeme tady po uzounké cestičce a mohli jsme nic netušíce minout stovky dalších přeskokových bodů. Když jsem tohle dělal naposled, musel jsem se protápat naslepo.
Ale můžu říct, že si myslím, že jsme se dostali hluboko do prostoru Hari a Kilrah je někde támhle," mávl rukou nejasně k levoboku lodě, "zhruba tři sta světelných roků daleko. Ten signál, ke kterému míříme, je zhruba tímhle směrem," mávl rukou přímo kupředu. To gesto připadalo Ianovi zvláštní a trochu směšné.
"Za dávných časů psávali na neznámá území na mapě ‚zde jsou lvi'," zachechtal se Paladin.
"Domů je to daleko," řekl Ian tiše.
"Jo," odpověděl stejně tiše Paladin a obrátil se v otáčecím křesle ke svým průzkumným přístrojům.
"Hele, máme kus odsud společnost," oznámil a ukázal na obrazovku. "Vede tudy ionizační brázda přímo k místu, kde si myslím, že je příští přeskokový bod."
"Jak stará?"
"Moc ne, těžko říct. Šest, možná deset hodin."
"Mohl nás zahlédnout na opačné straně a přeskočit pryč?"
Paladin chvíli seděl mlčky a promýšlel tu otázku několikrát dokola. Jeden z problémů spojených s maskovací technikou Kočičáků byl ten, že ani nevěděli, jestli ještě funguje, jak má. Dokud byli s Tarawou, mohli se to dozvědět rychle a snadno. Jenže Tarawu už neviděli deset dní; ta se nyní nacházela dobrých osm přeskoků za nimi a držela se na vzdálenost maximálního dosahu zhuštěného signálu od hranice pro případ, že by musela vyslat tísňový signál.

Teď už přišel na to, že maskovací přístroj je třeba používat jen po krátké časové úseky, protože lodi odčerpával obrovské množství energie. Nakonec se tedy dohodli, že jej budou zapínat jenom při přeskoku, a až zjistí, že je v cíli čisto, hned jej vypnou a doplní energii letem s plně vysunutými sběrači. Kromě toho se nabízela ještě jedna prostá otázka. Maskování mohlo být účinné proti lodím Konfederace, ale dosud nikdo nevypátral, jestli Kočičáci sami nemají nějaký jednoduchý způsob, jak maskovanou loď odhalit.
"Těžko říct. Může se dokonce schovávat v téhle mizerné soustavě a my nemáme ani čas to prověřit."
Ian si prohlédl mapu, která znázorňovala tucet planet na oběžných drahách kolem červené obří hvězdy tohoto sektoru. Žádné další informace neměli, o žádné planetě, o zdejších surovinách, ba ani o tom, jestli je některá obyvatelná.
Paladin na chvilku našpulil rty a posléze vzdychl.
"No nic, střihoune, přidáme plyn, naplníme nádrže, pak zasuneme lapače a vydáme se k přeskokovému bodu zhruba přímo před námi. Bude to nějaký časek trvat, musíme ho napřed vyčenichat."
Ian přikývl, chopil se kormidla, obrátil Bannockburn a zamířil k místu, kde, jak doufali, ležel další přeskokový bod. Byla to jednotvárná práce. Přeskok, průzkum pasivními senzory, vypátrat další přeskokový bod a znovu kupředu.
Motory Bannockburnu zvedly výkon a o několik hodin později byla loď daleko na opačné straně soustavy a blížila se k přeskokovému bodu. Dlouho po jejím průletu malý balvan, vznášející se v temnotě milión kilometrů od přeskokového bodu, odhodil vnější skořápku. Lehká kilrathská hlídková loď se obrátila a zrychlovala na opačnou stranu k jinému přeskokovému bodu.
* * *
"Myslím, že má v plánu spáchat na mne atentát," pravil císař.
Prince Thrakhatha překvapilo, jak ledabyle to jeho dědeček pronáší, jako by mluvil o přípravách dalšího nudného dvorního obřadu.
Také volba slova atentát byla zajímavá. V řeči Kilrathu takový výraz neexistoval, to slovo se do jazyka vloudilo od Hariů během války před třemi osmer-osmicemi let.
Pro Harie takové nechutné praktiky podle všeho byly prostředkem výběru vládců; chaotický a ponižující systém, v jehož důsledku dozráli k tomu, aby podlehli dobyvatelům.
"K jakému účelu by to posloužilo?" zeptal se Thrakhath. "Ostatně pak bych se k moci povznesl já." Ještě než to dořekl, začal si připadat jako hlupák, neboť si uvědomil, že jestli Džukaga hodlá zabít jeho dědečka, on přijde o život také.
Na chvíli zmlkl a sklonil hlavu, aby si lokl vína.
"Nemůžeme ho jednoduše odsoudit," řekl císař. "Důkaz je příliš vratký, pouhý náznak, dotaz, kdo bude členem bezpečnostního oddílu, který bude hlídat náš křižník v noci předtím, než odletíme na Pukkal, ale odpovídá to jemu i tomu, co se z něj stalo."
Princ Thrakhath přikývl na souhlas. Nedalo se popřít, že Džukaga měl až příliš pravdu při mnoha kritikách způsobu vedení války. On jediný téměř ze všech Kilrathu zasvětil čas a úsilí skutečnému studiu lidí. Ostatně bylo jeho úkolem jako náčelníka špionáže vyzvědět tajemství nepřátel a zjistit, jak přemýšlejí.
Ta skutečnost sama o sobě byla zneklidňující. V minulosti vítězství přicházelo tak rychle a s takovou jistotou, že nebylo vůbec zapotřebí studovat nepřítele, anebo jen málo; byla to pouhá kořist, kterou lovili a vyhubili. Mantuové se nepočítali; jejich téměř nezadržitelný nápor přišel znenadání, a potom jednoduše zase zmizeli v prázdnu, očividně ohrožovaní nějakou jinou neznámou rasou. Válka s lidmi se však táhla už celé roky. Jejich vlivu byli vystaveni neustále, dokonce měli na Kilrahu tolik lidských otroků, že by zaplnili velkoměsto, a někteří z nich dřeli přímo v podzemních jeskyních pod palácem. Takový kontakt nakonec musel přinést změny. Džukaga se jim věnoval, aby jim porozuměl a tím je porazil. Ale přivedlo ho to také k odlišným způsobům myšlení.
Ale atentát? Samotné pomyšlení na to cizí slovo bylo odpudivé, bylo to zabití beze cti, bez výzvy. Odehrálo se v temnotě, bez naděje na zvednutí meče, který vypadl zabitému, kterýmžto gestem vítěz přebíral jeho moc a čest.
"Když nás zabije oba," ozval se Thrakhath, "nezůstane žádný přímý dědic. V chaosu, který by následoval, by jako hlava svého hrai byl schopen získat trůn sám štvaním jedné frakce proti druhé, v tom on je mistr."
Pronesl to tiše. Hanba samotného toho pomyšlení byla těžko snesitelná. Strašlivá skutečnost, že sémě jeho rodu slábloo, se nedala popřít. Jeho dědeček zplodil mnoho vrhů, ale většina mláďat se narodila mrtvých a přežili jen dva synové. Jeho otec byl popraven na přímý císařův rozkaz, jeho strýc zahynul v prvních dnech války.
Nyní byl jediným dědicem on, ale jemu se žádný syn nenarodil. Jediným jeho přežívajícím potomkem byla churavá dcera z dosud jediného vrhu, navíc od neurozené konkubíny druhého řádu. Bylo to téměř nesnesitelné ponížení. Ve svém věku už měl zplodit tucty potomků. Cítil hlubokou a neutuchající hanbu. Válka byla jediným prostředkem, jehož prostřednictvím mohl ventilovat svůj vztek ze selhání na pářící pohovce.
V linii pocházející od dědečkovy sestry měl řadu bratranců, tolik, že nejpravděpodobnějším vyústěním otázky nástupnictví by byly rozbroje a občanská válka. Je snad občanská válka to, co si Džukaga přeje? Pomyslel na své bratrance. Bylo by dost snadné mezi nimi vyvolat nástupnické rozbroje a Džukaga by mohl obratným střídáním spojenectví oslabovat jejich rod, až by jeho hrai zůstal na kolbišti jako nejsilnější, a pak by je mohl vyřídit. Byla by to občanská válka, jaká nezuřila od doby před osmi osmer-osmicemi, kdy se poprvé vydali mimo svůj domovský svět.
Bylo to děsivé pomyšlení. Vždycky předpokládal, že buď zplodí syna, anebo, zestárne-li bez mužských potomků, vybere jednoho z bratranců, který usedne na zlatý trůn. Vybraný nástupce ho potom rituálně zabije a získá tak meč a trůn právem krve.
"Nemůžeme ho zabít," pokračoval císař, "ještě ne. Především z toho prostého důvodu, že jeho válečný plán zatím funguje, třebaže je ponižující. Lidé vyšli ze střehu, náš nedostatek transportních lodí se vyrovnává a nová flotila se blíží dokončení. Když nařídíme jeho smrt, plán to vykolejí a kromě toho to bude vypadat jako akt řevnivosti. Jeho návrat si vynutili vůdci ostatních hrai a bez odkladu ho zabít by obrátilo jejich zlobu přímo proti nám. Nedá se popřít, že

nás jeho plán vytáhl z obtížné slepé uličky, ať se nám to líbí nebo ne."
Thrakhath přikývl na souhlas.
"A břímě takového činu můžeme svalit na jeho ramena," dodal s úsměvem.
"Je tu ještě jedna skutečnost," pokračoval císař. "Velí operacím našich vyzvědačů. Ví toho možná ještě víc než já. Jeho špehové jsou všude. O každém pokusu vyřídit ho bude vědět dávno předtím, než budeme připraveni udeřit."
Císař vstal, obrátil se a zadíval se na gobelín visící za trůnem, na kterém byla znázorněna stará lovecká scéna, ale celou dobu si dával pozor, aby zůstal uvnitř stázového pole, které odstiňovalo všechna detekční zařízení.
Thrakhath hleděl na císaře, který se na něho ostře zadíval.
"Dokáže tvoje flotila vyřídit lidi v této chvíli?" zeptal se.
"To není jisté. Čtyři letounové lodě jsou už hotové, pátá přibude za dvě osmice dní."
"Dokážeš zvítězit?"
Všechny proměnné, všechny výpočty říkaly, že rychlý útok pěti nových letounových lodí může uspět, třebaže existovala malá možnost, že dojde k těžkým ztrátám.
"Pamatuj, že lidé sami sebe oslabili," dodal císař, "a zrádkyně v jejich řadách nás stále informuje."
Thrakhath přikývl. Nechtělo se mu riskovat, ale pak ho napadlo, jestli mír neoslabil i jeho. Válka je riziko, v tom spočívalo vzrušení, které skýtala.
"Můžeme je s pěti letounovými loděmi porazit, můj pane. Ale musíme udeřit s dokonalým a ohromivým překvapením. Jakákoliv výstraha, které se jim dostane dřív, než překročíme hranici, jim poskytne čas zorganizovat obranu."
"Pak buď ujištěn, že na základě oné nepotvrzené zprávy, podle které mají v našem prostoru špionážní loď, už se jedná. Neproniknou nikam, ani nic neuvidí, to je stále to nejdůležitější."
Thrakhath souhlasně pokývl.
"Jestli ten pokus provede a my přežijeme, budeme vyhlížet jako slaboši, když jsme nejprve přistoupili na ten nechutný mír, a potom utrpěli to zneuctění, že se na nás někdo pokusil spáchat atentát."
"Tak ho zabijeme hned a bude hotovo," zavrčel Thrakhath.
"Ne. Nikdy nebudeme mít důkazy, které potřebujeme, na to je příliš vychytralý. Nechme ho provést jeho úder, ale pak svalíme vinu na lidi. Poslouží to hned dvojímu účelu. Jednak to zdiskredituje jeho mírové snahy, a dále to pomůže poštvat naše poddané proti němu a proti lidem. Myslím, že je také na čase, abych si promluvil s naším velvyslancem v jejich táboře. Už příliš dlouho čekal na svou mstu, nechť ji tedy má."
* * *
Přes obrazovku přeběhl obraz radarového pulsu. Jason mlčky seděl a díval se na svou důstojnici elektronického boje. Ta se skláněla ke své obrazovce a hleděla na ni jako hypnotizovaná. Mladá žena, nemohlo jí být víc než dvacet, natáhla povel na ploché dotykové klávesnici a téměř mimoděk si odhrnula ze svraštěného čela neposlušný pramen zrzavých vlasů. Měl z ní pocit, že je skoro ještě dítě, a ta myšlenka mu připadala málem legrační. Vždyť jemu je, konec konců, teprve sedmadvacet a je nejmladším velitelem letounové lodi v celém loďstvu. V jiném životě by to byla velice žádoucí žena ke schůzkám. Zde, v této situaci, mezi nimi rozdíl sedmi roků války vytvořil propast příliš hlubokou, než aby se dala vůbec pochopit. Po obrazovce přejel další impuls.
"Jsou blízko, hodně blízko," zašeptal Vance.
Jason měl pocit, že kdyby vystoupil k průzoru ve hřbetě lodi, mohl by kilrathskou průzkumnou loď spatřit. Sto tisíc kilometrů je ve vesmíru prakticky hned vedle.
"Stále nezaostřený radarový průzkum," ohlásila důstojnice elektroniky.
Další impuls.
"Dopplerovský pokles, pohybuje se od nás, pane."
Jason vydechl úlevou.
"Udržujte tichý chod," nařídil Jason a následován Vancem odešel z můstku.
"Myslel jsem, že jste šílenec, když jste takhle přistál," řekl Vance, Jason se po něm ohlédl a chabě se usmál.
"Nejspíš jsem."
Jeho tah byl krajně neortodoxní. Před necelými dvanácti hodinami Vanceův tým zachytil sérii rozkazů, podle kterých se více než sto průzkumných a výzvědných lodí má přesunout do sektoru, kde se právě nacházeli, a obsadit všechny přilehlé přeskokové body. Něco očividně upozornilo Kilrathy na jejich přítomnost. Jeho první myšlenkou bylo ukrýt se v atmosféře plynného obra, jenže v soustavě se žádný nenacházel. Zato zde však byl skleníkovým efektem postižený svět zahalený hustými mraky, s horkým povrchem a rozrytý hlubokými kaňony. Posadit dvě letounové lodě na povrch pod skalní převis bylo obtížné. Kdyby je Kilrathové objevili, byly by prakticky bezbranné. Kdyby byly odhaleny a nebyly schopné včas vzlétnout, jediná lehká stíhačka vyzbrojená pouhými dvěma antihmotovými hlavicemi by s nimi udělala krátký proces.
Zatím ta lest vycházela a při extrémně pomalé rotaci planety dokázal Vance hlídat zhuštěné signály ze směru od Kilrahu, vzdáleného odsud tři sta osmdesát světelných roků. Systém Hari však byl odstíněn hmotou planety.
Jediná potíž byla v tom, že průzkumné lodě jednoduše odmítaly odletět a držely je takhle přišpendlené už třetí den bez možnosti spojení s Paladinem, ať už ten je kdekoliv.
* * *
"Jdeme na to, střihoune, přeskok za deset sekund." Paladin si přitáhl bezpečnostní popruhy a čekal. Věnoval rychlý pohled lanoví, který seděl klidně vedle něho. Nadcházející skok prováděli úplně naslepo. Vrhali se do přeskokového bodu, aniž by sebeméně tušili, kam se dostanou. Poslední tři přeskoky je zavedly dál, než kam se dosud odvážil kterýkoliv člověk, daleko za vzdálený okraj Kilrathské říše a do zcela nezmapované říše dávno mrtvého Hari. Zhuštěný signál, který stopovali, vzplál naposledy před pouhými šesti hodinami v hvězdné soustavě vzdálené necelých osm

světelných let. Sektorem proklouzli se zapnutým maskovacím zařízením, třebaže se zdálo, že jedna z tuctu hlídkových lodí, které minuli, je alespoň dočasně zachytila. Za několik vteřin budou vědět, jestli je tento přeskok přivede k cíli.
Nastal okamžik přeskoku a jim se zamlžil zrak. Hvězdy před nimi zmizely. Paladin ztěžka polkl a čekal. Možná začínám být na takové hry moc starý, pomyslel si. Dvacet let bojů na člověku přece jen zanechá stopy. Odsunul tu myšlenku stranou, protože nemělo smysl se jí zabývat. Kromě toho, co by jinak dělal, aby zahnal nudu?
V zorném poli se zaostřilo nové hvězdné pole a ve stejném okamžiku začala ječet poplašná siréna výstrahy před radarovým sledováním.
Naklonil se, vypnul poplach a obrátil se k obrazovce.
"Vyhmátli nás, střihoune," oznámil a snažil se nedat v hlase znát strach. Vždycky ho udivovalo, že se na něj ostatní dívali jako na člověka s ledem v žilách. Kdyby tak věděli, jak svíravý umí strach ve skutečnosti být.
Sledoval obrazovku, na kterou se napojily optické systémy, sledující dráhu přicházejících radarových vln a pasivně hledající v temnotě nepřítele.
"Jeden vizuální kontakt, druhý, teď třetí, nejbližší v klidu na třiceti osmi tisících kiláků, lehká korveta."
Zakousl se do nich další vysokoenergetický radarový paprsek, tentokrát v úzkém svazku. To mohlo znamenat jen tolik, že Kočičáci jdou po nich.
Věnoval rychlý pohled neznámé soustavě, do které právě vlétli. Přeskokový bod se nacházel docela blízko slunci soustavy, hvězdě standardní třídy M. Pokračoval v optické obhlídce. Má dobrých pět minut, než se korveta začne nebezpečně přibližovat. Když už byli objeveni, mohou provést alespoň zběžný průzkum soustavy, než přeskočí zpátky a setřesou pronásledovatele v soustavě, ze které právě přeskočili sem.
"Chytám v tomhle sektoru spoustu podsvětelného radiového provozu," oznámil Ian. "Pokouším se opticky zaměřit zdroje signálů."
Ian, který obsluhoval dálkové optické skenery, se nakláněl nad obrazovkou. Systematický radarový průzkum by byl lepší, jenže odsud budou pryč mnohem dřív, než by se vůbec začaly vracet první odrazy. Použití úzkopásmového nadsvětelného impulsu nepřipadalo v úvahu. Museli by se zcela odmaskovat, a to by hlídkovým lodím odhalilo skutečnou povahu jejich operace.
"Paladine, přepoj se na moji obrazovku," zašeptal Ian náhle vysokým a napjatým hlasem.
Paladin se připojil k dálkovému optickému skenu a napínal oči, zatímco Ian přestavoval optiku na nejvyšší zvětšení, které dokázalo zachytit předmět o velikosti jednolibrové mince na vzdálenost dvou set tisíc kilometrů.
"Panebože," zalapal Paladin po dechu. "Zapni holozáznam."
"Už běží," odpověděl Ian.
Když Ian zapojil počítačové zpracování a promítl do obrazu měřítko, Paladin jen nevěřícně hleděl na obrazovku. Dívali se na loď dlouhou nejméně patnáct set metrů. O několik vteřin později počítač, vyzbrojený stále více informacemi, smazal první obrázek a nahradil jej obrazem s vyšším rozlišením a s úvodní analýzou toho, co viděli.
"Patnáct set osmdesát metrů, odhad tonáže půl miliónu tun," zašeptal Paladin. "Vzdálenost 102 miliónů kiláků, na oběžné dráze kolem jediné planety soustavy."
"Na oběžné dráze u té planety jsou desítky dalších lodí," oznámil Ian. "Pouštím to na druhou obrazovku."
Paladin vrhl rychlý pohled na naskakující pobočné obrazy. Tři další lodě jako ta první, půl tuctu dalších takových očividně ještě rozestavěných, tucet plavidel křižníkového typu větších než stará Concordia - jediné slovo, které ho pro ně napadalo, bylo "bitevní loď", termín převzatý z dávné námořní historie. Část obrazovky zaznamenávala četné transportní lodě. Celé stovky jich buď dokovaly u stanice, která vypadala na orbitální loděnice o dobrých šesti krychlových kilometrech objemu, anebo se vznášely okolo ní.
Poplach znovu spustil. Rozvibroval se vysoký vtíravý tón a Paladin se obrátil zpátky k taktickému displeji.
"Máme společnost, střihoune. Právě se nám přilepili na ocas dva maskovaní. Připrav se na úhybný manévr!"
"Ztratíme vizuální zaměření," křikl Ian. "Ještě nemám úplný odečet."
Paladin zvážil proměnné a během pěti vteřin od druhého poplašného signálu dospěl k rozhodnutí. Obrátil se zpátky ke své hlavní obrazovce, odpojil ji od optiky, stiskl povel k průzkumu nadsvětelným paprskem a vypnul maskování lodě.
Impuls vyšel v okamžiku, kdy strhl loď do prudkého úhybného manévru. První maskovaný stíhač už ho měl zaměřeného a odpálil střelu, o níž Paladin předpokládal, že to je ona nová a smrtící zbraň naváděná na identifikační signál. Ještě než se střela úplně odpoutala od svého nosiče, Paladin vypustil návnadu, klamnou sondu vysílající standardní identifikační kód Konfederace a schopnou vracet radarový odraz lehké korvety loďstva. Tohle protiopatření zimprovizoval na základe lanový nepříjemné zkušenosti.
Ian se po něm překvapeně ohlédl a zazubil se, když vysílač ožil. Spolu s nadsvětelným skenovacím impulsem to byla zřetelná vizitka jejich totožnosti. O několik vteřin později přišly zpátky údaje s vysokým rozlišením o nepřátelské flotile.
Současně první střela narazila do klamného cíle a vybuchla. Z maskovaných strojů, které sledovaly úhybný manévr Bannockburnu vylétly další dvě střely a Paladin vypustil další klamný cíl a ze zadních výmetnic zároveň půl tuctu mechanických šipkových šrapnelů, ze kterých se do prostoru za zádí vysypou tisíce jehlic o velikosti hřebíku. Pokud do takové sprškы vlétl kosmoplán, dokázala jej roztrhat na kousky.
Současně s řízením lodě sledoval druhou obrazovku. Zelený záblesk stvrdil, že palubní počítač úspěšně načetl a uložil odražený impuls.
"Kontrola!" houkl Paladin.
"Údaje jsou dobré," odpověděl Ian.
"Sbal je spolu s optickým průzkumem a našimi souřadnicemi do zhuštěného signálu a zaměř ho zpátky na Taraww."
"Sbaleno!"
Paladin stiskl tlačítko linky pro zhuštěné signály.

"Zelený jedna, Zelený jedna, tady Zelený dva, útočí na mne, akce prozrazena, opakuji, akce prozrazena, padejte co nejrychleji zpátky do stodoly."
Uhodil do odesílacího tlačítka a světla v kabině na okamžik potemněla, jak téměř celý výkon lodi dodal energii signálu přes stovky světelných let k Tarawě.
Alespoň tam budou mít informaci, i kdyby to oni dva koupili. Uvědomil si, že jak se tak věci mají, svou práci odvedl. Objevil předpokládanou flotilu. Za několik minut bude mít informaci Tarawa, a až vyjde najevo, že Kilrathové zřetelně proti podmínkám dohody stavějí lodě, bude po příměří. Politické důsledky budou třaskavé, uvědomil si. Přinejmenším padne Rodhamova vláda. Bude to také znamenat, že mají válku zpátky na krku. Znovu pomyslel na to, co právě objevili, a z obrazů stále promítaných na pobočné obrazovce mu běhal mráz po zádech. Tyhle letounové lodě byly více než dvakrát větší než cokoliv, co mělo v současnosti loďstvo. I kdyby byly všechny lodě ještě v aktivní službě a na frontě, nové kilrathské lodě stále byly dost silné na to, aby zničily všechno, na co ve vesmíru narazí.
Kočičáci nepochybně poznali, že byli právě prozrazeni. Jedinou nadějí lidí bylo znovu úplně mobilizovat dřív, než Kilrathové dokáží vrhnout už hotové lodě do akce, a střetnout se s nimi na hranici. Jestli proniknou do prostoru Konfederace přes nepřipravenou obranu, je konec.
Obě střely zasáhly druhý klamný cíl a vybuchly. Maskované stroje přešly do plně viditelného režimu a veškerou energii soustředily do neutronových kanónů a laserů. Jeden výstřel prorazil levý stabilizátor Bannockburnu a Paladin se ostře stočil doprava a vypálil předsazený výstřel na jednoho ze svých mučitelů. Vypustil dalšího půl tuctu šipkových šrapnelů a odpálil dvě neřízené střely. Šrapnely se otevřely a každý vychrlil šedesát tisíc jehlic o velikosti hřebíku do prostoru o šířce sto metrů. Maskovaný stroj vlétl do oblaku, který jej rozpáral na cáry, a letoun nehlučně explodoval.
Hlídkové lodě se už hnaly k nim, aby se připojily k potyčce, rychlostí o hodně vyšší než tisíc kilometrů za sekundu, manévrovací sběrače úplně zasunuté.
"Obracím k přeskokovému bodu. Připrav se na nekalibrovaný přeskok za patnáct sekund!" křikl Paladin.
Další laser zasáhl Bannockburn přímo zezadu, přetížil štíty a zařízl se do řídicích motorů příčného řízení. Paladin se zaklením odpojil přívody paliva dřív, než motory vybuchnou.
Věnoval letmou myšlenku zprávě, kterou odeslal, a doufal, že Tarawa ještě žije, aby ji mohla dostat, protože jinak by celá ta zatracená výprava byla k ničemu.
"Jak jsem se do tohohle bordelu, sakra, vůbec zapletl?" zahulákal v okamžiku, kdy přeskok začal.
* * *
"Máme to."
Jason vzhlédl k Vanceovi, který se při vpádu do jeho kabiny ani neobtěžoval zaklepat. Náčelník rozvědky, který normálně ani nehnul brvou, vypadal, jako by se vzrušením málem pomátl.
"Co máte?"
"Ten signál, hergot, ten signál. Pojďte, já vám to ukážu."
Jason vykročil za Vancem chodbou k hangáru kosmoplánů. Hlavou mu bleskla vzpomínka na to, jak toutéž chodbou utíkal na můstek, když do lodi narazil kilrathský pilot-sebevrah a zabil O'Briana, prvního kapitána lodi, a jak na chodbě, když se trup prolomil, došlo k dekompresi.
Došli na konec chodby, kde oba strážní i po Vanceovi stále požadovali identifikační kartu a laserový sken duhovky. Připadalo mu to trochu absurdní. Skrývají se na povrchu planety, na palubu stěží mohl někdo vniknout, aby se ve Vance převtělil, a navíc ten člověk před chvílí proběhl chodbou opačným směrem. Nicméně věděl, že utajení vyžaduje především nepolevit ani na okamžik v pozornosti.
I on ukázal svou ID kartu a naklonil se ke snímači duhovky.
Strážní otevřeli dveře do hangáru, zasalutovali a dveře za nimi zabouchli.
Tým D-5 se shlukl do zástupu kolem Vanceovy kóje a Jason ke svému překvapení postřehl, že mezi nimi kolují láhve šampaňského. Chystal se proti tak otevřenému porušení řádů loďstva prostestovat, ale včas si uvědomil, že řády loďstva zde neplatí, protože už oficiálně součástí loďstva nejsou a vlastně oficiálně ani neexistují. Lidi od rozvědky mu vždycky připadali trochu zvláštní a nyní si uvědomil, že nejspíš potřebují tímhle způsobem trochu vypustit páru, protože jinak by se pod tím tlakem už dávno složili. V tomto ohledu se od pilotů nijak nelišili.
Hlouček udělal Vanceovi uličku a okolostojící ho poplácávali po zádech.
"Dobrá práce, lidi, ale teď skončíme oslavu a vrátíme se k práci, protože toho musíme do konce operace ještě hodně udělat."
Hlouček okamžité vystřízlivěl a všichni se rozptýlili na svá stanoviště.
"Tady máme to, kvůli čemu vzniklo tohle všechno vzrušení. Myslel jsem si, že byste to měl vědět pro případ, že by se něco přihodilo."
"Co by se mělo přihodit?"
"Můžeme schytat zásah přímo sem do hangáru a celý tým půjde k pánu. Chci, aby o tom, co jsme právě zachytili, věděl někdo mimo tuhle palubu. Chci, abyste si tuhle zprávu zapamatoval, ale zároveň abyste okamžitě a navždy zapomněl, jak jsme k ní přišli."
Jason přikývl na souhlas.
Vance ukázal na dvourozměrnou obrazovku. Pravou stranu zabíral text, o kterém Jason předpokládal, že to je fonetický přepis kilrathštiny, levou pak dlouhá série bílých bloků a mezi nimi občasné anglické slovo jako částečný překlad zprávy.
"Geoff se vracel mimo jiné proto, aby nechal z velení loďstva vyslat falešnou zprávu, která tvrdila, že náš hlavní závod na montáž antihmotových zbraní na Měsíci byl poničen výbuchem při nehodě, tudíž po několik měsíců nebudou

dodávány žádné nové zbraně. Ta zpráva je samozřejmě od začátku do konce vymyšlená.
Před hodinou jsme zachytili tuhle zprávu z Kilrahu na základnu Hari a kus jsme z ní rozlouskli."
Jason se naklonil k obrazovce.
Většina zprávy nebyla přeložená, ale do očí ho uhodil červeně zvýrazněný řádek... "Vyškrtnout cíl 2778A na měsíci nak'tary ze seznamu hlavních cílů. Cíl zničen při nehodě..." následovalo několik nepřeložených řádků, "...očekává se nedostatek antihmotových zbraní z 2778A, upřesnění později."
Jason se znovu podíval na Vancea.
"Sežrali to i s navijákem. Vyslali jsme falešnou zprávu v kódu, o kterém jsme věděli, že jej už rozluštili. Zachytilo to jejich odposlechové stanoviště, nejspíš přímo na velvyslanectví, a poslali to dál na Kilrah. Znamená to, že to, co chystají v Hari, směřuje k útoku přímo proti Zemi. Sakra, ti parchanti se už připravují k úderu."
Jason se v křesle opřel a na chvíli zavřel oči. Dokázal pochopit nadšení Vanceovy party. Jejich úkolem bylo získávat informace a právě vyrýžovali zlatý nugget, jaký se nenašel už celé roky. Měli všechny důvody oslavovat. Jenže to také znamenalo, že celé příměří bylo podvod. Ačkoliv to předpokládal od samého začátku, v koutku duše přece jen doufal, že mír snad bude trvalý. Tohle byl temný důkaz, který jeho sen rozbil.
K čertu s nimi se všemi, s Kilrathy i s politickými vůdci doma, kteří je zavedli do téhle šlamastyky, k čertu s nimi se všemi.
"Myslíte, že bychom se měli zvednout a vypadnout odsud?" zeptal se Jason. "Přes clonu hlídek bychom se mohli prodrat ven."
Vance zavrtěl hlavou.
"A co přivezeme zpátky jako důkaz? Jednu částečně rozšifrovanou zprávu. Míroví štváči nám řeknou, že jsme ji splácali dohromady sami, abychom znovu rozjeli válku. Jediný zhuštěný signál neznamená neprůstřelný důkaz."
"Oni mohou vyrazit každou chvíli. Měli bychom zburcovat konfederační loďstvo, tam nám uvěří."
"Synu, loďstvo nám sice uvěří, ale bude taky jediné. Musíte mít na paměti taky tohle: pokud jde o vládu, neexistujeme. Mimo tuhle loď není ani šest lidí, kteří by vůbec věděli, že jsme tady. Jak si představujete, že to bude vypadat, když vpadneme zpátky domů a oznámíme, že jsme tuhle loď zaparkovali přímo na opačné straně Říše způsobem, který je jasným porušením příměří? Pravda, kterou jsme zjistili, se ztratí v ječení a protestech nejenom Kilrathu, ale i některých našich lidí. Také to vyzradí systém D-5. To je jeden z problémů rozvědky. Když veřejně oznámíme, co jsme zjistili, Kilrathové si spočítají, jak výkonný náš odposlech je, změní postupy a nám může trvat celé roky, než je dokážeme zase rozlousknout."
Jason přikývl. Potřebují něco průkazného, zřetelně zaznamenané vizuální pozorování, a i to budou někteří lidé prohlašovat za podvržené. Sakra, Kilrathové nejspíš budou muset začít kopat do hlavních dveří, aby se někdo rozhoupal k činu.
"Takže tu prostě budeme sedět a čekat."
"Škoda, že nám tahle planeta stíní vašeho přítele Paladina. Možná už touhle dobou něco má," odpověděl Vance. "Hergot, trčíme tady neschopní pohybu a na průzkumu jen jedna loď. Pochybuji, že by se k jejich základně dostal blíž než na sto světelných roků."
* * *
Princ Thrakhath vstal, aby se protáhl, tiše přitom zavrčel a zase se dál věnoval obrazovce s nejnovější zprávou rozvědky.
Zpráva od Džukagy se shodovala s tou, která mu přišla prostřednictvím vojenského žebříčku velení. Džukaga nejspíš věděl, že Thrakhath má vlastní informační linky, a protože se incident odehrál v prostoru pod vojenským velením, dozví se o něm téměř okamžitě.
Kdosi, téměř nepochybně někdo z Konfederace, pronikl až do soustavy, kde probíhala výstavba nové flotily. Nadsvětelný radarový průzkum mohla provést jen velmi dobře vybavená špionážní loď, žádný pašerák si nemohl takové zařízení dovolit. Kromě toho ta loď využívala maskovací technologii. Skutečnost, že lidé buď odhalili tajemství maskování, anebo takové zařízení ukořistili, byla ohromující. Něco mají za lubem. Otázkou nyní bylo, zda se informace dostala až do Konfederace a k velení jejich loďstva. Takovou vzdálenost nejspíš nemohl překonat žádný zhuštěný signál. Špionážní loď zatím vyslala tři zhuštěné signály, všechny zaměřené do soustavy Paghk, kde stále probíhal lov na loď, která se tam podle existujícího podezření měla schovávat. Ale ze soustavy dosud nevyšel žádný signál, který by zprávu předal dál.
Ne, konfederační loďstvo dosud nic neví.
Obrátil se k holoprojektoru, vyvolal si mapu soustavy Paghk a projekci přeskokových bodů a soustav až k místu, kde byla zpozorována špionážní loď. Dále označil místo, kde se špeh nacházel nyní, polohy lodí určených k jeho pronásledování a blízkých lodí, které by mohly stíhání napomáhat. Nakonec vyvolal projekci přeskokových tras ze soustavy Paghk zpátky do Konfederace.
Holopole se změnilo v labyrint modrých čar, blikajících světélek označujících lodě a stálých žlutých světélek představujících seskupení hvězd, u kterých ústily přeskokové trasy.
Pozorně si mapu prohlížel, obracel, zvětšoval její části, vyvolával další údaje, přesouval se z jednoho místa na druhé, aby si prohlédl zase jinou část, a na pobočních obrazovce listoval údaji o různých dostupných lodích.
Nešlo však o prostou záchytnou operaci. Promítaly se do ní i politické ohledy, které se týkaly Džukagy a toho, co nejspíš v této nové situaci udělá. Princ Thrakhath studoval holoprojekci a vyvíjel svůj plán.
Přerušil ho signál příchozího hovoru. Byl to císař na otevřené lince.
"Nadešel čas odletět na obřad," řekl císař a vypnul spojení.

kapitola osmá

"Za posledních šest hodin jsme zachytili trojnásobný nárůst informačního provozu, šéfe."
Vance unaveně přikývl a přelétl pohledem zprávu, kterou mu jeden z jeho asistentů podal. Byl vyčerpaný. Proti všem zásadám správného postupu zavedl pro své lidi osmihodinové směny střídané čtyřhodinovým odpočinkem. Věděl, že se vyčerpání podepisuje na jejich výkonu, že by bylo nejlepší dát každému den na vydechnutí, ale začínalo přituhovat. Toho dne už udělali velký skok kupředu při luštění kódu loďstva AA dosáhli téměř šedesátiprocentního překladu. Stále více tak odhalovali plný rozsah spiknutí. Zprávy se týkaly aktualizace vojenské činnosti a rozmístění sil v okolí Země, ale i tisíců jiných podrobností až po požadavky na náhradní díly a přepravní pokyny pro transportní loďstvo, které pronikalo hluboko do prostoru Han naložené milióny tun zásob, jichž bylo zapotřebí k vybudování nové flotily z ničeho. Signál zachycený dříve téhož dne oznamoval přesun více než tisíce pilotů, jejich mechaniků a bojových kosmoplánů z letounových lodí v docích, a tudíž údajně převedných do neaktivní zálohy, k nové flotile.
K něčemu se rozhodně schyluje. Kilrathové začali jednat, ale proč a co tím sledují? A teď nárůst provozu.
"Zachytáváme také nárůst mezilodní komunikace uvnitř soustavy. Přilétly sem dva lehké křižníky spolu s jedním těžkým, který jsme právě zjistili."
To Vancea přimělo, aby se napřímil a podíval se pozorněji. Pohlédl na zprávu, kterou mu analytik na obrazovce ukázal, překlad komunikace v reálném čase, vysílání šifrované kódem s nízkou prioritou, jehož záznam se po obrazovce rychle odvíjel.
"To vypadá, že se chystají k zátahu," řekl Vance. "Pošlete někoho za kapitánem Bondarevským, ať sem hned přijde."
Byly chvíle, kdy mu bezpečnostní opatření šla na nervy. Všechny spojové linky mezi hangárem kosmoplánů a zbytkem lodi byly přerušeny kvůli téměř nekonečně nepatrné možnosti, že by člen posádky a někdo z jeho lidí mohli spolupracovat ve snaze dostat informace ven z lodě.
Analytik se obrátil a zamířil ke dveřím, zatímco Vance se spojil s velitelem bezpečnostního týmu Alfa a kapitána upozornil, aby analytika nechal projít do lodi a přivést Jasona.
Na obrazovce náhle ožil pobočný kanál, jehož signál přicházel ze soustavy, ve které se právě nacházeli. Bylo to jedno ze standardních pásem loďstva Konfederace. Ale odkud?
D-5 už se na něj zaměřila. Byl to odražený signál zpoza obzoru planety a chvílemi se ztrácel. "Co to, sakra, je?" zašeptal Vance a převedl k sobě volný počítačový výkon z jiných činností, aby se na signál zaměřil a zesílil jej.
Byl to zvukový signál a Vance zapnul reproduktor.
"Zelený jedna, Zelený jedna, tady je Zelený dva, přepínám."
"To je Paladin!"
Vance se obrátil a spatřil, jak k němu dobíhá Jason.
"Zelený jedna, kde, sakra, jste, útočí na mne, přepínám."
"Odkud to přichází?" zeptal se Jason.
"Podle všeho přímo z opačné strany planety. Odráží se to od atmosféry, počkejte chvilku."
Spěšně naťukal povel a D-5 zaměřila jednu ze svých anténních soustav na malý měsíc planety, sotva přerostlý kus skály, obíhající půl miliónu kilometrů nad nimi.
"Máme i odražený signál od měsíce, ještě vteřinku..." naťukal další povel.
"Mám to. Podle triangulace je zdroj signálu prakticky přímo za námi, pětatřicet miliónů kiláků."
"Kousek od přeskokového bodu z Hari," řekl Jason, když obrátil pohled k holomapě systému, kterou vyvolal jeden z Vanceových asistentů. Blikající žlutá tečka ukazovala, kde musí být Paladin.
"Zachytáváme zřetelné signály k útoku od kilrathských křižníků, jeden z nich vypouští stíhačky," ohlásil asistent.
"Chtějí Paladinovi odříznout cestu," prohlásil Jason tiše s pohledem upřeným na mapu, která nyní ukazovala i nepřátelské lodě v sektoru. Několik korvet se už řadilo, aby zablokovalo přístup k přeskokovému bodu vedoucímu ke Konfederaci, zatímco křižníky zaujímaly nejvýhodnější postavení ke střelbě.
"Buď ho vyhmátli dřív, než získal informace, anebo až potom; buď to, nebo ono," ozval se Vance tiše.
"Proč mi to říkáte?" otázal se Jason, který si znenadání uvědomil, že se na něj Vance dívá podivně nezúčastněným pohledem.
"Jestli ty údaje nemá a my se ho pokusíme zachránit, prozradíme se a budeme muset honem vypadnout. A je otázka, jestli se teď vůbec dokážeme dostat pryč, když uvážíme, jaké zařízení jsme sem propašovali."
"Navrhujete snad, abych nedělal nic a nechal je rozstřílet Paladina a Iana na cucky?"
"Operace má přednost, kapitáne."
"A co když ty potřebné údaje má?"
"Ještě jsem o nich neslyšel, a upřímně řečeno, synu, když jsme ho poslali dál samotného, byly jeho šance, že o ně zakopne, hodně blízko nuly."
Jason se znovu podíval na obrazovku.
"Zelený jedna, Zelený jedna, útočí na mne, kde, sakra, jste?"
Jason zavřel oči a snažil se urovnat si myšlenky, zatímco se po palubě rozléhalo Paladinovo naléhavé volání o pomoc.
* * *
"Zelený jedna, Zelený jedna, tady Zelený dva, přepínám."
Paladin, vyčerpaný a plný zoufalého vzteku, vypnul kanál a práskl pěstí do pultu.
Takhle daleko zpátky se dostali a teď jim odříznou cestu. Následující přeskokový bod vedoucí ven ze soustavy byl zablokovaný a půl tuctu lodí, které ho už celé dny pronásledovaly, se pravé zhmotňovalo v bodu, kterým přilétl. To

všechno ještě zhoršovala přítomnost více než padesáti hlídkových člunů a tří křižníků. Z těžkého křižníku už vylétala peruť stíhaček, které ho během hodiny dostihnou.
Hra skončila a Bannockburn se bude za chvíli smažit. Jakmile dokončil přeskok, hlídky číhající na opačné straně soustavy si ho zvýraznily vysokoenergetickými radarovými impulsy, potom ho zaměřily lasery a on je prostě nedokázal setřást.
Těsně předtím, než ho dostanou, zkusí vyslat ještě jeden zhuštěný signál a vrazí do něj každý joule zbývající energie, nicméně šance, že by signál z téhle vzdálenosti doletí až do prostoru Konfederace, je nepatrná. Navíc bylo sázkou do loterie, jestli tam někdo má nasměrované antény na tuto oblast. Kdyby jen věděl, kde je Tarawa, mohl by předat informaci na ni. Ta má dostatečný výkon, aby zprávu protlačila přes hranici, a navíc lidé na ní už budou vědět, kam signál zaměřit, aby jej někdo zachytil.
"Do hajzlu se vším, jestli se z tohohle dostanu, tak končím," zavrčel Paladin. "Vrátím se do Skotska a ať mě vezme čert, jestli ještě kdy vytáhnu paty.
Iane, raději bys měl letět. Jsem rád, že se admirálovi povedlo nacpat nám do nákladového prostoru Fretku upravenou pro přeskoky. Myslel jsem si, že je krapet cvok, když se o něco takového pokouší. Nařizuji ti, aby ses odpoutal a pokusil se proletět přeskokovým bodem. Informace ti už nahrávám do počítače kosmoplánu. Musíš je dopravit zpátky do prostoru Konfederace. Tarawa buď odletěla, nebo to koupila."
Ian se po něm ohlédl. Věděl, že Paladin má pravdu. Hejno nepřátelských stíhaček se blížilo.
Chtěl něco říci, ale nedokázal najít slova.
Paladin vzhlédl a donutil se k úsměvu.
"Dej si za mne jednu v Dýchacích vakua, střihoune. A teď se odsud, sakra, kliď."
Ian se obrátil a zamířil ke dveřím.
"Hodně štěstí, Paladine."
Paladin zavrtěl hlavou a zasmál se.
* * *
Velvyslanec Vak'ga se na chvilku zastavil a podíval se znovu na holoobraz na svém stole. Opět pocítil nával bolesti a v duchu se proklínal za to, že ji stále cítí. Konec konců, truchlení mělo skončit o prvním příchodu Sivar po smrti jeho synů. A to bylo před šesti lety. Ale bolest nikdy neodešla. Jeho sémě bylo pryč, a až zemře on, vymře jeho hrai s ním.
Znovu pomyslel na dohodu, kterou učinil s princem Thrakhathem večer před odletem na Zemi. Když mu to Thrakhath poprvé navrhl, krev se mu vařila pomyšlením, že se konečně pomstí. Nyní však cítil chlad. Žádná zuřivost, žádná bolest, jenom odstup a chlad, jako by mu bohyně už sáhla do srdce, aby zastavila jeho tep.
Šifrovaný pokyn, aby ten čin vykonal, přišel dnes ráno a bolest brzy ustane. Alespoň se znovu shledám se svými syny, které mi lidé vzali. Alespoň se zase obejmeme a vydáme se na lov se svými předky.
Pomyslel na roznětku a antihmotovou nálož, ukrytou ve svém hrudním koši. Zvláštní, nic po mně nezůstane, nenajdou nic, co by mohli pohřbít. Možná je to správné, protože nebude nikdo, kdo by mě oplakával.
Velvyslanec vyšel ze své kanceláře a ani se neobtěžoval zavřít za sebou dveře.
* * *
"Jak se máš, Geoffe? Strašně rád tě zase vidím."
Admirál Banbridge obešel stůl s napřaženou rukou. Někdejší kontradmirál Geoffrey Tolwyn ji uchopil a k jeho překvapení ho Banbridge sevřel do kamarádského medvědího objetí. Pak se obrátil ke Kevinovi, který stál v pozoru, a usmál se.
"Slyšel jsem, že jsi jeden z nejlepších v loďstvu," řekl Banbridge pochvalně.
Geoff se při té pokloně pro jeho synovce široce usmál. Dlouhý přelet zpátky do Landreichu a odsud tajně na rychlé pašerácké lodi na Zemi mu poprvé poskytl příležitost skutečně zjistit, jaký jeho synovec doopravdy je. Navzdory Kevinovu působení na Tarawě ho až donedávna v hloubi duše stále vnímal jako dítě. To však nyní překonal a jejich vztah se změnil v těsné pouto, jaké se může vyvinout mezi otcem a synem, který dospěl v muže.
"Kevine, nerad tě o to žádám, ale mohl bys nás nechat chvíli o samotě? Můj stevard ti ukáže nádhernou sprchu a uvaří ti něco k jídlu."
Kevin zasalutoval a následoval stevarda do zadní části malého bytu, který Banbridge obýval v suterénu velitelství loďstva.
"Připomíná mi tebe v jeho věku, Geoffe," prohlásil Banbridge s úsměvem, když svého bývalého studenta zavedl do pracovny a zavřel dveře.
"Jsem rád, že jste v pořádku zpátky. Posad se a povídej,"
Geoff se posadil do nabízeného křesla, jeho starý šéf se usadil naproti němu.
"Především, co to, sakra, bylo za zprávu, kterou jsi mě přiměl vysílat?"
Když to Geoff vysvětlil, Banbridgeovi se rozzářily rysy.
"Stejný trik, jaký jsme my Američani kdysi použili proti Japoncům u Midwaye. Falešná zpráva, že se porouchalo destilační zařízení pro výrobu pitné vody. Japonci ji zachytili a ohlásili svému loďstvu, že ‚cíl AF' má nedostatek vody. Díky tomu malému triku jsme věděli, že jejich dalším cílem je Midway. Vance se v historii odjakživa vyznal."
"Máme od nich nějaké zprávy? Od chvíle, kdy jsem odletěl z Landreichu, jsem neměl s nikým kontakt."
Admirála Banbridge zavrtěl hlavou a Geoff v duchu zaklel.
"Co se děje tady dole na Zemi?"
Banbridge se hlasitě vysmrkal, sáhl do svého stolu, vytáhl dvě sklenky a malou karafu portského vína a nalil sobě i Tolwynovi.
"Ti zatracení cvoci baští všechny nesmysly, kterými je Vak'ga a Džukaga soustavně krmí. Sakra, Rodham dokonce

souhlasil s kulturní výměnou, takže na Zemi má příští měsíc přiletět banda kilrathských zpěváků a tanečníků. Snobi v hlavním městě to žerou a můžou se utlouct po vstupenkách. Náčelník štábu kolem toho udělal poprask, poukazoval na to, že po městě bude pobíhat stovka Kilrathů, všichni do posledního agenti rozvědky. Jamisonová ho seřvala a sdělila mu: "Dejte si pohov, je po válce."
Je to blázinec. Každého, kdo se zmíní o opatrnosti a o udržení výdajů na loďstvo, shazují jako válečného štváče."
"A jak je na tom loďstvo?" zeptal se Tolwyn.
"Ve službě jsou ještě čtyři letounové lodě."
"Jenom čtyři?"
"Ještě hůř. Dvě z nich jsou momentálně v doku, ale tvrdí se, že budou znovu akceschopné do třiceti dnů."
"A co ostatní?"
"V doku, reaktory odstavené, posádka na prodloužené dovolené."
"Proboha, proč?"
Banbridge vzdychl.
"Jamisonová přesvědčila presidenta a ten přesvědčil senát, že kdyby se Kilrathové dali do pohybu, měli bychom spoustu varovných signálů, a poukázal na to, že i všechny kilrathské letounovky kromě šesti byly převedeny do neaktivní zálohy. A tak byly v rámci úspor letounovky staženy ke generálním opravám. Dostat je do služby by trvalo až tři měsíce."
"Bůh nám pomáhej," zašeptal Tolwyn, vyprázdnil sklenku a nechal si ji dolít.
"Osmačtyřicet procent zbylých lodí loďstva je stále ve službě, zbytek je s nejnutnější posádkou v záloze. Po operační stránce ztrácíme náskok. Výcvikový čas stíhačů zkrátili skoro na polovinu, dokonce i těžké křižníky, které teď zůstaly naší hlavní bojovou silou, jsou zakotvené a posádky mají dovolenou. Trvalo by týdny, možná i měsíc nebo dva, než bychom zorganizovali operační svaz a dostali ho na frontu.
A co je ještě horší, zamrzla stavba lodí. Touhle dobou už jsme měli mít ve službě novou letounovku a čtyři křižníky a mělo se začít pracovat na řadě dalších lodí. Snažili jsme se prosadit vládní nařízení, aby všichni pracovníci loděnic zůstali na svém místě; způsobilo to obrovské pozdvižení a někteří z našich nejlepších techniků odcházejí za prací jinam. Klíčová odvětví válečného průmyslu, která měla během nepřátelského stavu zákaz stávkovat, se teď potýkají s odchodem lidí, kteří chtějí větší mzdy, a ještě to zhoršuje hospodářská krize způsobená zmrazením nových vojenských zakázek.
Morálka je ve psí. Profíci jsou z toho špatní. Chtěli tuhle věc dotáhnout do konce. Většina z našich starých lidí z fronty ví, že tahle válka doopravdy neskončí, dokud nevztyčíme vlajku Konfederace na troskách císařského paláce. Všechno ostatní je jen předehra k porážce. Záložníci a odvedenci na druhou stranu volají po propuštění. Senátory zaplavují dopisy od rodičů, manželek a dokonce i od našich vojáků, ve kterých žádají demobilizaci. Staré známé ‚vraťte nám domů naše hochy a děvčata'."
"Když si to tak promyslím, těžko jim to můžeš vyčítat. Z jejich pohledu to opravdu vypadá, jako by bylo po válce."
Banbridge přikývl.
"Říkám ti, Geoffe, myslím, že demokratická republika je jediný rozumný způsob, jak kočírovat společnost; vy Angličani jste ji vlastně vynalezli a my Američani jsme ji pochytili. Ale vždycky měla jednu vadu, a to neschopnost snést dlouhou válku. Pro civilisty je občas těžké vojáky opravdu pochopit; máme tisíciletou tradici nebýt zadobře s civilisty, které jsme se zavázali chránit. Vojsko se čas od času stává takovým řeckým poslem, kterého haní jenom proto, že lidem říká pravdu o tom, jak funguje vesmír. Lidé se příliš nechávají unést touhou po míru, zapomínají, že ve většině tohohle vesmíru pořád panuje zákon džungle, a nelíbí se jim, když jim někdo dokazuje opak."
"Máš nějaké návrhy, jak to změnit?"
Banbridge se usmál a zavrtěl hlavou.
"Za její obranu jsem bojoval třiačtyřicet let, co jsem ve službě. Ne, má sice své mouchy, ale já bych ji tak nechal."
"Jestli přežije ještě aspoň rok. Copak si lidé neuvědomují, co mají Kočičáci za lubem?"
"Ale ano, spousta obyčejných lidí, hlavně na vnějších planetách a na hranici. Ti, co žili na okraji skutečné války a někdy přímo uprostřed. Ti vědí, kam vede i třeba jen chvilková ztráta bdělosti. Ale vnitřní soustava planet, hlavně Země, nesla finanční břemeno války, která se bojovala několik set světelných roků a tucet nebo víc přeskokových bodů daleko. Myslím, že jsou ochotní sáhnout po čemkoliv, co vzdáleně připomíná mír. Máme celou generaci, která se narodila a dospěla, aniž by znala něco jiného než válku omílanou každý večer na holoobrazovce a šílené daně na její podporu; pro tuje mír sen stejně omamný jako droga."
"A může je docela dobře zabít."
Banbridge vzdychl.
"Součástí problému jsou i ta zatracená média. Kilrathové odvedli mistrovskou práci, když je nacpali vybranými záběry planet chlupáčů bombardovaných za války, srdceryvnými rozhovory s vdovami, které prosí o mír, zkrátka obvyklé propagandistické bláboly. Ale zkus poslat do holovize naše posádky a opona spadne. Zdá se, že poslední dobou je hodně populární, hlavně na vysokých školách, věřit Džukagově tezi, že válka byla spiknutím jejich a našich vojenských kruhů, aby získaly moc a aby se obohatil těžký průmysl. Většina lidí to prohlédla, ale je dost takových, kteří věří všemu, co vidí v holovizi, na to, aby dělali dusno.
Ale to by už stačilo, teď vysyp, co se dělo s tebou poslední dva měsíce."
Když Geoff popisoval, jak zařizoval přesun lodí do Landreichu, a operaci týmu D-5 v kilrathském prostoru, Banbridge celou dobu mlčel, usrkával portské a doléval Geoffovi sklenku, když byla prázdná.
"Když jsem se vrátil do Landreichu, začalo to s Krugerem být divoké."
"Jak to?"

"Má absolutní vztek na Konfederaci kvůli blokádě dovozu bojových kosmoplánů. Za války jim aspoň něco ukáplo, ale mírová komise zarazila veškeré další dodávky válečného materiálu.
Řeknu ti, Wayne, tihle kolonisté jsou naprostí mistři v tom, jak zbastlit na koleně loďstvo a udržet je v provozu. Nejsou ale s to dostat legálními kanály nejnovější stíhačky na vysoké technické úrovni, elektroniku a palubní protilodní střely."
"Legálními kanály?"
Geoff se zasmál,
"Pořád dostávají zajímavé vybavení, ale neptej se mě, jak."
Banbridge přikývl a usmál se.
"Náhradní díly získávají kanibalizací, různým záplatováním a improvizací. Dokonce si vyrobili vlastní těžké bojové kosmoplány tak, že vzali zastaralé třímístné hlídkové lodě a namontovali na ně ty nejroztodivnější motory, jaké jsi kdy viděl. Kdo s nimi létá, ten by si zasloužil vyznamenání za odvahu už jen za to, že motory spustí.
Pokud jde o příhraniční nájezdy, anebo o to, jak si poradit s kilrathskou koloniální gardou nebo dokonce s lehkou záškodnickou flotilou, můžeme se od nich lecčemu přiučit. Ale jestli tudy proletí hlavní bojová flotila, budou všechny planety Landreichu na škvarek a Kruger to ví. Bože, Wayne, to jak nadává na tebe, na náčelníka štábu a na Rodhama, opravdu stojí za poslechnutí."
"Zůstane ale při nás, až přijde čas?"
"Jenom dokud to bude vyhovovat zájmům Landreichu. Upřímně řečeno mám pocit, že by byl nejšťastnější, kdyby se Konfederace a Říše navzájem poslaly do pekla a zůstaly jenom kolonie."
"To se vsadím, že se na to ten starý parchant dívá takhle," prohlásil Banbridge s úsměvem. "On je ta nejúžasnější osina v řiti, jakou vůbec znám, ale je taky jeden z nejlepších."
"Kdy chceš, abych se tam vrátil?" zeptal se Tolwyn. "Myslím, že je zásadně důležité, abych byl s ním, až půjde do tuhého. Vím, že tu hru s mým odsouzením prohlédl. Ví, že tajně pracuji pro náčelníka štábu a pro rozvědku, a hádám, že mě má kvůli tomu svým způsobem v oblibě."
"To je také jeden z důvodů, proč jsem tě pro tenhle úkol vybral. Mám pocit, že v tobě vidí taky kus vzbouřence, a tvoje bojové záznamy na něj určitě dělají dojem."
Geoff přikývl, ale zůstal zticha. Vlastně nebylo co říci. Nabídli mu, aby z vlastní vůle přijal úkol, záměrně spáchal válečný zločin a nechal se potupně propustit, aby se mohl zapojit do tajných operací. Zničilo mu to pověst a udělalo to z něho páriu u příslušníků vlastní zbraně s výjimkou asi tak půl tuctu lidí, kteří byli do tajemství zasvěceni. Ale kdyby ho jeho starý učitel a přítel požádal, aby pro dobro loďstva spáchal sebevraždu, neváhal by.
"Mám jenom jednu otázku, která mi dělá starosti," řekl Geoff nakonec a na chvilku zaváhal.
"Co je s projektem Omega?"
Banbridge na Tolwyna překvapeně pohlédl.
"Synu, ty jsi nikdy neměl oprávnění o něm vědět. Sakra, kdybych věděl, že znáš podrobnosti projektu Omega, nikdy bych ti nedovolil odletět takhle s Tarawou. Ty o něm nemáš nic vědět."
Tolwyn se usmál,
"Ale vím a neptej se mě, odkud."
Banbridge pokýval hlavou.
"Stále financovaný z černých fondů. Rodham o tomhle projektu ví, ale nikdo jiný z vlády oprávnění nemá. Souhlasil, aby se v něm pokračovalo, hádám, že zčásti v rámci handlu s náčelníkem, aby ho dotlačil k podepsání příměří. Rodham si myslí, že Omega je naše eso v rukávu."
"A jak má daleko k dokončení?"
Banbridge zavrtěl hlavou.
"Spousta zádrhelů; nejmíň šest měsíců do spuštění motorů první lodě, ale pravděpodobněji tak rok, i když opatrnější lidé tvrdí, že bezpečná sázka je osmnáct měsíců."
Tolwyn nad těmi zprávami zavrtěl hlavou. Na válce bylo něco ironického a on měl pocit, že pozorovateli zvenčí by to muselo připadat zábavné. Kilrathové vynaložili neuvěřitelné náklady a úsilí, aby zahájili utajenou výrobu nové třídy letounových lodí, pokud ovšem ony povrchní informace, které rozvědka zatím dokázala vykutat, jsou pravdivé. Konfederace dělala totéž. Jenom nešlo o letounové superlodě jako u předpokládané kilrathské konstrukce, ale o maskované, těžce obrněné bojové plavidlo se zdokonalenými štíty, které odolávaly antihmotovým hlavicím až do střední ráže. Šířily se i pověsti o superzbrani pro tyto lodě, ale to bylo ještě temnější tajemství. Ty lodě však byly ještě pouhý sen a na tuto válku nebudou mít žádný vliv, neboť byly stejně jako kilrathské loděnice ukryté co možná nejdál od fronty.
"Nějaká zpráva od Tarawy?"
Banbridge zavrtěl hlavou.
"Ticho po pěšině, i když několik odposlechových stanovišť zachytilo rozkazy k převelení několika křižníků z hranice do sektoru, ve kterém Tarawa a Normandie operují. Ale to může být souhra okolností,"
"Na souhru okolností nevěřím, Kočičáci se musí k něčemu chystat."
"Také mě to napadlo."
"Kéž bych tam mohl být s nimi," zašeptal Tolwyn.
"Bondarevskij je skvělý chlapík. Jestli se dostane do srabu, najde cestu ven."
Geoff přikývl na souhlas. Jason mu nahrazoval syna, o kterého přišel. Kdyby Reggie před dvaceti lety nezahynul, bylo by mu dokonce stejně jako Jasonovi.
"Kdy se mám vrátit do Landreichu?"

"Náčelník štábu od tebe chce slyšet podrobné hlášení zítra ráno." Banbridge se odmlčel, aby se podíval na obrazovku počítače.
"Když už o starém mluvím, za deset minut máme schůzi štábu. Víš co, zůstaň tady, já řeknu svému příkazníkovi, aby ti dal najíst, a proboha, Geoffe, podíváme se, jestli ti nesplašíme nějaké lepší oblečení."
Tolwyn přikývl. V kombinéze civilního údržbáře se cítil naprosto směšně a plnovous, který si nechal narůst cestou zpátky z Tarawy, svědil jako deset čertů. Byl to docela vhodný převlek na to, aby proklouzl podzemním parkovištěm velitelství flotily. Jakmile byl uvnitř, bezpečnostní tým námořní pěchoty ho spěšně odvedl postranní chodbou do Banbridgeova soukromého bytu. Tolwyn si zamnul bradu.
"Přál bych si tohle oholit."
"Vypadáš docela směšně, Geoffe."
Banbridge vstal a popadl aktovku.
"Čeho se ta schůze týká?"
"Vždycky zvědavý, co?"
Tolwyn se usmál. "Spolupráce s Vancem se na člověku podepíše."
"Ten mizera kilrathský velvyslanec požádal o setkání s náčelníky štábů a některými admirály loďstva. Vykřikuje něco o seznamu stížností na narušení hranic vojenskými hlídkami a na čelních místech seznamu jsou incidenty z Landreichu. Tak se zašij tady dole, mají tady kolem čenichat nějací novináři, a kdyby tě jen zahlédli, stálo by nás to zatraceně moc."
Geoff potřásl svému starému instruktorovi z akademie rukou a usmál se, když Banbridge zamířil ze dveří.
Banbridge se ještě zastavil a ohlédl se po Geoffovi.
"Vedl sis zatraceně dobře, synu; jsem na tebe hrdý." A byl pryč.
O chvilku později vešel příkazník s návrhem, aby si Geoff dal sprchu a on zatím připraví nějaké čisté oblečení. Tolwyn po týdnech strávených ve vesmíru dychtivě souhlasil. Po celou tu dobu se musel spokojit s obvyklým minutovým přídělem vody na sprchování. Když procházel kolem malé ložnice, postřehl Kevina nataženého přes ustlanou postel a spícího.
"Ani se nenajedl, pane," zašeptal stevard. "Natáhl se a do minuty spal jako nemluvně."
"Měli jsme krušnou cestu," řekl Geoff tiše.
Zavřel za sebou dveře koupelny, shodil špinavou kombinézu a vstoupil pod proud horké vody.
Ani to tak neslyšel, jako to spíš ucítil, zachvění, které otřáslo budovou. Zastavil sprchu a z dálky zaslechl sirénu.
Ani se neobtěžoval utíráním, natáhl si kombinézu a otevřel dveře. Banbridgeův příkazník už stál ostražitě u vchodu do admirálova bytu a k Geoffovu překvapení měl v pohotovosti laserovou pistoli. Z ložnice vyběhl Kevin, dokonale probuzený a v pohotovosti a Geoff postřehl, že v něm zvuk sirény probudil dojem, že jde o bojový poplach pro stíhače.
"Zůstaňte, kde jste, pánové," vyštěkl stevard a volnou rukou jim dával pokyn, aby se nehýbali. "Něco se děje."
Geoff se takhle oblečený pouze v zamaštěné kombinéze cítil bezbranný. Věděl však, že příkazník kromě toho, že je Banbridgeovým osobním sluhou, je také velmi dobře vycvičený příslušník speciálních oddílů námořní pěchoty. Bude to muset nechat na něm. Příkazník tiše promluvil do malého mikrofonu v klopě a naslouchal pokynům a informacím, které dostával prostřednictvím maličkého sluchátka v uchu.
Uplynula zdánlivě celá věčnost, a pak muž viditelně zbledl a sevřel pevně ruku na pažbě pistole.
Příkazník se ohlédl po Geoffovi.
"Pane, admirál Banbridge, náčelník štábu a kdovíkolik dalších důstojníků jsou mrtví. Celé nejvyšší patro budovy vyletělo do povětří."
"Milosrdný Bože," zašeptal Geoff a sklonil hlavu.
"Budu vás hlídat přímo tady, pane. Došlo tady k incidentu a ještě nevíme, co se vlastně, sakra, děje."
Incident, pomyslel si Geoff. Většina nejvyššího velení loďstva je nejspíš mrtvá a on tomu říká incident.
* * *
"Lovče, odpoutej se, odpoutej se!" Ian vypnul vizuální i zvukový kanál z Bannockburnu. Rozkaz, aby Paladina opustil, mu jednoduše byl příliš proti srsti. Vlna kilrathských stíhaček už nebyla ani pět tisíc kilometrů daleko a rychle je dohánělа s vysunutými manévrovacími lapači, aby po rychlém přeletu z mateřského křižníku přibrzdila. Existovala nepatrná šance, že by Ian mohl odstřelit dvě stíhačky na levé straně první řady formace a vytvořit tak díru, kterou by za ním Paladin mohl uniknout.
Dokázal si představit, že Paladin teď kleje, až se hory zelenají, ale ať ho vezme ďas, jestli si také nepřeje zachránit kůži.
Ian zatočil proti přilétajícím stíhačkám, odjistil IFF střely a odpálil je na velkou vzdálenost, aby situaci trochu rozvířil. Střely vyrazily kupředu a několik blížících se kilrathských stíhaček přešlo do prudkých zatáček. Jakmile se nejbližší octla zádí proti Lovci, ten odpálil střelu s infračerveným naváděním, která okamžitě zaměřila motory stíhačky, dosud do bělá rozžhavené po rychlém přiblížení. Střela se zabořila do výstupní trysky stíhačky a vybuchla.
První sestřel nové války, pomyslel si zachmuřeně.
Během několika vteřin se rozhořel boj. Několik stíhaček Dralthi se oddělilo, aby se vrhly na Lovce, zatímco první řada útočníků, šest stíhacích Grikathů, pokračovala přímo k Bannockburnu. Paladin vypustil zbývající salvu šipek a potom odpálil baterii IFF střel z vícehlavňové rotační výmetnice. Vesmír se změnil v bláznivou změť explozí a Ian se pokusil ostrou zatáčkou setřást střelu s infračerveným naváděním. Vystřelil klamný tepelný zdroj, který střelu přilákal, a ta nehlučně vybuchla kilometr za ním.
Jeden Grikath se mu mihl zprava před přídí a Ian ho s dokonale načasovaným předsazením důkladně osolil ve střední části trupu. Zatočil za Kočičákem po vnitřní dráze a vypálil do Grikathů rychle po sobě tři další rány z hmotnostního urychlovače. Stíhačka se rozlétla na kusy.
Vrhl rychlý pohled na taktický displej a postřehl, že kilrathské křižníky se rozestoupily do volné formace za vlnou

stíhaček, aby vyřídily to, co případně zbude. Za nimi přilétal nejméně tucet hlídkových člunů a lehká fregata jako druhá vlna, zatímco z jiné strany se blížilo půl tuctu hlídkových korvet a svíralo Bannockburn do kleští. Vlna rychlých stíhaček se rozmisťovala vpředu, nahoře a dole, aby past uzavřela.
S děsivou konečností si uvědomil marnost gesta, které právě učinil. Hra skončila. Připojil se zpátky na Paladinův kanál.
"To nevypadá dobře, kámo."
"Lovče, odpoutej se a uteč, já tě budu krýt."
"Hergot, jdou po mně, upaluj a dostaň tu zatracenou informaci ven, jinak tohle všechno bylo na pendrek."
"Lovče, sakra, padej..."
"Myslím, že to je naopak, kámo. Budu tě krýt, tak upaluj. Až zapadneš k Dýchačům vakua, kámo, dejte si první rundu za mne."
"Lovče!"
Prosmýkl se před Bannockburn, aby prorazil clonu stíhaček před oběma loděmi a umožnil tak Paladinovi proklouznout.
Od druhé kilrathské útočné skupiny vylétl vějíř šesti nových střel, naváděných radarem a na IFF signál. Ian ztěžka polkl a zapnul svůj identifikační vysílač, aby střely přilákal na sebe.
Kolísavý tón ve sluchátkách lanový komunikační soupravy přešel v ustálené, stále se zvyšující bzučení. Všechny přilétající střely se zaměřily na jeho kosmoplán. Ostře přitáhl do svíčky, aby je odvedl od Bannockburnu.
"Vystřel se, Iane!" vykřikl Paladin a vzápětí se v rádiu ozval nový hlas:
"Zelený dva, Zelený dva, tady Zelený jedna, stíhačky jsou na cestě."
Ian sáhl dolů, aby zatáhl za rukojeť katapultáže, když tu spatřil stíhačku, která srovnávala let s Bannockburnem, aby jej zasáhla shora.
Pustil rukojeť, zaměřil cíl a odpálil poslední střelu zavěšenou pod Fretkou. Když odlétala, věděl, že definitivně dohrál. Pevně skousl doutník a zavřel oči.
Záď Fretky Iana "Lovce" St. Johna zasáhlo šest kilrathských IFF střel.
* * *
Jason se nakláněl nad obrazovku s taktickým přehledem a sledoval, jak Normandie vypravuje stíhačky. Když s velkým zrychlením přelétal severní pól planety ve výšce tří set kilometrů, těsně nad hranicí atmosféry, jeden z křižníků se už obracel.
Kdybych tak měl plný hangár stíhaček, klel v duchu, byli bychom je přečíslili. Normandie už vypustila všech svých dvacet kosmoplánů a Doomsday s dalšími dvěma piloty vzlétli se zbývajícími třemi kosmoplány z hangáru Tarawy.
Jason už nyní cítil, že to skončí bojem lodě proti lodi, a představa střetnutí lehké eskortní letounové lodi s křižníkem ho vůbec nelákala.
"Já věděl, že mě nenecháte v bryndě, střihoune,"
Na obrazovce se objevil rozmazaný Paladinův obraz.
"Koukám, že jste si přivedl společnost, Paladine."
"To jo. Připravte se na šifrovaný zhuštěný signál, rozkódujte ho a uvidíte proč."
O několik vteřin později signál přišel a Jason se obrátil, aby sledoval, jak jej spojová důstojnice dekóduje. Spustil holozáznam a obrátil se k jednomu z důstojníků hlídky.
"Utíkejte k hangáru a řekněte těm gorilám u dveří, aby sem poklusem poslali Vance!"
"Stíhačky přerušují útok na Paladina a vracejí se, aby kryly křižník," ohlédl se po Jasonovi operační důstojník.
Museli zachytit zhuštěný signál a uvědomit si, že míč teď máme na noze my, pomyslel si Jason.
"Už jsem to zachytil na našem systému," ozval se Vance, který právě vpadl na můstek, a Jason si uvědomil, že se svou strojovnou v hangáru to Vance už určité ví.
"Podívejte, jak jsou ty rachotiny velké," zašeptal Jason a pohlédl na Vance, který si upřeně prohlížel obrazovku.
"Máme poslat signál dál?" zeptal se Vance.
Jason se zase zadíval na holoprojekci. Teď už se úplně prozradili. Věděl, že to tak skončí, od okamžiku, kdy se rozhodl vzlétnout a zachránit Paladina. Věděl také, že kdyby se Paladin vrátil s prázdnýma rukama, on by se ocitl v pěkně horké kaši za to, že prozradil operaci jen proto, aby zachránil přítele. Ale s úspěchem se těžko polemizuje. Jeho rozhodnutí bude nyní vnímáno jako správné a na jeho osobní pohnutky vůči lanovi a Paladinovi se zapomene.
Kilrathové už mají jeho loď vizuálně zaměřenou. Za pár vteřin budou znát typ a model a rychle si spočítají, že to je Tarawa spolu s Normandií. Anténní soustava na jeho letounovce jim pak na beton napoví, jaký měla loď úkol. Nebýt informace, kterou získali, znamenalo by to diplomatický výbuch. Nemělo smysl přenechávat Kilrathům na této frontě první tah. Kdyby se s tou informací vytasili až poté, co Kilrathové začnou protestovat proti narušení hranic, mohla by ji vyšší místa smést se stolu jako pokus o vytáčky.
"Odešlete ho hned," řekl Jason.
"Dobré rozhodnutí, synu," prohlásil Vance s ušklíbnutím a rozběhl se zpátky na letovou palubu. O minutku později si Jason všiml chvilkového zablikání bojového osvětlení lodi, jak se na cestu vydal nadsvětelný zhuštěný signál, a po další minutě pro jistotu následoval druhý.
To už se obrátily všechny tři křižníky a blížily se. Dálkoměr ukazoval rychlé zmenšování vzájemného odstupu. Čelo vlny stíhaček z Normandie se přiblížilo ke kilrathským stíhačkám vypuštěným z křižníku a rozhořel se boj. Výhoda zručnosti se zřetelně nacházela na straně koloniálních pilotů a bývalých pilotů loďstva, kteří utvořili útočnou formaci tak, aby vyřídili těžký křižník a jeden jeho lehčí doprovod.
Jeden z křižníku však vytrvale pokračoval dál, a když tak Jason seděl na můstku a čekal, až baterie kilrathského křižníku zahájí palbu, cítil, jak mu po zádech začínají stékat chladné stružky potu. Nikdy s letounovou lodí v přímém střetnutí nebojoval a raději by držel knipl a páku připusti paliva, než spoléhal na neohrabané vydávání rozkazů.

Z čelního křižníku vylétla první salva řízených střel a v téže chvíli druhý křižník v radě vybuchl po přímém zásahu vějířem torpéd z jednoho Broadswordu.
"Blíží se k nám čtyři hlavice," oznámil operační důstojník. "Vypouštím dipóly, tepelné cíle a generátory radarového šumu."
"Všechny zbraně, pal," nařídil Jason a snažil se přitom udržet hlas klidný.
Kanón na bázi hmotnostního urychlovače na přídi ožil a z příďových výmetnic vylétla salva torpéd. Vzdálenost klesla pod sto kilometrů a stále se zmenšovala.
"Kormidlo deset stupňů doleva, padesát stupňů dolů." Zahájil klesavou zatáčku, a potom dal opačný rozkaz, aby přivedl svou letounovou loď přímo pod spodní stranu zadního křižníku.
"Torpédový útok mění cíl," osnámil operační. "Zaměřuje se na Normandii."
Několik kilrathských stíhaček se mihlo před přídí a odpálilo střely, které zasáhly přední štít.
Normandie má potíže!"
Jason se ohlédl po spojové důstojnici a přepnul displej na přehled škod sesterské lodě.
Torpédo z první salvy zasáhlo její příď. Dva koloniální piloti, kteří k eskortní lodi směřovali, srazili vlastními stroji dvě z další salvy torpéd vyslané kilrathským křižníkem, zatímco Normandie vypálila salvu v odpověď.
Torpéda se navzájem minula a o několik vteřin později se Normandie i nepřátelský křižník proměnily v ohnivé koule.
Obě lodě si byly tak blízko, že se exploze smísila v jediný obrovský oblak bílého plamene.
Troskami prolétl v divokých výkrutech koloniální stíhač. Pilot však stále do jisté míry měl stroj pod kontrolou a zamířil s ním přímo na křižník před Jasonem. Upravená Fretka zažehla přídavné spalování a zabořila se Kilrathovi do můstku.
"Sakra," zašeptal Jason. To už byl třetí koloniální stíhač během několika vteřin, který spáchal kamikadze.
Nepřátelský křižník se začal od přídě trhat a z trhliny se valily vnitřní exploze. Půl tuctu stíhaček vklouzlo před křižník, přizpůsobilo rychlost, aby vůči němu zůstalo v klidu, a bez ohledu na obrannou palbu začalo do poškozeného trupu chrlit náboje z hmotnostních urychlovačů. Křižník se začal lámat, střely prolétaly trupem skrz, loď vybuchla a vzala s sebou další koloniální stíhačku.
Pozůstatky výbuchu Normandie se stále rozpínaly a Jason si uvědomil, že má venku téměř dvacet kosmoplánů, z nichž některé se věnovaly likvidaci zbylých stíhaček, zatímco jiné se rozlétly kupředu, aby kryly Bannockburn, anebo pronásledovaly lehké korvety a hlídkové čluny.
Jason opustil můstek a zamířil chodbou k hangáru. Zastavil se u vždy přítomných stráží a netrpělivě čekal, až mu přivedou Vance.
"Chci, abyste svoji mašinérii rozebral a uklidil, abychom mohli přijmout stíhačky," oznámil mu Jason.
"Cože?"
"Slyšel jste, admirále. Mám tam venku dvacet kosmoplánů, některé nepochybně poškozené, a chci je vzít na palubu."
"Jasone, rozebrat D-5 trvá celé dny. Většina zařízení je napevno spojená s podlahou."
"Je mi líto, pane. Nemám celé dny, protože některým z těch letounů mohou zbývat už jen minuty. D-5 se musí uklidit."
Vance začal sinat.
"Synu, tam uvnitř je zařízení za miliardy dolarů. Dost peněz, aby se za to dalo koupit pár set bojových kosmoplánů. Řekněte pilotům, ať se katapultují, a posbíráme je."
"Promiňte, pane, ale to nepůjde. To jsou koloniální stíhačky a já se nehodlám vrátit ke Krugerovi a oznámit mu, že jsme je vyhodili oknem, abychom zachránili výzvědný počítač, který už svůj úkol splnil. Kromě toho si myslím, že se ani nedostaneme domů, jestli ty stíhačky nebudeme mít s sebou. Kočičáky jsme pěkně popíchli a oni budou chtít naše kůže jako odplatu. Budeme bojovat na ústupu celou cestu domů."
"Poslechněte, synu, nerad se oháním hodností, ale myslím, že byste měl vědět, že jsem admirál loďstva."
"Já to vím, pane, jenže já jsem kapitán téhle lodi."
Vance si ho zkoumavě prohlížel a po několika vteřinách, které Jasonovi připadaly jako věčnost, zbrázdil tvář Vance Richardse sevřeny úsměv.
"Rozkaz, pane. Vyklidíme přistávací plochu."
Jason v duchu vydechl úlevou.
"Děkuji, pane," odpověděl a zamířil zpátky na můstek.
"Zpráva pro vás, pane."
Jason přikývl, přistoupil ke spojovému stanovišti a zjistil, že Paladin navázal laserové spojení.
"Díky, střihoune,"
Jason cítil, že něco neklape.
"Jste v pořádku?"
Paladin přikývl a na okamžik sklonil hlavu.
"Jasone, Ian je mrtvý."
Jason měl pocit, jako by ho někdo praštil do žaludku. Mlčel.
"Řekl jsem mu, aby upaloval pryč, ale on místo toho zůstal u mne. Trefila ho salva střel určená mně."
"Do hajzlu," zašeptal Jason.
"Jo, střihoune, do hajzlu," vzdychl Paladin.
Následovala chvíle ticha, až se Paladin konečně pohnul.
"Mimochodem, vyslali jste zprávu?"
"Je na cestě."
"Myslím, že až dorazí, bude z toho průser jako ty příslovečné mraky."
"A teprve to začíná," odvětil Jason chladně, když si vzpomněl na holoobraz nových kilrathských letounových lodí.

Uvědomil si, že je docela možné, že už míří k Zemi. Příměří byla léčka, jak věděl od začátku, a Konfederace tím, že na ně přistoupila, mohla docela dobře prohrát válku. Ale v této chvíli bylo těžké myslet na tohle. Pravé ztratil jednoho z nejbližších přátel, a to bylo jediné, co dokázal pochopit.
* * *
"Sire, došlo k neštěstí,"
Džukaga vzhlédl od svého psacího stolu k pobočníkovi, který se chvěl a hluboko ukláněl. "Pokračujte."
"Sire, právě jsme obdrželi zhuštěný signál, že na císařově osobním křižníku vybuchl reaktor a všichni, kdo byli na palubě, zahynuli."
"To je tedy skutečně tragédie."
Pobočník k němu vzhlédl, zmaten jeho tónem.
"Můžete odejít," odvrátil se baron a jen stěží dokázal skrýt vítězoslavné zablýsknutí zubů. Vyšlo to podle plánu. Dostat na palubu reaktorovou palivovou trubku s navrtanou nejdrobnější dírkou byla opravdu prácička. Palivová tyč byl trik vymyšlený před lety s tím, že je pašerácká loď dopraví do pohraniční oblasti a prodá v naději, že tyče nakonec skončí na konfederačních lodích. V bílém žáru reaktoru impulsního motoru pak tyč praskne a způsobí prudkou řetězovou reakci. Ten nápad se nikdy neuskutečnil, ale on si stále pamatoval, kde jsou navrtané tyče uskladněné, zatímco všichni ostatní už na ně zapomněli. Dostat ji na správné místo si vyžádalo drobné úpravy počítačových souborů s přepravními pokyny, jelikož císařova loď nikdy neopouštěla Kilrah bez zcela nové zásoby tyčí.
Usmál se. Ano, to byl mistrovský kousek, a jednomu pomůže, když jeden z jeho agentů pracuje jako mechanik lodní údržby. Naštěstí ten ubožák ani netušil, co dělá, takže plán neměl kdo vyzradit.
O chvilku později se na chodbě před pracovnou ozval nezřetelný vzteklý řev. Právě když baron vstal, dveře se rozlétly. Do místnosti vkráčel princ Thrakhath.
Baron Džukaga věděl, že navzdory vší snaze o sebeovládání se mu hříva ježí strachem. Snažil se nad ní získat kontrolu.
"Překvapený, že mě vidíte?" zaburácel Thrakhath.
Džukaga tam bezeslova stál, dokud se konečně nevzpamatoval.
"Právě jsem se doslechl o té tragédii. Co císař?"
"Je na tom lépe, než jste doufal," zavrčel Thrakhath.
"Co tím myslíte, princi?" odvětil Džukaga a měl sám na sebe vztek, že se mu hlas nepatrné, téměř neznatelně třese.
"To si přeberte sám," prohlásil Thrakhath mrazivě.
"Nechápu, kam míříte."
Thrakhath stál mlčky a chladně si ho měřil pohledem. Viděl, že baron opět nabývá sebekontroly. Prince rozčilovala prostá skutečnost, že císař získal díky intuici nebo nějaké informaci podezření, že jeho loď bude zničena, ale netušili, jak se to má stát, a nejspíš se to ani nikdy nedozví. Jeho jedinou skutečnou nadějí bylo barona tak překvapit, aby ho to přimělo říci něco hloupého a kompromitujícího. Jenže to, jak Thrakhath už viděl, se nezdařilo. Bylo očividné, že baron bude tvrdit, že je podezírán neprávem. Když ho přímo obviní, mohou se ostatní klany docela dobře postavit na jeho stranu, jak to už jednou učinily po Vukaru.
Thrakhath zlostně zavrčel, neboť viděl, že jeho lest nevyšla.
Stále hleděl na Džukagu a čekal, až promluví.
"Co znamenají tyto dvě zprávy, které jsem právě obdržel?" zeptal se Džukaga nakonec a ukázal na obrazovku komunikátoru. "Pumový útok na Zemi a špionážní loď, která byla odhalena příliš pozdě, takže stihla vyslat zhuštěný signál?"
"To znamená, že nyní musíme vytáhnout do války."
"To je šílenství," odsekl Džukaga, který se už opět plně sebral. "Plán vyžaduje ještě čtyři a půl osmer-osmice dní,"
"To je teď nemožné," odvětil Thrakhath. "Mnozí lidé už nás z toho pumového útoku obviňují a spolu s informací o naší flotile to znamená obnovení válečného stavu."
Thrakhath se usmál.
"A konec vašich ubohých plánů."
"Jaká je pravda o tom pumovém útoku?" zeptal se Džukaga chladně.
"Nepochybně to udělal někdo z nich a hodlá svalit vinu na nás. Možná s tím souvisí útok na císaře."
Džukaga zaváhal.
"Své vojenské vůdce by nikdy takhle nezabíjeli. V tom musí být něco víc."
"Obviňujete mne snad?" vyštěkl Thrakhath.
Džukaga ho přejel chladným pohledem, ale věděl, že nejlépe bude couvnout.
"A jak se ten signál dostal ven? Měli jsme přece podezření, že v té soustavě je letounová loď, a věděli jsme, že ta průzkumná loď se vrací k ní. Jak mohlo dojít k tomuhle? Měla tam být letounová loď a celá eskadra křižníků."
"Obviňujete mne snad z chyby i v téhle záležitosti?" zeptal se Thrakhath klidně.
"Vy to vůbec nechápete, že?" odvětil posléze Džukaga. Kdybychom ještě rok počkali, spadli by nám do rukou, slabí a rozdělení. Nyní budou cítit jen zuřivost, že jsme zradili jejich důvěru, a budou bojovat s fanatismem, jaký jste ještě neviděl.
Vzpomeňte si, že jsem před tím varoval vašeho otce a strýce, když válka začala, ale oni se pošetile rozhodli zahájit ji překvapivým útokem."
"Pak je vaším úkolem je tohoto fanatismu zbavit, a když se vám to nepodaří a oni se nevzdají..."
"Pak co?" zavrčel Džukaga.
"Zničím jejich světy a nikdo z nich nezůstane naživu, vyhladím je do jednoho a vy za to budete zodpovědný."

kapitola devátá

"Pusťte to vysílání z Tarawy na hlavní obrazovku."
"Velký Duke" Grecko, generál námořní pěchoty, člen sboru náčelníků a jediný, kdo přežil výbuch, se zvolna uvelebil v křesle, jako by se vyhýbal bolesti. Geoff Tolwyn se po něm úzkostlivě ohlédl. Obvazy a košilí prosakovala krev z tržných ran na zádech a na krku a zanechávala na khaki tkanině tmavočervené skvrny. Geoff chtěl něco říci, ale věděl, že to je zbytečné. Grecko byl námořní pěšák a ukousl by hlavu každému, kdo by se mu snažil projevovat soucit.
Zázrakem bylo už to, že Grecko vůbec přežil. Znechuceně totiž odešel ze schůzky s velvyslancem s hrozbou, že složí funkci, a když bomba vybuchla, byl už na vzdáleném konci chodby. Výbuch mu utrhl levou paži. Naštěstí to byla protéza, která nahradila ruku ztracenou na Vukaru, a plastová končetina absorbovala úder roztříštěného nosného pilíře, který by jiného zabil.
Grecko pohnul ramenem, jako by ztracená končetina byla stále na místě, zaklel a poškrábal se na zátylku pravou rukou.
"To bych nedělal, pane, máte v sobe stále nějaké střepiny," řekl pozorný zdravotník, který stál za Greckem.
"Neptal jsem se vás na radu, synu, a kromě toho si myslím, že váš stupeň oprávnění k přístupu k tajným informacím vám nedovoluje tady zůstat, takže, sakra, vypadněte."
"Mám rozkaz zůstat u vás, pane, dokud se neohlásíte v nemocnici."
Grecko pohlédl na námořního pěšáka stojícího na stráži u dveří.
"Seržante, buď toho otravu vyveďte, nebo ho zastřelte. Je mi jedno, co konkrétně uděláte."
Geoff se soucitně usmál na zdravotníka, který s rozčileným výrazem opustil místnost a mumlal přitom cosi o tom, že všichni bigoši jsou cvoci.
"Nic, co by nevyléčil velký panák whisky a pár minut s pinzetou," zavrčel Grecko, který se stále škrábal na zátylku.
Holoobrazovka upostřed místnosti se rozjasnila a Grecko si ji dlouho mlčky prohlížel.
Pak zdvihl zajištěný telefon a vyťukal číslo.
"Pane presidente, tady je Grecko, jste ještě v budově, pane? Dobře, myslím, že byste měl hned přijít do mé kanceláře."
A zavěsil.
Pohlédl opět na Geoffa.
"Tentokrát jsme opravdu v pytli, Geoffe. Víš určitě, že nám Vance poslal kvalitní zboží?"
"Nebyl jsem u toho, když ty údaje získal," odpověděl Tolwyn, "ale znáš Vance ještě lépe než já. Neposlal by nám to, kdyby to nebylo pravé." Grecko zachmuřené přikývl.
"Pět admirálů a sedm generálů leží dole v márnici, sto třicet lidí z klíčového personálu je pryč s nimi, vojsko napůl rozpuštěné a teď tohle," ukázal divoce na hologram, jako by to bylo něco, na čem si může vybít vztek.
Grecko unaveně zavrtěl hlavou a Tolwyn viděl, že se snaží překonat bolest jak tělesnou, tak emocionální. Geoff ji cítil také. Právě ztratil starého učitele a jednoho z nejbližších přátel a s ním mnoho dalších kamarádů, se kterými celé roky sloužil.
"Jak to všechno do sebe zapadá?" otázal se Grecko.
"To příměří. Myslím, že jsme to tušili od začátku," odpověděl Tolwyn. "Teď víme, že jim mělo získat čas, aby se mohli reorganizovat a soustředit se na dokončení letounových superlodí. Vědí, že už to víme, a hádám, že tady do toho zapadá ten pumový atentát, který nás má zbavit nejvyššího velení a zasít zmatek, aby mohli tvrdě udeřit na Zemi."
"Za jak dlouho se sem ta flotila může dostat?"
"Jestli byli plně připravení vyrazit, mohou plnou parou přeletět Říši za dvanáct, za čtrnáct dní. Od hranice k Zemi dalších deset dní. I kdybychom měli v pohotovosti úplnou obranu myslím, že by se ty letounovky probily dovnitř do dvou a půl týdne od chvíle, kdy překročí demilitarizovanou zónu. Vzpomeň si, těsně před příměřím jsme tuhle variantu simulovali za předpokladů překvapivého útoku s oslabenou obranou. S těmi novými letounovkami to vůbec nevypadá dobře."
Grecko hlasitě vydechl.
"Podle toho, co mi Banbridge oznámil zrovna dneska ráno, by obnovit flotilu na stav před příměřím trvalo nejmíň čtyři měsíce.
Do hajzlu." utrhl se.
Dveře do malé konferenční místnosti se otevřely a dovnitř vešel president Rodham, následovaný ministryní zahraničí Jamisonovou.
Grecko vstal, stejně jako Tolwyn. Geoffovi přezdívka "Velký Duke" připadala stále zábavná, protože Grecko měřil sotva pět stop a dva palce. Svou bojovností však malou postavu více než vyvažoval a nejeden námořní pěšák nebo příslušník loďstva skončil po nějaké rýpavé poznámce na zemi.
"Jak se máte, Duku?" zeptal se Rodham a překvapeně se podíval na potrhaný a prázdný generálův rukáv.
"Není nad to nechat si ustřelit protézu. Ani trochu to nebolí,"
Rodham přikývl a přejel pohledem k Tolwynovi.
"Co tu, sakra, děláte?" ztvrdly mu rysy.
"Byl tady dneska jako osobní host admirála Banbridgea, když došlo k explozi," odpověděl Duke.
"Nemáte žádné oprávnění ke vstupu," rozkřičela se Jamisonová. "Grecko, okamžitě odsud toho člověka vykažte! Nepřekvapilo by mě, kdyby se ukázalo, že s tou bombou měl něco společného."
"Ne, zůstane tady."
Jamisonová se překvapeně obrátila ke Greckovi.
"Kontradmirál Tolwyn..." Geoffa překvapilo, když slyšel, jak Grecko použil jeho dřívější hodnost, "...porušil rozkaz o

zastavení palby na přímý rozkaz náčelníka štábu, aby získal krytí pro své následné zapojení do tajné operace."
"Kdyby ten parchant byl ještě naživu, postarala bych se, aby přišel o frčky," zavrčela Jamisonová.
Grecko ztuhl.
"Ten parchant, jak mu říkáte, madam, byl můj nejlepší přítel. Rád bych vám navrhl, madam, abyste zašla dolů do márnice, a řekla, že je parchant, tomu, co z něj zbylo."
"Generále, mohl byste nám laskavě vysvětlit, proč je Tolwyn zde?" zeptal se Rodham a postavil se mezi ty dva, když se Jamisonová naklonila kupředu hotová vybuchnout.
"Náčelníkovi štábu bylo to příměří od začátku podezřelé, pane, a požádal Geoffa, zda by se jako dobrovolník nezúčastnil tajné akce. Když operaci podnikl někdo, kdo byl se ztrátou cti propuštěn, dávalo nám to možnost..." upřel na presidenta chladný pohled, "...věrohodně popřít naši účast v případě, že by něco neklaplo. Geoff zorganizoval přesun některých našich demobilizovaných aktiv do Landreichu, kde bylo možné udržet zařízení v chodu a později vypravit na průzkumnou operací hluboko do Kilrathské říše. Vrátil se z této akce sem pouhých pár minut předtím, než bomba spustila."
"Právě jsme kvůli té frajeřině obdrželi oficiální protest," vyštěkla Jamisonová. "Kilrathové pasou po jejich hlavách, protože při nevyprovokovaném útoku zničili pět jejich křižníků."
"A co Tarawa a Normandie!" otázal se úzkostlivě Tolwyn.
"Tvrdí, že jednu dostali."
"To není špatná výměna," pravil Grecko suše. "S Kilrathy musí sakra mlátit hanba, jenže Tarawa ohlásila jen tři potvrzená zničení při ztrátě Normandie a já věřím spíš jim než chlupáčům."
"Kilrathové si na základě podmínek přiměn nárokují právo loď pronásledovat a žádají informace o její poloze."
Jamisonová se ohlédla po Rodhamovi, který smutně přikývl.
"Kilrathové chtějí informace o poloze a cíli lodě. Když jim je odmítneme okamžitě poskytnout, mohou obnovit válečný stav."
"Řeknete jim, ať si trhnou levou zadní," poradil mu Grecko.
"Kromě toho," prohlásil klidně Tolwyn a tvář mu zbrázdil úsměv, "ty lodě nejsou registrované v Konfederaci."
"Podívejte, generále, příměří visí na vlásku," odpověděl Rodham, který si Tolwyna nevšímal, "Nejdřív narušení jejich teritoria a teď tenhle teroristický útok, který byl namířený proti jejich velvyslanci, a aby to vypadalo, že to udělali Kočičáci, tak přitom zabili i pár našich lidí."
"Snažíte se nám namluvit, že tu bombu nastražili naši vlastní lidé?" otázal se Tolwyn, který nedokázal uvěřit, že by něco takového vůbec někdo mohl myslet vážně.
"Nu, je to jedna ze závažných možností," odpověděl Rodham, "a musíme se na to dívat ze všech úhlů."
Tolwyn se chystal odseknout něco zlostného a velice neslušného, ale Grecko ho zdviženou rukou zarazil.
"Pane, ocenil bych, kdybyste se podíval na tenhle holodisplej a na vytištěné sestavy. Dostali jsme to v podobě zhuštěného signálu z Tarawy ani ne před půlhodinou. Jejich úkolem bylo prověřit podezření, že Kilrathové stavějí lodě v sektoru Hari," Grecko ukázal na trojrozměrnou projekci, v jejímž středu se vznášely obrazy kilrathských letounových superlodí.
Rodham přistoupil k obrazovce a pozorně si lodě prohlédl, tu a tam požádal o pootočení obrazu a o údaje o hmotnosti, délce, výzbroji a o předpokládaném počtu bojových kosmoplánů.
Tolwyn presidenta upřeně sledoval a všiml si, jak bledne a jak se mu, k jistému Tolwynovu překvapení, v koutku oka objevuje tik. Pro presidenta to byl očividně strašlivý šok, ale Tolwyn s ním v dané chvíli příliš nesoucítil. Stále měl v živé paměti, jak ho před nedávném předseda sboru náčelníků štábů se slzami beznaděje v očích prosil, aby příměří nepodepisovali, a varoval ho před konečnými následky. V důsledku toho byl teď Noragami mrtvý.
"Je to pravé?" zeptal se tiše Rodham, který právě zkoumal mapu, jež ukazovala místo, kde se flotila nachází, a odhadované časy příletu do prostoru Konfederace v případě, že by byla zahájena ofenzíva.
"Údaje přišly zhuštěným signálem z Tarawy, která je zde," ukázal Grecko na mapě poslední známou polohu letounové lodě. "Získala je průzkumná výprava, která se odvážila do prostoru Hari."
"Na čí rozkaz?" otázala se Jamisonová. "O tomhle výstřelku mě nikdo ani slůvkem neinformoval. Uvědomte si, že jsem ministryně zahraničí, a pokud jste uvažovali o porušení příměří, měli jste mě o tom informovat."
"Na rozkaz náčelníka štábu," odsekl Grecko chladně, ani se neobtěžoval se otočit.
"Je možné, že by informace byly zfalšované?" zeptal se Rodham a Tolwyn v jeho hlase postřehl nepatrný tón naděje, jako by si přál, aby se ukázalo, že celý ten problém je jednoduše jenom šprým.
"Odeslal je osobně admirál Vance Richards, pane, a to je pro mne záruka."
"Richards je tam také? Myslel jsem, že odešel do penze."
Grecko se jenom usmál.
"To, čeho jste se dopustili, je vyložená vzpoura," zavrčela Jamisonová. "Kdyby ostatní náčelníci štábů nebyli už mrtví, požadovala bych jejich odstoupení, jako teď požaduji vaše."
Grecko se pomalu obrátil a upřel pohled na Jamisonovou.
"Kdybyste nebyla ženská," řekl mrazivě, "za to, co jste nám provedla, bych vám vyrazil zuby. Jestli chcete moji rezignaci, máte ji mít, ale až po úplném vyšetření činnosti mé, sboru náčelníků a především vaší. Nechtěla byste se podívat na složku, kterou vojenská rozvědka vede o vás a o podezření na vaši spolupráci s Kilrathy výměnou za návrat vašeho syna?"
Jamisonová se obrátila k presidentovi.
"Chci, aby byl na minutu propuštěn a tady Tolwyn zavřen do vězení, dokud se všechno nevyšetří."
Rodham se po Jamisonové zmateně ohlédl, pak se zvolna posadil a znovu se obrátil k hologramu.

"Vaše zpráva o falešném vysílání a následném kilrathském hlášení o továrně na antihmotové zbraně do toho také zapadá?"
"Pasuje jako ulitá, pane," odvětil Grecko.
"Pane, máme před sebou začátek celkové ofenzívy s vylepšenou flotilou," řekl Tolwyn. "Ani ne za měsíc budou Kilrathové u Země, a když budeme mít štěstí, budou požadovat, abychom se vzdali, třebaže si na základě jejich minulých praktik myslím, že nás naplno převálcují antihmotovým bombardováním a při příštím Sivařině obřadu slétnou dolů, aby slavili na troskách a trhali svými drápy hrdla těm, kdo přežijí."
Rodham pomalu přikyvoval a na chvíli zavřel oči. Jamisonová začala něco říkat, ale president zdvihl ruku, aby byla zticha. Konečně se obrátil k Tolwynovi.
"Vy jste byl nejlépe bojující admirál loďstva, Geoffe. Banbridge mi nejednou říkal, že by si přál, abyste nastoupil po něm jako velitel Třetí flotily, až půjde do penze."
Geoff sklonil hlavu a neříkal nic.
"Admirále Tolwyne, oficiálně vám promíjím incident v Munro. S okamžitou platností vás povyšuji na admirála a ustanovuji velitelem Třetí flotily s úkolem zorganizovat obranu proti očekávané kilrathské invazi. Generále Grecko, jmenuji vás novým předsedou sboru náčelníků štábů s pravomocí vrchního velitele sil Konfederace."
"Co to má, sakra, znamenat?" vyjela Jamisonová.
"Ministryně Jamisonová, očekávám, že okamžitě odstoupíte z postu ministra zahraničí a radím vám také, abyste se podrobila vyšetřování. Obviněním vznášeným proti vám jsem odmítal věřit už dost dlouho. Myslím, že je třeba tu záležitost důkladně prozkoumat." Jamisonová zrudla.
"Harry, to přece nemůžete," řekla tiše výhružným hlasem.
"Jsem přece presidentem Konfederace a mohu si, sakra, vybírat a propouštět členy vlády, jak uznám za vhodné."
"A ze mne udělat otloukánka za tuhle situaci? To zrovna. Vaše obvinění proti mně jsou jenom kouřová clona, abyste zakryl vlastní vinu. Vy jste se přece rozhodl podepsat příměří."
"Na základě informací o kilrathských politických záměrech, které jste mi dodala vy."
"Vy jste president, Harry," štěkla mrazivě. "Nemůžete se zbavit odpovědnosti, uvědomte si to."
Rodham sklonil hlavu a smutně přikývl.
"Ano, já vím. Uvědomuji si to," zašeptal. "A to je jeden z důvodů, proč požaduji vaše odstoupení. Admirál Richards mi už před více než šesti měsíci předložil zprávu, která naznačovala, že můžete vzhledem k zajetí svého syna představovat bezpečnostní riziko a že se s vámi Kilrathové mohli dohodnout na kontaktu."
"Tvrdíte, že jsme zrádkyně?" vyjela Jamisonová.
"Ještě ne," opáčil Rodham klidně.
"Na odstoupení vám kašlu. Udělejte si z toho veřejnou přestřelku před tiskem a věřte mi, že já k tomu taky řeknu svoje."
Vztekle se po konferenční místnosti rozhlédla.
"Na shledanou v pekle," a vyběhla ven.
Rodham sledoval její odchod a potom se unaveně obrátil k Tolwynovi a Greckovi.
"Promiňte, Duku, vy a ostatní důstojníci jste měl pravdu."
"I když je odrazíme, pane presidente, zahyne přitom spousta dobré mládeže. Už jsme je měli, pane, měli jsme je na lopatkách a mohli jsme jim zatnout tipec. Teď je to naopak."
"Nemusíte mi to připomínat, Duku."
"Musím vám to připomínat, pane," odsekl Grecko. "Vždycky to tak bylo. Civilisti začnou zapomínat, jak nebezpečný svět, anebo vesmír doopravdy je. Začnou věřit svým fantasiím a nakonec za to zaplatí mládež na frontě. Sakra, pane, na tuhle pitomost může lidstvo docela dobře vymřít, až tohle skončí,"
Rodham se chystal něco říci, ale zarazil se a odvrátil pohled.
"Až se postarám o Jamisonovou, odstoupím z funkce presidenta," řekl tiše. "Vicepresident Dave Quinson tenhle nápad nikdy nepodporoval; dokonce to dal veřejně najevo. Myslím, že dokáže lidi vyburcovat lépe než já."
"Řekl bych, že je to dobrý nápad, pane," odpověděl Duke chladným a vyrovnaným hlasem.
Rodham vstal a pohlédl zase na holodisplej.
"Víte, Jamisonová kolem toho vyvolá ošklivou tahanici. Mohlo by to zpomalit mobilizaci. Proto jako své poslední nařízení vyhlašuji plnou mobilizaci loďstva a válečnou vládní kontrolu ekonomiky. Jamisonová nejspíš právě běží za novináři, takže bych měl raději jednat první. Až odstoupím, bude kabinet muset odstoupit se mnou. Snad to Quinsonovi uvolní palubu."
"Chytrý tah, pane."
Rodham znovu přikývl a napřáhl ruku.
"Promiňte, Duku. Omlouvám se za všechno."
Duke na chviličku zaváhal, a pak si stiskli ruce.
Harold Rodham se s rameny poraženecky svěšenými otočil a vyšel ven, ani si přitom nevšiml zasalutování obou důstojníků.
"Řekl bych, že to myslel dobře," prohlásil Geoff tiše.
"Víš přece, čím se dláždí cesta do pekla," odpověděl Duke, "a upřímně řečeno, Geoffe, mám pocit, že stojíme na namydleném svahu přímo nad jámou ohnivou."
* * *
Císař jako neobvyklé gesto nařídil, aby zastěna byla odstraněna, takže všichni, kdo seděli před ním, ho mohli zřetelně vidět. Když dva příslušníci císařské gardy zástěnu odtahovali, vůdci klanů padli na kolena a čelem se dotkli studené, tyrkysy vykládané podlahy audienční komnaty.

"Zvedněte hlavy a povstaňte," pokynul jim a oni učinili, jak jim velel.
"Chci, abyste se na mne podívali, abych tak rozptýlil jakékoliv další pochybnosti o tom, zda jsem ještě naživu."
Zůstali mlčky stát, vrhali kradmé pohledy jeden na druhého, ale většina z nich nakonec obrátila zrak k Džukagovi, který stál uprostřed jejich skupiny a upíral oči přímo na císaře.
"Slyšeli jste pověsti a ty jsou skutečně pravdivé," řekl císař. "Někdo se skutečně pokusil spáchat ten nejohavnější ze všech zločinů, zločin tak mrzký, že pro něj v našem jazyce ani nemáme slovo, které by jej popsalo, takže jsme si je museli vypůjčit ze slovníku zkažené a úpadkové rasy."
Zmlkl a ticho se protahovalo po dlouhé nepříjemné minuty, jako by vyčkával, zda se někdo z nich nevrhne k úpatí trůnu s přiznáním.
Nikdo se nepohnul.
"Vypátráme ho," pravil nakonec císař chladně. "Teď diskutujme o válce."
Skupině se viditelně ulevilo.
"Flotila se ze základny vydala po přeskokové trase před čtrnácti dny, několik hodin po svém odhalení, a pohybuje se nejvyšší rychlostí k frontě. Ještě dnes dorazí ke Kilrahu."
"Takže to začalo," vydechl Vak, zachvěl se vzrušením a audienční komnatu naplnilo tiché mumlavé vrčení.
Císař přikývl.
"Obvinili jsme lidi jak z bomby na jejich velitelství, tak z tohoto ohavného činu."
"A není snad možné," zeptal se Džukaga tichým a vyrovnaným hlasem, "že by obě bomby byly skutečné lidským dílem?"
"Slyšel jsem, že jste sám říkal, že by sami bombu na své velitelství nedali," odsekl císař.
"To je pouze domněnka," odpověděl Džukaga, "protože jsem ještě neslyšel žádné přiznání, že bychom mír umístěním bomby na jejich velitelství porušili my."
Císař se usmál. On i baron znali skutečnou pravdu, ale ani jeden z nich to veřejně nepřipustil.
"Očekávám, barone, že je budete udržovat rozdělené, co nejdéle to půjde. Ještě teď se stále přou, ačkoliv než zavřeli naše velvyslanectví a uvěznili personál, dostali jsme zprávu, že mobilizují."
"Co naše špiónka?"
"Ztratili jsme kontakt s velvyslanectvím, takže už nemáme přímé spojení. Předpokládá se, že padla."
"A lidské velvyslanectví tady na Kilrahu?" zeptal se Vak.
"Dnes ráno jsem nařídil, aby jim rozervali hrdla," pravil císař chladně. "Před veřejností jsme je obvinili z pumového útoku na můj křižník. Je to vhodná záminka, abychom se k nim nyní mohli chovat, jak si zaslouží: úplně je vyhladit a úplně zničit světy, které obývají."
Džukaga na něj upřel šokovaný pohled.
"To je porušení válečných pravidel a dohody," ozval se úsečně.
"Jaká válečná pravidla?'" odsekl Vak. "Vůči takovým zvířatům, která už přišla i o ten náznak respektu, který jsme k nim snad kdysi cítili, není třeba dodržovat žádná pravidla. Nestojí ani na úrovni kořisti a měli bychom je bez milosti vyhladit."
Císař se mrazivě zasmál.
"Už mám dost té lidské chátry a potenciálu pro mravní zkázu, který pro nás představuje. Proto vydávám následující rozkaz: všichni lidští zajatci, které dosud držíme jako otroky, nechť jsou pobiti. Za druhé, nová flotila bude vyzbrojena termonukleárními zbraněmi se stronciovým pláštěm. Když tyto těžké zbraně vybuchnou v atmosféře planety, učiní ji neobyvatelnou. Lidé budou vyhlazeni."
Když domluvil, upřel pohled přímo na Džukagu, zatímco ostatní v místnosti buráceli potěšením.
Džukaga se rozhlédl po vůdcích klanů a poprvé skutečně měl pocit, že je je jim vzdálen. Kdyby jeho spiknutí uspělo, už nyní by se na něho obraceli, aby je vedl. Nyní naopak dychtili vrhnout se na něho a zabít ho. Ale bylo v tom i něco víc. Cítil chladný odpor vůči tomu, co císař právě navrhl. Třebaže chtěl vidět lidi poražené a pokořené, v poslední době zjišťoval, že k nim cítí něco víc. I když se to ještě nedalo nazvat náklonností, byl to přinejmenším počátek úcty. Věděl, že padá do pasti, že když jeden studuje nepřítele dost dlouho a pozná ho, najde věci, víry a jedince, se kterými se může ztotožnit. To, co císař právě navrhl, bylo příšerné.
"Takový čin v nich vzbudí zuřivost," upozornil Džukaga. "Budou bojovat jako ještě nikdy."
"Jsou to lovná zvířata," odvětil císař.
"Nikoliv, můj pane."
Po jeho otevřeném nesouhlasu se slovem císaře naplnilo komnatu ohromené ticho. Bylo mu to jedno. Jak by jim mohl třeba jen vzdáleně objasnit, co zná, nesčetné příklady lidí motivovaných k boji bez ohledu na sebe samé, plně ochotné raději zemřít v boji než se vzdát?
"Teror u nich nepovede ke kapitulaci, jak tomu bylo u ostatních," řekl Džukaga spěšně. "Naopak u nich vzbudí přání, jak to lidé říkají, "vzít aspoň jednoho toho parchanta s sebou."
Vyslovení takové neslušnosti, která u Kilrathu patřila k nejhorším urážkám, ostatními vůdci klanů otřáslo.
"Dělejte, k čemu jste byl určen, barone," odvětil císař ostře. "Přesvědčte je, aby se vzdali. Nyní odejděte."
Baron Džukaga vycouval z místnosti a sotva přitom sklonil hlavu.
* * *
Když se přeskokové pole po přeskoku ustálilo, Jason "Medvěd" Bondarevskij otevřel oči a ohlédl se po navigačním důstojníkovi.
"Orientace správná, zaměření hvězd potvrzeno, přeskok proběhl přesně."
"Taktický?" obrátil se v kresle, aby pohlédl na důstojníka nakloněného nad holomapou sektoru.

"Blannockburn přímo před námi osmdesát devět tisíc kilometrů daleko. S pasivním optickým průzkumem je příliš brzy na to, abychom mohli říci něco určitějšího, pane. V okamžiku přeskoku jsme měli pronásledovatele, tři korvety a jednu fregatu, čtyřicet dva tisíc devět set kilometrů přímo za zádí a přibližovaly se rychlostí osm celých dva kiláku za sekundu."
Jason přikývl. Mají čas se porozhlédnout kolem, než začnou hledat zadní vrátka.
"Letová paluba."
"Tady Doomsday, pane."
"Jak jsou na tom ptáčci?"
"Všechny bojové stroje připravené a vyzbrojené, jen nám dejte kořist."
"Co munice?"
Doomsday mu věnoval obvyklý mrzutý pohled.
"Stačí ještě na jeden úder, pane. Pro zabijáky lodí nám zbylo už jenom osm torpéd. Stíhačky budou muset vzlétnout s polovinou standardní zásoby střel a nábojů do hmotnostních urychlovačů."
"Vyhlásit pohotovost."
"Paladin na laserovém spojení, pane."
Jason se podíval na spojovou důstojnici a kývl na ni, ať mu to pustí na hlavní holoobrazovku.
"Jak to jde, střihoune?"
Jason se usmál. Třebaže byl technicky vzato velitelem této flotily o dvou lodích, věděl, že ho Paladin nikdy nebude oslovovat podle protokolu, a svým způsobem ho to povzbuzovalo.
"Kosmoplány jsou nachystané a vyzbrojené. Opravárenské čety svařují trhlinu v trupu ve strojovně levého motoru."
"A Vance?"
"Řádí jako tajfun. Vypadá to, že mu Sparksová rozbila při stěhování jeden počítač, vykřikoval něco o stroji skoro za půl miliardy. Sparksová se zamračila a řekla mu, že jestli se mu to nelíbí, může jí to strhávat z platu, ale ona že se musí postarat o stíhačky."
"Dobře ho usadila. Je to bezva holka," zasmál se Paladin, ale pak zase zvážněl.
"Před námi je nějak rušno. Z přeskokového bodu od Kilrahu právě vylétl další křižník a jako předvoj dva torpédoborce. Vypadá to na taktické zajištění pro další přilétající lodě. Napíchl jsem se na jejich spojový kanál a ti zuří jak deset čertů a žízní po krvi."
"Dokážeme jim uletět k našemu přeskokovému bodu?"
"O fous."
Jason se spojil se strojovnou.
"Přiložte tam uhlí. Chci plný tah, palivové sběrače zasunout."
"Když zasuneme sběrače, budeme do přespříštího přeskoku na suchu."
"Jen to proveďte."
Přepnul zpátky na Paladina.
"Padáme odsud. Doufejme, že na nás po dalším přeskoku nebudou číhat další."
"Jo, střihoune, jak to tak vypadá, jde po nás celá Říše."
"Jenom doufejme, že Kruger vymyslí způsob jak nás odsud dostat."

kapitola desátá

Admirál Geoffrey Tolwyn vstal a přešel do přední části místnosti. Přejel pohledem podél konferenčního stolu a pocítil mrazivý záchvěv bolesti. Tolik známých tváří bylo pryč, tolik jich zahynulo při pumovém útoku. Stát nyní před touto skupinou mu připadalo zvláštní; vést Třetí flotilu bývala konec konců Banbridgeova práce. Náhle se cítil starý a velmi osamělý. Odsunul tu myšlenku stranou.
"Dobré ráno."
Odmlčel se, sáhl do náprsní kapsy, vytáhl obálku a dopis otevřel. Takovýto dopis na papíře byl nádherným gestem z minulosti, součást dávných tradicí, na kterých vojsko stále lpělo.
"Podle rozkazu sboru náčelníků štábů se admirál Geoffrey Tolwyn ustanovuje k dnešnímu dni velitelem Třetí flotily s hlavním úkolem napadnout, zastavit a zničit jakoukoliv nepřátelskou invazi do prostoru Konfederace, namířenou proti vnitřní soustavě světů. Jste oprávněn použít jakékoliv nezbytné prostředky, jak stanovuje mimořádný dekret 394 vydaný dnešního dne presidentem Konfederace. Pod vaše velení bude spadat 3. skupina torpédoborců s velitelem komodorem Polowským..."
Odmlčel se a opět vzhlédl ke skupině.
"Zkrátka jste tady uvedeni všichni," řekl tiše, "a pokud nejste na seznamu, tak vás beru stejně." Místností se rozezněl nervózní smích.
Geoff zapnul hlavní holoobrazovku, na které se zobrazily nové kilrathské těžké letounové lodě, a vedlejší obrazovku, která ukazovala předpokládanou polohu flotily a její možnou trasu do prostoru Konfederace.
Místnost zaplnil tichý šum hlasů, jak tucty velitelů skupin a eskader, zastupujících lodě a úderné pluky námořní pěchoty pod jeho velením, prozkoumávaly údaje.
"Naším úkolem je střetnout se s tímto svazem a zastavit jej dřív, než dosáhne vnitřních světů Konfederace."
"Kolik kosmoplánů tyhle lodě unesou?" zeptal se Lyford Beverage, velitel l. eskadry křižníků.
"Pracujeme jenom s jedním výzvědným snímkem - dálkový optický průzkum následovaný nadsvětelným radarovým

impulsem - takže naše data jsou pouze rámcová. Náš vyhodnocovací tým má za to, že mají čtyři, možná i šest vzletových drah. Dá se to stěží určit, protože lodě byly v okamžiku průzkumu obrácené stejným směrem, takže nemáme úplný odečet ze všech úhlů. S ohledem na tonáž lodí náš nejpravděpodobnější odhad činí dvě stě čtyřicet stíhacích, průzkumných a bombardovacích kosmoplánů, možná až tři sta. Důkladná analýza snímku odhalila, že pět z lodí vyzařovalo infračervené signatury funkčních reaktorů. Ostatních sedm bylo studených."
"Panebože, Geoffe, jestli na nás letí tyhle věci, znamená to, že proti sobě budeme mít až patnáct set útočných strojů," zavrčel ze zadní části místnosti kontradmirál Allen Zitek. Díky počítačovému řečovému generátoru zněl jeho hlas téměř roboticky. Zitek před lety utrpěl těžké popáleniny, když vedl peruť proti kilrathské letounové lodi. Geoffa nepřestávalo udivovat, co chirurgové dokázali s člověkem udělat, když ho dostali do rukou ještě živého.
"Nezapomeňte, že Kilrathové mají ještě minimálně devatenáct standardních letounovek a nejméně dvacet těžkých křižníků, které nesou po třiceti stíhačkách. To vychází na více než tři tisíce sedm set úderných strojů navíc."
Nastala chvíle sklíčeného ticha.
"A co podpora, zásobování a výcvik z kilrathského hlediska?" ozval se zezadu Duke Grecko.
"To je naše jediná naděje," odpověděl Geoff. "Teď už chápeme záhadu nedostatku jejich transportních kapacit a občasného nedostatku řízených střel. Přepínali svůj systém nad maximum, aby udrželi válku v chodu a současně tajně vybudovali novou flotilu. Předal jsem údaje rozvědce k analýze a na úplnou zprávu dosud čekám. Mám ale pocit, že obojí zároveň nemohli stíhat naplno. Myslím, že během příměří převeleli své nejlepší perutě a obslužný personál z frontových letounovek na nové lodě a nahradili je nováčky. Zhuštěný signál z Tarawy mluvil o tisícovce stíhaček přesunutých z lodí, které byly převedeny do neaktivní zálohy. Jsem si jistý, že nové letounové lodě budou plně naložené do boje tím nejlepším. Zbytek flotily dostane roli druhotné podpory, anebo zahájí diverzní operace na jiných frontách."
"Tak ale pořád zůstane nejméně patnáct set útočných strojů na pěti letounovkách, co míří přímo k Zemi, nemluvě o téměř stovce lodí doprovodu," odpověděl Zítek. "Kolik kosmoplánů proti tomu budeme moci nasadit?"
"Za dva týdny můžeme mít v plné pohotovosti pět letounových lodí s jedenačtyřicetičlenným doprovodem a celkem šesti sty osmdesáti devíti útočnými kosmoplány,"
"Jenom pět?"
"Vlastně jsou v této chvíli ve službě a plně bojeschopné jen dvě," zavrtěl Geoff hlavou.
"Když se bude pracovat čtyřiadvacet hodin denně a termíny se budou plnit v předstihu, očekávám, že v době, kdy Kilrathové proniknou do prostoru Konfederace, budou se k flotile moci připojit tři další letounovky. Ale než se dostanou do služby zbývající letounovky, potrvá to určitě pětačtyřicet, ale spíš šedesát dní."
"Jamisonová tu deaktivaci protlačila dokonale," uryl Grecko a Geoff nemohl než přikývnout.
Politická aréna, v jejímž středu nyní stála Jamisonová, se propadla do absolutního chaosu. Před necelými čtyřiadvaceti hodinami Rodham oznámil existenci kilrathských letounových superlodí a předpoklad, že za cíl útoku byla vybrána přímo Země. Potom požádal senát Konfederace o odvolání příměří a o válečnou mobilizaci a uzavřel své vystoupení rezignací na presidentskou funkci. O několik minut později složil presidentskou přísahu vicepresident a pronesl ostrou nástupní řeč, ve které žádal, aby Kilrathové otevřeli hranice za účelem úplné inspekce nové flotily, jinak ať se připraví na ofenzivní akci. Quinson sice blufoval, ale znělo to dobře. Konfederaci to prohlášení uvrhlo do stavu paniky a všichni holoreportéri se předháněli, aby si na dané téma přisadili komentářem, který se různil od "Kočičáci nám vrazili nůž do zad" až po "zlí vojáci si prosazují válku". Situaci ještě víc zamíchala kilrathská odpověď, že pumový útok na velitelství a pokus o odstranění císaře jsou součástí vojenského převratu válkychtivých lidských důstojníků a že oni s jakýmikoliv špatnostmi nemají naprosto nic společného.
Geoff zpočátku naivně předpokládal, že tím je jednání uzavřeno, že senát odhlasuje válku a že se všichni podrobí vyhlášení nového presidenta o stavu vojenského ohrožení.
Místo toho však Jamisonová rozpoutala téměř chaos. Nejprve odmítla odstoupit, třebaže Quinson jmenoval nového ministra zahraničí. Dále obvinila vojáky ze spiknutí za účelem obnovení války, čímž zaujala postoj, který do lidí hustily kilrathské propagandistické agentury.
Výsledek byl ten, že senát válku dosud nevyhlásil, kolísal a někteří jeho členové dokonce přijali kilrathskou linii a požadovali jednostranné odzbrojení.
Quinson však stál pevně na svém a využil své výkonné moci k tomu, aby nařídil vojenským složkám mobilizovat k tísňové akci. Takový stav však měl jeden háček, a sice že nedával loďstvu právo podnikat ofenzivní akce. Tolwyn se dokonce o tento bod pohádal s branným výborem senátu, neboť chtěl, aby jeho dvě bojeschopné lehké eskortní letounové lodě byly vyslány na záškodnickou a průzkumnou operaci do kilrathského prostoru, ale neuspěl.
"Být u vojáku je někdy opravdu radost." ozval se zezadu Polowski. "Strašně rád bych měl Jamisonovou na lodi jako střelce v příďové věži, až se na ty letounovky vrhnem, aby se podívala, co nám její mírumilovní kamarádíčkové zavařili, zatímco jsme spali."
Ozval se sborový souhlas a Geoff zdvihl ruku, aby požádal o ticho.
"Pamatujte, že jsme vojáci. Civilní politiku neřídíme, a ať se nám to líbí nebo ne, je to tradice, kterou musíme ctít. Naším úkolem je bránit Konfederaci před útokem, který, jak víme, se blíží, a já na vás spoléhám, že do toho dáte všechno. Do téhle bryndy nás dostalo pár zatracených pitomců. Ať táhnou k čertu, zapomeňte na ně. Chci, abyste se soustředili na ty miliardy nevinných lidí, na které budou padat kilrathské antihmotové pumy, a na ty, kdo přežijí a budou čelit jejich nožům, jestli neuspějeme. Existence lidské rasy je teď na vážkách."
Na chvíli se odmlčel. Ta slova vycházela z něho, vůbec je neměl připravená předem. Cítil, že za jiných okolností by zněla otřepaně. Jenže pravda byla prostá: existence celého druhu spočívala v jejich rukách. Jeden jeho špatný tah a může být po všem. Všechno bude pryč, dva tisíce let anglické historie ty tam, jen mrazivé ticho smrti a vymření.

Nesmím se těmihle myšlenkami zabývat, uvědomil si. Dohnaly by mě k šílenství. Soustřeď se, Geoffe, na práci a na nic jiného.
Přepnul holoobrazovku na mapu vnitřního uskupení planet a přeskokových tras vedoucích k hranici.
"Kilrathové mají k dispozici tři hlavní přístupové trasy, které všechny nakonec ústí zde," ukázal na modrobílou hvězdu, od které vycházela řada přeskokových linií. "Zde u Siria a jeden přeskokový bod za Siriem se nejkratší trasy sbíhají a odsud pak vede cesta přímo k Zemi. Po nejkratší trase, přeskokové linii alfa, to dělá deset přeskoků od hranice k Siriu, čtyři k Zemi. Druhá nejkratší trasa beta má dvanáct přeskoků od hranice a delta třináct. Všechny ostatní trasy se kroutí sem a tam. Pokud jde o Kilrathy, myslím, že budou plní důvěry ve svou sílu a nebudou nám chtít poskytnout čas na vyzbrojení, takže poletí přímo dovnitř.
Navrhuji, abychom se s nimi střetli před Siriem."
"Geoffe, tím jim vydáváme několik set obydlených kolonií ve vnějším pásmu," řekl Polowski tiše, "a jedna z nich je moje domovská planeta Warszawa."
Tolwyn přikývl.
"Existuje osmnáct významných přeskokových bodů, které vedou přes hranici, a několik tuctů dalších přeskokových bodů, které vedou souběžně s ní nebo klikatě sem a tam. Před příměřím jsme ani my, ani Kilrathové neměli sílu prostě vpadnout do prostoru druhého, vykašlat se na vlastní týl a skočit po krční tepně. Oni ji teď mají. My nemáme síly na větší protiútok, a i kdybychom je měli, trvalo by týdny, než bychom je vůbec rozhýbali. A to už by bylo příliš pozdě. Kromě toho mohou udržovat spoustu standardních mateřských letounových lodí v záloze jako síly rychlé reakce proti našim záškodnickým náletům lehkými eskortními letounovkami, jaké jsme vypravovali v minulosti. Musíme ustoupit a soustředit všechno, co máme. Když se pokusíme o předsunutou obranu, mohou nás obejít."
"A co takhle zkusit ofenzívu, Geoffe? Rozdělit je jako jsme to udělali u Vukar Tagu," ozval se zezadu Grecko.
"To tentokrát nebude fungovat, pane. I kdybychom vzali všechno, co máme momentálně po ruce a vrhli se přímo na ně, jejich starší letounovky, které budou tvořit zálohu, nás vyřídí, zatímco nová flotila prostě bude pokračovat v cestě k Zemi. A za druhé budou vědět, že je to jen pokus jejich ofenzívu rozštěpit. Nebudou si toho všímat a budou se prodírat dál. Musíme se postavit jejich hlavní flotile a zastavit ji, to je naše jediná schůdná možnost."
"Co tedy bude s mou domovskou planetou?" otázal se Polowski.
Geoff chvíli mlčel. Výraz bez obalu pro to byl "opustit", ale nedokázal se přimět jej vyslovit, ba dokonce ani si to opravdu připustit.
"Miku, Kilrathové mají dvě možnosti, jak tuhle ofenzívu vést. První je prorazit první linii obrany, rozdělit se a začít trhat na kusy koloniální světy. Každý den, po který tohle budou dělat, pro nás znamená další den na dozbrojení a oni to vědí. Druhý způsob je vpálit přímo dovnitř s představou, že až zničí klíčové planety spolu s loďstvem, mohou kolonie zamést, kdykoliv se jim to bude hodit.
Já sázím na druhou metodu. Zní to vojensky a my bychom to tak udělali: zlikvidovat domovský svět a vnitřní planety a skončit válku. Jediná výhoda, ve kterou můžeme doufat, je zůstat a bránit se co nejblíž naší hlavní základně, čímž prodloužíme jejich komunikační linie, zatímco my můžeme vrhat do akce veškeré lodě, které přijdou do služby na poslední chvíli. Možnost uchýlit se k vlastní zásobovací základně je jedna z klasických výhod obrany, a je to naše jediná naděje."
"Vám se to lehko řekne," odpověděl Mike. "Já mám na Warszawě celou rodinu, dva přeskoky od hranice."
"Můžete snad navrhnout jinou alternativu s ohledem na to, co máme?" zeptal se Geoff, hlas prosycený upřímnou starostí. Věděl, že nemůže jednoduše nařídit lidem, aby opustili své domovy a rodiny. Musí to chtít udělat sami v naději na konečné vítězství a záchranu bez ohledu na to, jak chabá ta šance je.
Mike se dlouze zahleděl do svého elektronického záznamníku, až konečně zavrtěl hlavou.
"Máte pravdu, admirále, to je jediný způsob." Ozval se tichý sborový souhlas.
"Rád bych sice informoval guvernéry a presidenty různých koloniálních světů o našem strategickém plánu, jenže je zřejmé, že to z důvodů utajení nemůžeme udělat. Když jsme u toho, pánové, nikdo mimo tuto místnost nesmí o naší strategii nic vědět."
"Světy, které budou stát flotile v cestě, takhle zůstanou prakticky bez výstrahy," ozval se Zítek. "I když Kočičáci poletí rovnou dál, pořád mohou cestou vyčlenit pár křižníků, aby sežehly planety, kolem kterých proletí. Musí to udělat, nemohou si dovolit nechat v zádech potenciální základny. Prakticky každý z vnějších světů má na sobě aspoň jednu základnu a v hlavních soustavách jsou vojenské posádky a orbitální základny. Mohou sice obstát proti záškodníkům, ale ne proti tomu, co se na ně valí teď."
Geoff zachmuřeně přikývl. Znamenalo to, že na vnějších světech mohou zahynout milióny lidí. Mohl jen doufát, že ti, kteří se mohou uklidit stranou, to udělají a zamíří přečkat útok do vzdálených oblastí svého světa. Aspoň že většina světů je obydlená jenom řídce a je na nich spousta místa, kde se dá ukrýt. V prvním období války byly vnější oblasti s výjimkou Landreichu na křídle Konfederace zničeny a zahynuly miliardy lidí. Oblast se dosud nezotavila. Až kolem Siria, v oblasti nikdy válkou nezasažené, se nacházely hlavní obydlené světy.
Mohl jen doufat, že si vykopali dost hluboké kryty na to, aby bombardování přežili.
"Takže kolonie odepisujeme?" otázal se Duke tiše. Očividně si chtěl tento fakt dokonale ujasnit.
"Jednotky místních gard budou moci podle vlastního rozhodnutí zůstat, ale já chci mít všechno pro hlavní střílečku tady," ukázal na Sinus, vznášející se uprostřed hologramu. "U Siria se bude rozhodovat."
"A co Landreich a Kruger?" nadhodil Polowski.
"Požádám je o pomoc a o uvolnění eskortních letounovek, které jsme na ně převedli, ale pochybuji, že starého Krugera nadchne, že se zase ze strategických důvodů stahujeme."
Dokázal si docela dobře představit, jak Kruger vybuchne, až ten zhuštěný signál dostane.

"Pánové, chci mít flotilu plně vystrojenou a připravenou vyrazit do čtyř dnů."
Lidé na něho nevěřícně zírali.
"Geoffe, bude trvat osm, možná deset dní, než dostaneme všechen personál zpátky na palubu," namítl Zítek. "Dokonce i letounovky ve službě mají polovinu posádky na dovolené. Některé z nich jsou na opačném konci Konfederace."
"V mimořádném dekretu 394A najdete článek, který vám dovoluje povolávat do služby nouzové posily z civilnich lodí a z personálu ve výslužbě. Využijte jej; když to bude nutné, rekruty opijte a uneste, ale za devadesát šest hodin chci mít lodě plně obsazené. Teď se dáme do práce." Admirálové a důstojníci námořní pěchoty se zvedli k odchodu. Geoff se sklonil ke svému záznamníku, aby do něho nacvakal dlouhou řadu povelů. Když však ještě vzhlédl, zjistil, že Duke se k odchodu nemá.
"Nějaký průšvih, že?" řekl Geoff, který cítil, že se blíží špatné zprávy.
Duke přikývl.
"Právě jsem dostal od Krugera vzkaz v otevřené řeči."
"Tak do toho."
"Vzkazuje nám, cituji: ‚Vy jste si tu kaši navařili, tak si ji taky snězte. Táhněte k čertu.'"
Geoff se smutně uchechtl.
"Copak si ten blázen neuvědomuje," vyjel Grecko, "že když padne Konfederace, Kočičáci se pustí do něj?"
"Když nám půjde na pomoc, napadnou ho zezadu. To je starý klasický problém povolávání pohraničních milicí ke službě s pravidelnými oddíly - ty bys snad odpochodoval někam pryč a nechal svůj domov vystavený útoku?"
Geoff se zarazil, protože si uvědomil, že v té depeši muselo bylo ještě něco.
"Ty něco nechceš říci, Duku, co je to?"
"Oznámil, také v otevřené řeči, že Tarawa se nevrátila a předpokládá se, že je po ní."
Geoff zůstal na Duka upřeně zírat.
"Do hajzlu s touhle válkou."
* * *
Oči dokořán vzrušením a rozechvělý loveckou vášní se císař obrátil ke svému vnukovi. "Velkolepé, prostě velkolepé," zavrčel a otočil se zpět k průzoru na přídi křižníku, který nyní sloužil jako císařská loď. Ve vzdálenosti necelého kilometru ho na přehlídce míjela kilrathská Pátá flotila spáru. Lehké fregaty, korvety a tři skupiny torpédoborců už kolem prolétly. Nyní mizel vlevo poslední z těžkých křižníku a v zorném poli se objevila první z nových letounových lodí Hagku 'ka.
Všechny bojové kosmoplány letěly ve formaci před lodí, tři a půl osmdesátice strojů uspořádaných v osmi klínových formacích. Do zorného pole se nasunula příď letounové lodě, masivní duraocelová hrana pokrytá výstupky čtyřhlavňových kanónů na bázi hmotnostních urychlovačů a výmetnic protitorpédových střel. Tři vzletové paluby se otevíraly do rozlehlého interiéru lodě, který z větší části tvořily obrovské hangáry, dílny a skladiště výzbroje pro potřeby kosmoplánů.
Vnitřní přepážky byly dvojité a dělily loď na uzavřené sekce tak, že i kdyby byla přední část zničena až do poloviny délky lodi, zadní polovina mohla pokračovat v boji. Vnější části lodě od středu dělily tři vrstvy pancíře, takže i kdyby torpédo proniklo fázovými štíty a vnějším pancířem, jeho výbuch nepoškodí zranitelné vnitřní paluby a palivové nádrže. Hermeticky uzavíratelné spojovací šachty dokonce umožňovaly přesun kosmoplánů z jedné vzletové dráhy na druhou, když byl zablokován výletový otvor. Uprostřed lodě se nacházely tři další vzletové paluby ve stejném uspořádání jako na přídi. Šest motorů třídy Yatug bylo uloženo uvnitř lodi a obehnáno mohutným pancířem. Jejich výstupní trysky se před vyústěním do volného prostoru protáhly v třicetimetrové tunely. Kdyby se zezadu blížila salva střel, motory bylo možné vypnout a trysky uzavřít. Střely tak bezmocné dopadnou na mohutnou duraocel. Clony se pak daly opět zasunout, anebo v případě potřeby odstřelit, a nepoškozené motory bylo opét možné spustit.
První letounová loď proplula kolem, za ní čtyři další a císař beze slova přihlížel. Toto tedy bylo vyvrcholení roků tajných plánů a přetěžování nejlepších zdrojů Říše. To všechno kvůli tomuhle, kvůli flotile lodí, jakým rovné nebyly v tomto sektoru vesmíru dosud spatřeny. Až skončí válka s lidmi, mohou takové lodě obstát dokonce i proti Mantuům, kdyby se opovážili vrátit.
"Vnuku, s touto flotilou je vítězství naše."
"Pamatujte, můj císaři, že flotila má oproti našim plánům jen poloviční velikost," poznamenal Thrakhath opatrně.
"Vítězství nelze započítat, dokud lovec nemá plná ústa krve kořisti."
Císař přikývl a uvědomil si, že se ho příliš zmocnilo nadšení. Byl dosud otřesen po pokusu o atentát. Jeho snem bylo zažít alespoň jeden obřad Sivary na spálených troskách Země, neboť věděl, že už nebude trvat dlouho, než si ho předkové zavolají k sobě.
"Přines mi vítězství," řekl císař posléze, "to je jediné, co žádám. Měl bys dobýt Zemi včas pro Sivar, oslavíme její příchod tam. Zajisti, aby byla připravená na můj přílet."
"Ano, můj císaři."
"Zjistil jsi něco víc ohledně Džukagy?"
"Tři zemřeli při výslechu, ale žádný z nich nepromluvil. Zdá se, že si zajistil stezku. Když začneme vyslýchat přímo jeho, ostatní vůdci klanů budou opět vznášet námitky. Tato stezka je také uzavřená."
"Vezmi ho tedy s sebou na tuto výpravu," pravil císař tiše.
"Dědečku?"
"Slyšel jsi. Pozval jsem ho na tuto loď, je ve vedlejší kabině. Poletí s tebou."
"Je to náčelník špehů, role bojovníka loďstva mu nepřísluší."
"Je to vůdce klanu, čestné místo u loďstva nemůže odmítnout. Myslím, že budeš vědět, co s ním, až začne bitva."

"Může být nebezpečné mít ho s sebou," namítl princ.
"Ty si s tím poradíš," obrátil se císař a pokynul strážnému, aby otevřel dveře do sousední kabiny.
* * *
Baron Džukaga vstoupil a opatrně se rozhlédl. Když ho pozvali na křižník, nevěděl, co má očekávat, a nyní ta chvíle nastala.
"Vstaňte, barone. Nebyl pohled na naši flotilu nádherný?"
Džukaga vstal.
"Úžasný."
"A co vláda Konfederace?"
"Jejich senát stále diskutuje. Přišly však zprávy, že z hlavní základny nad jejich měsícem odlétly dvě letounové lodě, třetí je má zanedlouho následovat a loděnice pracují naplno, aby připravily k vzletu i ty, které se nacházejí v opravárenských docích. Třebaže se jejich vláda stále dohaduje, president jedná rychle bez ohledu na to, jestli byla válka vyhlášena nebo ne. Objevily se záškodnické útoky vedené z Landreichu do našeho prostoru, ale nepronikly nijak hluboko."
"Dodnes jsem ještě ani nezačal chápat, jak to u nich vlastně chodí," poznamenal císař.
Džukaga přikývl, jakoby na souhlas.
A proto jsi nikdy nevyhrál, ty starý blázne, pomyslel si chladně.
"Mám pro vás nové pověření, barone."
Ten čekal, napjatý a zvědavý.
"Poletíte s flotilou, abyste před úderem ještě jednou promluvil s jejich vůdci."
Baron přikývl. Že by hodlali zaranžovat nějakou "nehodu"? Zdálo se, že nyní zvolili tuto stezku.
"Jsem pánem špehů, můj císaři. Nebyl by vhodnější některý z našich vojenských vůdců?"
"Znáte nejlépe druh kořisti. Váš hlas znají, ať si jej tedy před útokem vyslechnou ještě jednou. Zdá se, že vás naše poslední plány zneklidňují, tak se podíváme, jestli je dokážete přesvědčit, aby se vzdali, a tím zachránit jejich druh, který se vám podle všeho tak líbí,"
Baron se rozhlédl po místnosti plné vůdců nové flotily. Byl v pasti a nemohl odmítnout.
"Jak poroučíte, můj císaři."
Císař se obrátil zpět ke svému vnukovi.
"Už máš tedy hotový plán?"
"Ano, můj císaři. Flotila zamíří maximální rychlostí k hranici. Budou ji doprovázet tankovací lodě, takže nebudeme muset vysouvat palivové sběrače a budeme moci letět rychleji. Před hranicí a před úvodním průnikem se k nám připojí Druhá flotila spáru se čtyřmi staršími letounovými loděmi, která tak bude zaštiťovat hlavní flotilu, co nejdéle to jen bude možné. Čtvrtá flotila spáru se třemi letounovými loděmi napadne Landreich, aby na sebe poutala veškeré síly, které tam mohou mít, a zabránila jim vpadnout nám do boku. První flotila spáru se třemi letounovými loděmi bude tvořit zálohu. Ostatní letounové lodě musely Páté flotile přenechat část posádek a pilotů, takže zůstanou v záloze doma."
"To dělá deset letounových lodí," upozornil císař tiše.
"Víte, že nedostatek vycvičených pilotů nabyl vážných rozměrů. Buď na nových letounových lodích poletí naši nejlepší piloti, anebo nová flotila dostane piloty bez bojových zkušeností. Bude trvat ještě rok, než budeme mít dostatek plně vycvičených pilotů a bojových kosmoplánů na to, aby starší záložní letounové lodě byly plně bojeschopné."
Císař zachmuřeně přikývl.
"Budiž," řekl a odvrátil se. "Nyní mi přines vítězství."

kapitola jedenáctá

Kapitán Jason Bondarevskij, vyčerpaný únavou, kráčel přes přistávací plochu k velitelství s admirálem Richardsem v patách. Vstoupil na verandu a změřil si chladným pohledem stráže u dveří.
"Jdu ke Krugerovi."
"Nemáme žádné rozkazy, abychom vás pustili dál, pane."
"K čertu s vašimi rozkazy. Chci toho zkurvysyna hned vidět." Vykročil, aby se protlačil mezi strážnými.
Ti překvapeně ucouvli, ale pak se srazili k sobě, aby zablokovali vchod. Jeden z nich ho uchopil za rameno.
"Heleďte, pane, nenuťte mě použít násilí," vyštěkl.
"Jděte mi okamžitě z cesty, pane."
"Nechte toho, Jasone." Ten se po Richardsovi ohlédl. "Jenom se drží rozkazů."
Strážní se na Richardse podívali s jistou úlevou. Očividně věděli, že by z nich Kruger sedřel kůži zaživa, kdyby se přes ně někdo dostal. Stejně dobře věděli, koho se pokoušejí zastavit. Třebaže to byl konfederál, byl také hrdina první třídy.
"Pane, kdybyste laskavě chvilku počkal, než dojdu pro našeho kapitána," zavrčel seržant, který vyšel ze dveří strážným na pomoc.
"No tak ho, sakra, přiveďte," prohlásil Jason úsečně. Seržant se otočil a zmizel uvnitř budovy.
Jason přecházel sem a tam po verandě, měl vztek na celý vesmír a sžíravé vedro Pekelné díry mu náladu ještě zhoršovalo. Cítil, jak mu z těla uniká vlhkost, která před vypařením ani nestihne ochladit pokožku.
Podíval se zase na jednoho ze strážných.
"Víte, desátníku, ta vaše planeta stojí opravdu za hovno."

Desátník dal najevo nejnepatrnější možný úsměv.
"Plně s vámi souhlasím," zašeptal.
Jason, neschopný se na toho chlapíka dál zlobit, se odvrátil.
"Admirál Richards? Kapitán Bondarevskij?"
Jason se otočil a spatřil ve dveřích mladičkého, sotva dvacetiletého kapitána v maskovacím oděvu commandos. Třebaže byl o dobré půl stopy menší než Jason a úplně holobradý, poznal mu Jason na očích, že muž je smrtelně nebezpečný.
"President Kruger vás očekává, pane, pojďte dál."
Jason přikývl, vděčný, že se může přesunout ze sálavého horka dvou sluncí do chladné chodby. Následoval kapitána pancéřovými dveřmi do podzemního bunkru a ten ho zavedl do Krugerovy malé a spartánsky zařízené pracovny. Tam se stáhl a zavřel za sebou dveře.
Kruger vzhlédl od stolu.
"Dáte si jedno chlazené?" mávl rukou k chladničce.
"Docela rád," prohlásil Richards, přistoupil k chladničce a vytáhl pivo.
Jason se zlostně podíval nejdřív po admirálovi a potom na Krugera, který se za stolem usmíval.
"Tak, mladý kapitáne, ven s tím."
"Zachytili jsme tu zprávu, která potvrzuje ztrátu Tarawy, Bannockburnu a Normandie," vyhrkl Jason. "Kdo, sakra, jste, abyste tohle dělal?"
"Když jsem se naposled díval, byl jsem president Landreichu, synu. Kdo jste, sakra, vy?"
"Důstojník..." Zarazil se. Vlastně vůbec není důstojník Konfederace, nýbrž byl propuštěn a slouží u sil Landreichu.
"Jste pod mým velením, mladý kapitáne, a jestli se mnou ještě jednou budete mluvit takhle, vrazím vás za katr a nechám vás tam, až se tahle planeta promění v ledovou kouli, bez ohledu na to, jestli vás potřebujeme nebo ne."
Jason stál beze slova a stále kypěl vzteky.
"Nedáte si pivo, Jasone?" přistoupil k němu Richards s otevřenou plechovkou.
Jason na něj pohlédl a očekával podporu, avšak Richards se jen usmíval,
"Ale co mimořádný dekret? Tři devět čtyři A mobilizuje všechny příslušníky loďstva, to znamená i mne a moji loď," ozval se Jason konečně.
"Jasone, my jsme oficiálně vedeni jako pohřešovaní v akci, pravděpodobné mrtví," upozornil ho Richards, "a myslím, že náš hostitel to tak chce nechat."
Jason přejel pohledem zpět na Krugera.
"Mám vaši letounovku i ty ostatní," odvětil Kruger. "Máme dvě možnosti, mladý muži. Buď budete dál velet své lodi v barvách Landreichu, anebo se toho ujme někdo z mých lidí. Já bych tam raději viděl vás. Znáte loď líp než kdokoliv jiný a kromě toho jste zatraceně dobrý. Povedlo se vám přivést ji zpátky v jednom kuse."
"Rozhodně ne díky vám."
Kruger se usmál.
"Jste přece tady, ne? Tudíž jakékoliv úsilí vynaložené na to, abych vás odtamtud vytáhl, by bylo zbytečné."
Jason měl pocit, že znovu vybuchne. Patnáct dní prchal, pronásledován celou cestu zpátky až na hranice. Bannockburn, jedinou maskovanou lehkou průzkumnou loď loďstva, nakonec obrátili nazpět řízený autopilotem, zatímco Paladin přestoupil do člunu, vyslaného pro něj z Tarawy. Chvilkový odklad, způsobený tímto předstíraným protiútokem, jim umožnil provést poslední přeskok, přičemž Paladin za ztrátu své lodě proklínal celý vesmír.
Za celou dobu ústupu nedokázal utrhnout víc než dvě hodiny spánku v kuse a netoužil momentálně po ničem jiném, než po někom, na kom by si vylil vztek, že ho po splnění operace nechali tam venku na holičkách. Byla by mu docela dobře posloužila i rvačka v baru a po ní pořádná opice a dlouhý spánek. Kromě toho stále cítil bolest ze ztráty Lovce.
Richards, aniž čekal na Krugerovo vyzvání, se posadil na prolezenou a odřenou pohovku, která Krugerovi očividně sloužila jako lůžko, a zhluboka se napil piva.
"Víte, Krugere," řekl, "když jste unesl ten torpédoborec z mé eskadry a vydal jste se s ním na toulky, měl jsem z toho průšvih jako mraky."
"Vanci, to bylo před třiceti lety."
"Nu, díky vám jsem nafasoval důtku a šoupli mě ke kancelářské práci v rozvědce."
"Tak tohle pivo považujte za náhradu. Kdybych vám tím nezařídil přeložení, nejspíš by vám už ustřelili zadek. Ve vesmíru volně poletuje spousta starých velitelů torpédoborců. Navíc podle toho, co jsem slyšel, se vám práce u rozvědky líbila."
Vance se uchechtl a zasalutoval plechovkou. Potom se podíval zase na Jasona.
"Uklidněte se, synu, starý to provedl správně. Na to, aby nás odtamtud dostal, neměl prostředky. Vy jste odvedl mistrovskou práci, když jste se z toho vyhrabal sám. Takže si myslím, že vám tady Kruger setsakra dluží vyznamenání,"
"Tímto vám uděluji řád Novy s diamanty a povyšuji vás na komodora," pronesl Kruger sarkasticky. "Vyznamenání a papíry vám pošle můj pobočník, až bude mít čas. Je to hezky plíšek, bude se vám líbit. Spokojen?"
Jason viděl, že nevyhraje, ale stále nevěděl, co má dělat.
"Chtěl bych se s lodí připojit k loďstvu Konfederace."
"To není možné," odsekl Kruger. "Potřebuji vás tady a tady zůstanete."
"Podívejte, synu," řekl Richards, který náhle zvážněl. "K Zemi je to deset dní plnou parou. Dorazíte k vnitřním světům jen s dvaceti letouny na palubě."
"S žádným," zavrčel Kruger. "Většina z nich beztak patří mně a zbytek zabavuji."
"Dobře, takže s žádným a bez munice, protože i kdyby vás Kruger nechal jíy, pochybuji, že by vám dal jedinou střelu ze

svých skladů."
Kruger přikývl, ale neřekl nic.
"Tamní bitva, ať už se má odehrát kdekoliv, už může tou dobou skončit. Mezitím můžeme očekávat velký nálet Kočičáků přímo tady, aby nás tu přišpendlili. Může se vám docela dobře stát, že opustíte jednu akci kvůli druhé a zmeškáte obě. Je to prosté."
Jason tuhle Richardsovu argumentaci už jednou vyslechl, těsně předtím, než nasedli do Sabru, kterým slétli z oběžné dráhy na Pekelnou díru. Tehdy byl příliš rozzuřený, že jim nikdo nepřišel na pomoc, a také tou zprávou o jejich smrti, než aby to vzal na vědomí. Nyní si však uvědomil, že se o tomto bodu nemůže přít.
"K čertu s vámi," řekl tiše a pohlédl zpět na Krugera. "Dobře, vyhrál jste. Máte mě mít."
"Jsem poctěn, že se ke mně dobrovolně připojíte," odpověděl Kruger s předstíranou upřímností.
Zvedl zprávu, staromódně vytištěnou na papíře.
"To je poslední hlášení naší rozvědky. Tři kilrathské letounovky se blíží k hranici a očekává se, že ji každou chvíli překročí, doprovázené podle odhadu osmnácti dalšími loděmi. Míří přímo k Landreichu a za osmnáct hodin zaparkují u téhle planety."
"A vaše odpověď?"
"Napadnout je a zlikvidovat, samozřejmě."
"Čtyři eskortní letounovky proti třem kilrathským těžkým?" otázal se Jason. "Vždyť máme na našich lodích nejvýš stovku stíhaček."
"Osmdesát sedm."
"Jich bude přes tři stovky. Do hodiny od začátku akce z nás bude mražené maso."
"Máte snad nějaký lepší nápad?"
Jason hleděl na presidenta. Třebaže v duchu dosud vařil vzteky, nemohl si pomoci, aby si nepřál, aby Konfederaci byl vedl Kruger místo Rodhama. Kdyby tomu tak bylo, nespadli by do téhle šlamastyky.
"Ne, pane."
"V tom případě se vraťte zpátky na loď. Odlétáme za šest hodin."
"Máte nějaké zprávy z Konfederace, pane? Co se tam děje?"
"Obvyklý bordel. Jediné pozitivní znamení je, že Třetí flotilu vede Geoff. Vyrazili před pěti dny a od té doby udržují rádiový klid."
"Admirál Tolwyn, že velí Třetí? Co je s Banbridgem?"
Kruger mu pověděl o pumovém atentátu, o Tolwynově omilostnění a o politickém zmatku, který v Konfederaci stále vládl spolu s narůstající panikou.
Jason všechno pozorně poslouchal a víc než kdy jindy si přál bojovat při té přestřelce pod svým starým velitelem.
"Jestli Geoff tu invazi zastaví, bude to zázrak," řekl Kruger.
"A když ne, co bude s vámi?"
Kruger se usmál, poprvé za celou dobu, co ho Jason viděl.
"Přežijeme. Dělali jsme to třicet let, a mohu dodat, že nám v tom Konfederace moc nepomáhala."
"Je to oficiální, pánové; mezi Kilrathskou říší a Konfederací teď panuje válečný stav. Před čtyřmi hodinami překročily hranici čtyři starší letounové lodě a vyhlášení války prošlo senátem."
Rozhlédl se po posádce na můstku Concordie, vlajkové lodě Třetí flotily.
"Před pětačtyřiceti minutami bylo ztraceno veškeré spojení se stanicí Hanover a soustavou Hanovian. Podle posledních zpráv byli pod těžkým útokem."
"Panebože, na tom světě žijí dva milióny lidí," zašeptal štábní praporčík.
"Žily tam dva milióny lidí," řekl Geoff.
Mladý spojový technik se naklonil nad stůl, zakryl si tvář rukama a Geoff v duchu zaklel, neboť si uvědomil, že Hanover byl nejspíš mladíkovým domovem. Chtělo se mu něco říci, omluvit se za svůj nedostatek taktu, ale věděl, že nemůže. Bylo třeba zdůraznit chladnou skutečnost, před kterou stojí.
Na můstku bylo ticho, nejeden člen posádky obrátil pohled k chlapci, který potlačoval vzlyky, a potom se opět zcela bledý napřímil.
"V příštích dnech ztratíme mnoho světů," řekl Tolwyn. "Mnoho.
Spojový, navažte laserové spojení s ostatními loděmi flotily, předejte jim informace a nařiďte všem lodím, ať dál udržují tichý chod."
Obrátil se a odešel do své pracovny. S povzdechem se usadil do křesla a zahleděl se na holomapu. Nacházeli se nyní tři přeskoky před Sinem směrem k hranici. Hlavní kilrathská flotila se ještě neukázala. Letounové lodě mohly představovat klamný útok, anebo předvoj hlavní úderné síly.
Sakra, oni mohou nasadit těžké letounovky jako předvoj, zatímco on si bude muset vystačit s pěti loděmi, tedy pokud Saratoga a Záliv Leyte vzlétnou včas na to, aby se k jeho lodím připojily. Zadal spěšnou otázku navigačnímu systému, který na něho chladně blikl odpověď. Jestli Kilrathové přiletí maximální rychlostí, dostanou se k Siriu den a půl předtím, než se k němu zbylé dvě letounové lodě budou moci připojit.
Prohlížel si trojrozměrnou mapu, pak na chvíli přestal, když přišel nový signál s aktualizací situace. Objevily se tři další červené skvrnky, odhadované na eskadry křižníků překračující hranici. Daleko na boku v oblasti Landreichu se do Krugerova teritoria dlouho zařezávala tenká červená čára, dvě s jistotou určené a jedna pravděpodobná letounová loď, které rychle směřovaly k centrálním světům Landreichu.
Který útok je hlavní? Letounovky u Hanoveru mohou být léčkou, která ho má přilákat, zatímco hlavní flotila přiletí za jednou z těch tří křižníkových eskader. Kdyby on měl dost velké síly, postupoval by takto a doufal, že nepřítele vyláká

dopředu, načež by ho obešel postranní přeskokovou trasou a odřízl od týlu.
Seděl opřený s rukama sepjatýma, přemýšlel a toužil, aby nějakým způsobem dokázal proniknout mlhou války.
Kilrathové přerušili vysílání prakticky na všech vojenských kanálech a udržovali ticho už od chvíle, kdy objevili Tarawu, s výjimkou nepřetržitého propagandistického bombardování. Samotná skutečnost, že signálový provoz neexistoval, ukazovala, jak dokonale je operace naplánovaná. V obvyklém průběhu války bylo nemožné provádět tak dlouhé operace bez neustálého přísunu informací.
Mistrovský kousek.
Potřebuji získat trochu času, než ukáží karty, ale současně potřebuji malou návnadu, abych přilákal hlavní úder na sebe.
Téměř samozřejmě usuzoval, že hlavní flotile velí Thrakhath. Ten byl vždycky zatvrzelý, a když si myslel, že má navrch, arogantní. Thrakhatha nikdy příliš nezajímaly teritoriální zisky; toužil po boji; přiblížit se k nepříteli a zničit ho.
Poletí přímo k cíli a bude mě vyzývat, ať si ho zkusím zastavit. Je za letounovkami.
Musím dát najevo sebedůvěru, agresivitu, pomyslel si. Nesmějí si myslet, že už je po nás.
Geoff vyťukal spojení s velitelem můstku.
"Předejte rozkaz flotile. Přeskočíme dopředu do soustavy Warszawa a plnou rychlostí napadneme letounovky. Spojte mě laserem s admirály Čchingem a Bjórnssonovou."
Vypnul kanál a během několika vteřin ucítil, jak se loď rozechvěla, když si kormidelník vyžádal plný tah motorů.
Na ploché obrazovce se zhmotnil Čchingův obraz na pozadí můstku jeho letounové lodi Moskva a o několik vteřin obraz Bjornssonové, velitelky Verdunu.
"Trochu je praštíme do čenichu, abychom upoutali jejich pozornost," řekl Geoff. "Bude to tři proti čtyřem a s trochou štěstí získáme dost času na to, aby se naše dvě zbylé lodě dostaly do pozice."
"Ostrý tah, Geoffe," řekl Čching. "Ale mohou se blížit po křídlech za křižníky,"
"To jsou diverzní útoky. Thrakhath půjde přímo na věc a bude vyhledávat boj."
"Doufám, že máte pravdu, Tolwyne. Jestli ne, nebudou na Zemi moc šťastní, až se tam ty superletounovky dostanou a my budeme kdovíkde honit stíny."
Tolwyn se nevesele zasmál.
"Jestli to tak dopadne, nebudou si na nás stěžovat dlouho."
"Je to riskantní, Geoffe," řekla Bjornssonová zachmuřeně. "Jestli ztratíme letounovku, zůstanou nám proti těm velkým jenom čtyři."
"Když je nezpomalíme, budou na ně před Sinem čekat také jenom čtyři. Tohle riziko jsem ochoten podstoupit."
"Jsem ráda, že tomu velíte vy, Geoffe. Tohle není bitva, to jsou hotové šachy."
"Jo, díky. Až se něco takového stane příště, připomeňte mi, že mám jít napřed do penze."
Oba admirálové se tiše zasmáli a odpojili se.
Zase se mu vkradla do hlavy ta myšlenka. Stará rétorika válečných polí o tom, jak osud civilizace závisí na příštích událostech. Používali ji jeho předkové u Azincourtu, u Waterloo, na Sommě, proti Hitlerovi i Čingovi. Ve většině případů to byla jen rétorika; tentokrát to byla pravda. Uvědomil si, že když si dovolí zabývat se možnými následky, ochromí ho to. Proto ten strach potlačil. Bude na něj dost času později.
Na holoobrazovce zamrkala další aktualizace, blikající fialové světélko, které prozrazovalo, že akce v Landreichu začala. Zpráva cestovala celé hodiny, dokonce i rychlostí zhuštěného signálu. Nyní již bezpečně potvrzené tři letounové lodě kilrathského loďstva proti tomu, co dokázala dát dohromady koloniální milice. Ta má prakticky nulovou šanci, pomyslel si, asi stejnou jako my.
* * *
"Deset sekund do přeskoku, odpočet devět, osm..."
Jason navázal spojení s řídícím letového provozu.
"Všechny bojové stroje připravit k vzletu!"
"...dva, jedna, přeskok zahájen."
Začal fázový posuv přeskokového pole, vesmír na obrazovkách předního a zadního výhledu zmizel ve zvlněném oparu.
Jason ztěžka polkl, jak se ho zmocnilo chvilkové nutkání ke zvracení, při přeskocích obvyklé. Tarawa se vším uvnitř přestala existovat v přeskokovém bodu 324C a o několik vteřin později se zhmotnila tucet světelných roků daleko, zpátky v soustavě Pekelné díry.
Obrazovka se zamihotala a do zorného pole se vrátily hvězdy.
"Plnou parou vpřed, pohněte s tím!" zahulákal Jason a Tarawa sebou trhla kupředu. Ani ne o pět vteřin později se za ní téměř ve stejném místě prostoru, který předtím zaujímala, objevila Gallipoli, následovaná v dalších vteřinových odstupech dvěma dalšími eskortními letounovými loděmi.
Ten manévr byl šílený. Standardní postup loďstva vyžadoval mezi přeskoky alespoň minutový interval. Skutečné místo rematerializace bylo problematické, protože k ní nikdy nedošlo v přesně stejném bodu prostoru, a kdyby se loď podnikající přeskok vynořila v prostoru obsazeném už jiným plavidlem, nikdo z posádek obou dotyčných lodí by si už ani neuvědomil, že jeho život právě vyhasl v explozi bílého žáru.
"Vyslat všechny stíhačky, všechny stíhačky vzlet!"
Na obrazovce předního výhledu se objevilo mlhavé hemžení.
"Kormidlo ostře doleva, devadesát stupňů nahoru!"
Tarawa se otočila a zdvihla příď, neboť necelých čtyři sta metrů před ní se z přeskoku zhmotnil torpédoborec landreišské flotily.
Jasona to málem vyhodilo z velitelského křesla a v témže okamžiku se na panelu hlášení škod rozsvítily řady červených

kontrolek, proražení trupu na pravoboku, sekce dvacet dva až dvacet čtyři. Dekomprese!"
Přepážky bojových stanovišť byly utěsněné předem. Jason se ohlédl po panelu škod. Tři sekce vnější části trupu byly pryč. Ubikace posádky. Mohl jen doufat, že v nich právě nikdo nebyl. Čekal a sledoval, jestli se trhlina rozšíří po délce trupu, nebo zda pronikne do hloubky do jádra lodě. Konstrukce držela.
"Co to bylo za loď?"
"Torpédoborec Blitzkrieg, Krugerova vlajková loď, pane."
"Poškození?"
"Má pryč kus zadního stabilizátoru. Trup drží."
"V tom případě ať táhne k čertu, vysypte zbytek stíhaček!"
Obrátil se zpátky k taktickému displeji a nadechl se.
Kruger byl buď génius, nebo šílenec. Příštích pět minut mu řekne, která z obou možností platí. Zatím plán vycházel. Přímo před nimi, ani ne tisíc kilometrů daleko, se blížily tři kilrathské letounové lodě seřazené vedle sebe. Kruger se s nimi utkal před deseti hodinami, když přeskočily do soustavy Pekelné díry, vybojoval krátkou šarvátku, při níž vyměnil korvetu a dvě stíhačky za dva torpédoborce a téměř dvacet stíhaček Kočičáků, a potom utekl za zuřivého pronásledování ze strany nepřítele.
Přeskočili pryč od Pekelné díry, zastavili lodě, obrátili a přeskočili zpátky do soustavy, z níž právě uprchlí. Kilrathové, kteří předpokládali, že pronásledují poraženého a mnohem slabšího nepřítele, v přípravě na přeskok stáhli už téměř všechny kosmoplány na paluby letounovek. Tři sta kilometrů před letounovými loděmi se rozvíjela vnější clona fregat, které měly podle standardní doktríny provést přeskok jako první, aby zabezpečily okolí přeskokového bodu pro letounovky.
Čelní lodě se do minuty octnou na dostřel.
* * *
Doomsday vztyčil palce na signalistku. Ta zasalutovala, hluboko se přikrčila, ukázala kupředu a nejvyšší důstojník letové paluby ve velíně stiskl tlačítko katapultu.
Za necelé dvě vteřiny byl Doomsday venku z Tarawy s přídavným spalováním řvoucím naplno, právě v okamžiku, kdy se Tarawa stočila, aby se vyhnula srážce s Krugerovou vlajkovou lodí. Doomsday ostře strhl letoun na bok, minul torpédoborec asi o deset metrů, a když vystřelil do volného prostoru, zhluboka se nadechl.
Jeho výrazně upravený Sabre se sedadly obou letců namačkanými vedle sebe a podvěšeným těžkým torpédem Mark IV se při 110% tahu otřásal. Zubící se Doomsday se ohlédl po Paladinovi, který seděl na pravém sedadle jako zbraňový operátor.
"Tak do toho jdeme zase, střihoune," prohlásil Paladin klidně, ačkoliv Doomsday viděl, jak starého pilota štve, že flotila nemá dost letounů na to, aby na něho vybyl vlastní stroj.
"Kontrola výzbroje?"
"Torpédo odjištěné a v pohotovosti, jen mi ukaž cíl."
Doomsday vrhl rychlý pohled na svou taktickou obrazovku. Přední řada fregat nebyla ani minutu daleko, první z nich už zpomalovaly a obracely se před letounovkami napříč. Necelých třicet vteřin za nimi se letounové lodě začaly otáčet.
"Teď se strhne peklo," uchechtl se Paladin. "Tyhle dvě flotily projdou přímo skrz sebe."
"Támhle je zbytek naší útočné vlny," oznámil Doomsday, ukázal téměř přímo před sebe, přitáhl řídicí páku a povylétl o tisíc metrů, aby se schoval pod spodek Broadswordu a dopřál si poněkud více ochrany od střelců těžkého bitevního stroje.
"Půjdeme po prostřední letounovce," řekl Doomsday tiše.
"My si vezmeme levou vzletovou palubu, ty si vem pravou, kámo," ozval se landreišský pilot Broadswordu nad nimi a Doomsday dvakrát cvrnkl do mikrofonu na znamení souhlasu.
"Držte se, proletíme mezi fregatami!"
Z kilrathské hlídkové řady vyšlehly křižující se neutronové výboje, laserové záblesky a výstřely z hmotnostních urychlovačů. Doomsday držel stálý kurs a snažil se co nejdříve zaměřit prostřední letounovou loď, která jim nyní nastavovala celý bok a začala se k nim otáčet zádí.
"Se vzletovými dráhami máme utrum," oznámil Paladin. "Pojďme po hlavních motorech."
Landreišská stíhačka letící před oběma stroji se vzedmula v ohnivou kouli a zmizela. Prolétli troskami a Doomsday sebou trhl, když se mu o čelní štítek překrytu rozmázl krvavý kus masa, který kdysi býval pilotem, a odlétl do temnoty. Krev mu připadala jako temné znamení. Začal dýchat ztěžka, snažil se překonat pocit zděšení a Paladin se po něm ohlédl.
"Už byl mrtvý, střihoune, už byl mrtvý."
Doomsday s námahou polkl a zavrtěl hlavou. Otevřel průzor přilby a otřel si pot z obličeje. Sáhl do náprsní kapsy, vytáhl krátký doutník, zakousl se do něj a začal žvýkat špičku.
Ten doutník mu kdysi dávno věnoval Ian. Doomsday jej nikdy nevykouřil, ale nyní měl pocit, že pro tuto akci to má být jeho talisman, a tak si jej vzal s sebou.
Obě útočná plavidla prolétla pod dnem fregaty a otřásla se, když se prodírala vysokoenergetickými poli palivových a manévrovacích sběračů lodi.
"Cíl zaměřen," oznámil Paladin klidně, "a odpočítávám třicet sekund, dvacet devět..."
Doomsday nesnášel torpédové útoky víc než cokoliv jiného. Vyžadovaly, aby letoun udržoval stálý přímý kurs po třicet vteřin, dokud naváděcí a roznětkové systémy torpéda neproniknou energetickými štíty cíle, nerozkódují jejich fázový posuv a nevyrovnají vlastní fázování tak, aby jimi dokázaly proniknout a dosáhnout účinného zásahu.
Letounové lodě byly nyní ve vesmírném prostoru jasně viditelné, tři stříbřité masy necelých padesát kilometrů před

nimi, které dokončovaly obrátku. Jejich motory bíle žhnuly. Kolem Doomsdaye se mihly tři landreišské stíhačky s vlečkou plamenů přídavného spalování a vypustily sérii infračerveně naváděných střel. Ty sice štíty neproniknou, avšak jejich exploze na zadních štítech letounové lodě na chvilku oslepí systémy bodové obrany.
"Vylétají první stíhačky," oznámil Doomsday, který zřetelně viděl, jak z kilrathských letounových lodí vylétají blýskavé špendlíkové hlavičky.
"Kočičáci si dneska dali na čas. Načapali jsme je s kalhotami na půl žerdi, jestli tedy ti mizerové vůbec nosí kalhoty."
Světelné špendlíkové hlavičky zmizely a Doomsday věděl, že to znamená, že zatočily a letí přímo proti nim.
Zaslechl první bzučení zaměřované IFF střely a po něm tři další. Převzal od Paladina ovládání obranných systémů a vypustil jeden z nových generátorů šumu v naději, že střely odláká. Kilrathská letounová loď už vyplňovala celý prostor před ním a on měl pocit, že jestli poletí dál, narazí do ní. Záda měl zmáčená potem a přistihl se, že se v duchu modlí.
Kolem se přehnala upravená Fretka, přidrátovaná ke dvěma motorům, které vypadaly na to, že pocházejí ze starého Sabru A, a vrhla se přímo mezi vylétající stíhačky. Objevilo se několik záblesků po zničených stíhačkách, třebaže Doomsday nedokázal určit, kdo to vlastně koupil.
"Deset sekund, devět, osm. Signál zaměřen, kontrafáze zaměřena, hlavice odjištěna, tři, dva, jedna... letí!"
Doomsday ucítil, jak se jeho letoun zakymácel, když se desetimetrové torpédo uvolnilo z pylonu pod trupem a jeho motor ožil. Podíval se nad sebe a spatřil, jak landreišský letoun nad ním vypouští vějíř tří torpéd Mark III. Doomsday strhl kosmoplán ostře doprava, sklonil příď a zakroužil, obrácen spodkem trupu k letounové lodi, aby se mohl zaměřit nový laserový systém navádění torpéd. Paladin se skláněl nad obrazovkou zbraňových systémů, připraven převzít ovládání torpéda, kdyby je snad kilrathské rušení vychýlilo z kursu.
Doomsday vrhl rychlý pohled na taktický displej, na kterém se k nim stahovalo půl tuctu červených teček.
"Blíží se, blíží," recitoval Paladin tiše, stiskl ovladač, když torpédo na chviličku ztratilo zaměření, a jeho naváděcí laser neochvějně sledoval ocas torpéda. Skutečnost, že Kruger měl v arzenálu půl tuctu nových souprav pro navádění torpéd z kosmoplánu, Doomsdaye překvapila, nicméně dospěl k závěru, že bude nejlepší neptat se, jak se dostaly Landreichu do rukou.
"Blíží se, blíží se... zásah, střihoune, dostali jsme je!"
Doomsday přepnul na zadní výhled a spodní, jak se z hlavní motorové skupiny letounové lodě vydouvá zářící ohnivá koule. Druhá koule světla se rozzářila, když do exploze vlétlo jedno z torpéd landreišského Broadswordu. K zádi letounové lodě se snesla čtveřice zastaralých Scimitarů Landreichu, zmizela v tom pekle a o několik vteřin později se dva z nich z ohnivé koule opět vynořily. Zatímco uháněly vzhůru a pryč, vyvalila se napříč zádí letounové lodě solidní hradba výbuchů od salvy střel, kterou vypustily, když nyní zadní štíty po přetížení vysadily. Celá záď letounové lodě znenadání zmizela v bílém žáru.
Doomsday sledoval Scimitary, znovu překvapený sebevražednou taktikou landreišských pilotů, kteří létali s bojovými stroji, jež měly už před řadou let skončit ve šrotu.
"Chytlo palivo, už je po ní!"
Loď vybuchla a rázová vlna otřásla Doomsdayovým Sabrem jako přímý zásah. Ztratil z dohledu oba zbylé Scimitary, které prostě pohltila světelná koule spolu s nepřátelskými stíhačkami, které je pronásledovaly.
"Koukej před sebe!" houkl Paladin a Doomsday vzhlédl, aby spatřil fregatu, která zatáčí přímo před ně. Její střelecké lafety se otáčely, zaměřovaly se na něj a připravovaly se vypálit plnou boční salvu z těsné blízkosti.
* * *
"Všechny zbraně pálit nezávisle a podle libosti," oznámil Jason klidně. Už nějakou dobu byl na nohou a přecházel za zády své můstkové posádky, která se nakláněla ke svým holodisplejům taktickým, spojovým, hlášení škod či řízení palby.
Zadíval se na hlavní bojovou holoobrazovku a pozoroval sbíhající se řady modrých a červených teček. Modrá tečka představující fregatu zhasla a o chviličku později ji napodobily i dvě červené tečky po obou jejích stranách. Jedna z nich byla křižník, druhá torpédoborec.
"Landreišská fregata právě nechala vybuchnout reaktor, posádka se katapultovala," ohlásil taktický důstojník vyrovnaným hlasem.
"Ti lidé jsou blázni," zašeptal Jason, který si uvědomoval, že i když se posádka katapultovala, můstková parta musela zůstat na svých místech, aby výbuch správně načasovala.
Exploze prorazila díru přímo uprostřed kilrathské obranné linie za třemi letounovými loděmi. Všechny bitevní stíhačky ze čtyř eskortních letounových lodí už vzlétly a nacházely se uvnitř hlídkové clony, kde napadaly letounové lodě. Během několika vteřin zmizel tucet kosmoplánů, zasažený křížovou palbou mezi doprovodnými a letounovými loděmi, stovky blikajících žlutých teček vyznačovaly křižující se dráhy řízených střel. Uvnitř holodispleje se rozzářily jasně zelené čárky, které se oddělily od tuctu bitevních kosmoplánů.
"Torpéda vypuštěna a letí," ohlásil taktický.
"Všechny lodě sevřít těsněji a postupovat za mnou na letounovky."
Krugerův obraz se na velitelské obrazovce objevil jen na tak dlouho, aby tlumočil rozkaz, a vzápětí zmizel.
"Kormidelníku, srovnat let s Krugerovou lodí a přizpůsobit se jejímu manévrování."
Kruger prolétl mezerou vytvořenou obětí landreišské fregaty a během několika vteřin měly všechny baterie Tarawy plné ruce práce, jak se navzájem ostřelovaly s kilrathskými fregatami a torpédoborci na všech stranách.
Jak se řítili přímo k oněm třem letounovým lodím, Jasonovi náhle připadalo, že téměř slyší trubače troubit do útoku, jak se to stále dělalo u námořní pěchoty, když se jejich výsadkový člun vydal do útoku. Bylo to šílené; chystali se přiblížit těžkým lodím a zblízka se s nimi častovat bočními salvami. Prostřední letounová loď na obrazovce vzplála a rozlétla se

na kusy.
"Vyřídili jsme jednu placku!" zavýskl taktický a Jason obrátil pohled k vizuálnímu displeji, aby sledoval explozi, a vzápětí zpátky k holodispleji, když se z ohnivé koule vynořily dva jeho kosmoplány. Kilrathská fregata, která zatáčela směrem k Tarawé, nalétla před ně a už obracela zbraně k palbě.
"Všechny zbraně soustředit palbu na fregatu na levoboku!" zařval Jason.
Střelecké věže se otočily, Tarawa začala chrlit palbu a fregata nechala být oba kosmoplány, které prosvištěly mezi oběma loděmi, a obrátila zbraně proti Tarawě.
Tarawou otřásl výbuch, bojové osvětlení zamrkalo, na můstek se vevalil závan štiplavého dýmu a v zšeřelé místnosti se opět rozsvítily červené kontrolky.
"Hlavní generátor mimo provoz, záložní běží, štíty klesly na jedenasedmdesát procent."
"Tarawo, držte se blíž a napadněte letounovku napravo."
Krugerův obraz se objevil jen na chviličku a hned zase zmizel.
Vlajková loď flotily letěla v čele útoku. Zešikma ji napadl kilrathský křižník a vyslal úvodní salvu řízených střel. Z torpédoborce vylétly klamné dipóly, tepelné cíle a generátory šumu a obě lodě se začaly ostřelovat navzájem. Za vlajkovou lodí se čtyři eskortní letounové lodě ve dvou radách po dvou řítily maelstromem vířících fregat, korvet, torpédoborců a kosmoplánů.
Tarawou proběhl další otřes, dispečer oprav vykřikoval hlášení a na jeho obrazovce blikala červená světélka. Jason důstojníka sotva slyšel, neboť lodí zněla ozvěna exploze a náraz ho málem srazil na kolena. Kolem se mihl kilrathský křižník, který nedokázal zatočit v dostatečně malém poloměru, aby se zařadil souběžné s nimi.
Stále se rozpínající oblak trosek vybuchlé letounové lodi na levoboku odplouval dozadu, až jej náhle měli za sebou. Kruger obloukem prolétl za zádí letounové lodě, kterou pronásledovali, a zblízka vypálil salvu torpéd a řízených střel. Landreišské korvety předehnaly eskortní letounové lodé, přiblížily se ke kořisti, dvě z nich vybuchly po zásazích kilrathských stíhaček, avšak zbývající odpálily torpéda. Většinu jich letounová loď setřásla, avšak tři přesto zasáhla. Zmizely čtyři další korvety.
"Má štíty dole!" zaječel taktický.
Jason měl pocit, že praskne vzrušením. Boj pozbyl veškerého zdání taktického manévrování a starý standard, kdy flotily proti sobě vypouštějí na velkou vzdálenost kosmoplány a těžké lodě se zřídkakdy navzájem přiblíží na méně než deset tisíc kilometrů, se změnil v bláznivý zmatek. Pomyslel na Nelsona u Trafalgaru, jak si vyměňuje boční salvy s Francouzi a Španěly a cítil, že kdyby byl Tolwyn zde, byl by pyšný.
Kilrathská letounová loď už byla necelých patnáct set metrů před nimi.
"Soustřeďte palbu na ni, palte!"
Čtyři eskortní letounové lodě naráz přenesly palbu na nepřátelskou letounovku a stovky nábojů z hmotnostních urychlovačů a neutronových výbojů z protiletounových baterií se nyní zarývaly do její zádě. Objevovaly se výbuchy, do prostoru odlétaly zubaté kusy kovu. Tarawa prolétla podél letounové lodě a šila do jejího boku vším, co měla k dispozici, zatímco Gallipoli zatočila, aby záď kilrathské lodi překřížila "příčkou na T". Kilrathové však v odpověď také pálili vším, co měli, a Tarawou otřásaly výbuchy. Jason měl pocit, že prosákl zuřivostí bitvy až do morku kostí. Stál prkenně a chtělo se mu řvát vztekem i potěšením. Řada členů posádky na můstku porušila disciplínu, bušila do rámů monitorů, vykřikovala kletby, nadávky a povzbuzení a výskala radostí ze zkázy.
"Ztratili jsme Gallipoli!"
Jason střelil pohledem po displeji zadního výhledu a spatřil, jak se sesterská loď od přídě po záď štěpí ve dví, jako by najela na cirkulárku. Pak se vznítily palivové nádrže na zádi, loď se změnila v ohnivou kouli a plamen zalil hřbet zádě nepřátelské letounové lodě.
Prolétli jako střela kolem lodě a zabočili doprava, zatímco kilraťhská letounová loď se naklonila na levobok a zamířila dolů.
"Taktická zpráva!"
"Nepřátelská letounová loď utrpěla četné zásahy, počítač zaznamenal více než dvě stě narušení trupu, dochází na ní k sekundárním výbuchům, tři z pěti motorových gondol zničené."
"Hlášení škod?"
"Sekce jedna a tři až pět na levoboku narušení těsnosti trupu, lafety hmotnostních urychlovačů na levoboku uprostřed zničeny, hlavní generátor stále nefunguje, štíty na dvaačtyřiceti procentech a drží."
Jason se znovu ohlédl po taktickém stanovišti.
Nepřátelská letounová loď zatáčela ostře doleva, mířila nyní kolmo pryč, a jak se snažila akcelerovat, zanechávala za sebou kusy trosek. Druhá letounová loď také opisovala oblouk, aby se dostala zasažené lodi po bok. Řada nepřátelských doprovodných lodí se plnou rychlostí vracela, předstihla své zbylé letounovky a dala se do pronásledování.
"Kormidelníku, připravte se obrátit k druhé zteči," prohlásil Jason a posádka se na něj překvapeně podívala.
Věděl, že to je šílenství, ale ještě tu letounovku nevyřídili a on ji jen tak odletět nenechá.
"Všechny lodě za mnou."
Jason vzhlédl ke Krugerovu obrazu, a potom se podíval zpátky na taktický displej.
Kruger mířil přímo pryč ze střetnutí směrem k Pekelné díře.
"Dejte mi Krugera," štěkl Jason.
Znovu se objevil obraz starého, který se tvářil nevrle.
"Vyřídíme ji, pane. Je ochromená."
"Jednu jsme zlikvidovali, jednu ochromili a ztratili jsme jednu eskortní," odsekl Kruger. "Když se vrátíme, ztratíme

zbytek eskortních, jenom abychom ji dorazili. Chceme, aby zůstala ochromená. Budou ji muset chránit. Bondarevskij, odpoutávám se z boje. Dosáhli jsme, čeho jsme chtěli, tihle teď poběží domů. Ale Pekelnou díru stále bombardují, a to je teď naše hlavní priorita."
"Ano, pane."
Obraz zhasl,
Jason se zhluboka nadechl a uvědomil si, že mu vzrušení z velení a bojechtivost zkalily úsudek.
"Kormidlo přímý směr, přizpůsobit rychlost Blitzkriegu a následovat jej."
Postřehl, že někteří členové posádky se zatvářili zklamaně, zatímco jiný vydechli úlevou.
"Byli jste zatraceně dobří, jsem na vás na všechny hrdý," prohlásil a usadil se zpět do velitelského křesla.
Podíval se na chronometr.
Od přeskoku neuplynulo ani šest minut. Nepochybně šlo o jednu z nejkratších akcí flotil v historii. Kruger dostál své pověsti, rozdrtil invazi, zničil jednu letounovou loď a ochromil další. Rozhodně Kilrathům nadělal dost škody.
Otázkou nyní bylo, co Kruger udělá dál.
* * *
"Signalizujte všem kosmoplánům, ať ukončí akci a vrátí se na své lodě."
Admirál Tolwyn beze slova stál a sledoval obrazovku displeje.
Déle než jeden den se bojovalo na dálku. Střetli se se čtyřmi nepřátelskými letounovými loděmi na okraji soustavy Warszawa poté, co se obě flotily vynořily z protilehlých přeskokových bodů téměř současně.
Tolwyn spěšně vyrazil chránit Warszawu, avšak kilrathské letounové lodě se držely zpátky v těsném okolí přeskokového bodu.
Otázka zněla, zda se přiblížit a napadnout je, anebo čekat. Bylo možné, že se zdržují u přeskokového bodu proto, aby ho nalákaly blíž, a vzápětí provede přeskok hlavní kilrathská flotila. Odposlechovému stanovišti v další soustavě se podařilo odeslat krátký zhuštěný signál, který oznamoval průlet více než třiceti doprovodných lodí, a potom zmlklo. To mohlo znamenat jenom to, že se hlavní flotila rychle blíží. Když se však Tolwyn dá na postup a zahájí boj, je tu šance, že se střetne s nepřítelem v poměru tři lodě proti čtyřem, s tou možnou výhodou, že piloti nepřátelských letounových lodí nebudou prvolinioví gardoví stíhací.
Rozhodl se pro akci, pouze s tou výhradou, že se jeho letounové lodě nepřiblíží víc než nadešel miliónů kilometrů a nepřítele napadnou na dálku pouze kosmoplány.
Výsledky akce za ten den byly nerozhodné. Ztratil osmatřicet stíhaček výměnou za dva zásahy letounové lodě, které ji mírně poškodily, a zničeny byly tři nepřátelské fregaty za cenu jednoho zásahu Moskvy a jednoho ztraceného torpédoborce.
O strategii prince Thrakhaťha však už nadále nebylo pochyb. Skutečně přilétal přímou cestou.
Poslední hodinu přeskokový bod pokrytý letounovými loděmi vyvrhoval torpédoborce, fregaty, tankery s palivem a zásobovací lodě. Nyní se vynořila první z nových letounových lodí.
Zpravodajský důstojník mu předával neustálý proud hlášení. Mlhavé obrazy z Paladinova průzkumu teď nahradily zřetelné optické i radarové obrazy, jež jim poskytovaly lehké průzkumné a stíhací Fretky, operující za flotilou.
Tolwyn se stahoval, jeho kosmoplány se vracely a přistávaly a clona doprovodných lodí chránila zádě letounových lodí před nepřátelskými kosmoplány a současně kladla miny, aby zpomalila nezadržitelný postup nepřátelské flotily.
Objevila se čtvrtá letounová loď a po ní pátá, všechny stejné a všechny hrozivé.
"Pane, volá nás kilrathská flotila."
"Cože?"
Spojový důstojník na okamžik pohlédl na svůj pult a obrátil se zpátky k Tolwynovi.
"Potvrzeno, pane. Zřetelný nadsvětelný signál od jejich flotily."
"Vezmu si to v pracovně."
Odešel z můstku do pracovny a vrhl rychlý pohled do zrcadla. Kruhy pod očima prozrazovaly, jak je vyčerpaný, ale s tím se nedalo nic dělat.
Usadil se do křesla a zapnul holoobrazovku.
"Pusťte to, spojový."
Objevil se obraz barona Džukagy.
"Á, admirále Tolwyne, zprávy naší rozvědky říkaly, že teď velíte Třetí flotile. Blahopřeji vám k povýšení. Vždycky jsme vás obdivovali jako patrně nejlépe bojujícího admirála Konfederace."
"Co chcete, barone?" odvětil Geoff chladně.
"Abyste se vzdali."
"Jsem voják, ne diplomat, barone. Adresujte svou žádost presidentu Quinsonovi. Ten vám určitě řekne, abyste provedl jistý anatomicky nemožný úkon."
Baron se uchechtl.
"Vy lidé s tou svou posedlostí sexem. Zvláštní, někdy si musíme o těch rozdílech promluvit. Ale já mluvím o vojenské otázce, admirále. Nežádám kapitulaci Konfederace, pouze vaší flotily."
Geoff odpověděl tak, jak předpokládal, že by odpověděl president.
"Taková hrubost, admirále, není vhodná pro někoho vašeho rodu a vzdělání. Oba jsme studovali lidské válečnictví. To mezi námi vytváří pouto, a snad bych měl dodat, že to pouto je silnější vůči vám než vůči mnoha jedincům mého vlastního druhu. Zarmoutilo by mě, kdybych vás viděl poraženého a mrtvého."
"Příliš předjímáte události, barone. Moje smrt vám starosti dělat nemusí, spíš byste si je měl dělat o sebe."
"Zásah. Ale nemohli bychom ten rozpor ještě nějak překonat?"

Geoff se chladné zasmál.
"Moje vláda byla dost hloupá na to, aby vám jednou uvěřila, a peklo dřív zamrzne, než vám uvěříme znovu. Tentokrát se bojuje bez milosti na život a na smrt."
"Škoda, že to vidíte takhle."
"Ne, já to tak chci," zavrčel Geoff, rozzlobený sám na sebe, že ztrácí trpělivost. "Při tom vašem pumovém atentátu jste zavraždili jednoho z mých nejlepších přátel. A slyšel jsem i o vašem atentátu na císaře. Překvapuje mě, že vám za to nevyrvali střeva, vy wiakw,"
Záměrně zvolil kilrathské slovo označující příslušníka nejnižší kasty kilrathské společnosti, která se zabývala vybíráním záchodových jímek na hnojivo, jedince pokládaného za natolik nedotknutelného, že bylo poskvrněním, když se jeho stín dotkl stínu někoho z vyšší třídy.
Viděl, že se po tom oslovení Džukaga naježil.
"Překvapuje mě, že císař vůbec nechal někoho jako vy žít. Slyšel jsem, že úkladná vražda je ve vaší společnosti neznámá. Zdá se, že jste to pochytil u nás. Nevíte o nás nic. Pochytil jste jen to nejhorší, ale z toho lepšího nic. Pohrdá vámi moje i vaše rasa."
Postřehl změnu v Džukagově chování a obraz zmizel.
"Spojový, co se děje?"
"Signál se přepnul, pane. Je zpátky na kódované lince loďstva."
Na obrazovce se znovu objevil Džukagův obraz.
"Teď už se cítím klidnější, admirále, můžeme mluvit, aniž by několik příštích minut mohl někdo z mé strany poslouchat. Mohu vás požádat, aby tento rozhovor zůstal přísně jen mezi námi?"
"To vám nemohu slíbit," odpověděl Geoff.
"Alespoň o něm tedy neprozraďte nic mým lidem. Podařilo se mi signál odsud zakódovat, ale brzy na to mohou přijít."
"Souhlasím, zpátky na vaši stranu se nic z toho nedostane."
"Nemáme příliš mnoho času na řeči, admirále. Chci vás varovat. Měl jsem to sice udělat v každém případě, ale chci, abyste věděl, že moje obavy jsou v tomto případě upřímné."
"Jen do toho."
"Jestli se vaše flotila nevzdá, princ Thrakhath vyhlásí tuto válku za gatagak'vu. Řečeno vašimi slovy, za totální vyhlazovací válku."
Geoffa obešel mráz.
"Nebylo tomu snad vždycky tak?" vypravil ze sebe nakonec.
"Ne. Tohle je něco jiného. Nejenom zmasakruje všechny lidi - muže, ženy i děti, ale vysokými dávkami záření zabije samotné světy, na kterých žijete. Nezůstane vůbec nic. Váš domov, vaše Země se vší svou dlouhou historií bude mrtvá, neobyvatelná, bez života."
Jeho slova odezněla do ztracena a Geoffa překvapilo, když si uvědomil, že Džukagův hlas zabarvují výčitky svědomí.
"Chtěl jste nás zničit, zotročit, proč si teď děláte starosti?" zeptal se Geoff.
Džukaga se usmál a zavrtěl hlavou.
"To není vaše věc, admirále Tolwyne, jen moje. Proto vás snažně prosím, vzdejte se. Když to uděláte, zajistím, aby se s vámi a vašimi bojovníky zacházelo se ctí a aby vaše Země žila dál."
"Raději zemřeme jako svobodní lidé, než abychom žili jako otroci," odvětil Geoff chladně.
Džukaga přikývl a jeho výraz rozsvětlil úsměv.
"Jak by odpověděl každý skutečný válečník,'" řekl tiše. "Věděl jsem, že odpovíte takhle."
"Nemáme si tedy už co dalšího říci."
"Mám vás zpravit o tom, že máte na odpověď čtyřiadvacet vašich standardních minut. Potom planeta, kterou nazýváte Warszawa, přestane existovat."
"Jen do toho," odpověděl Geoff chladně, "ale přisámbůh, barone, vyřiďte Thrakhathovi, že jestli to udělá, přijde den, kdy se vrátíme. I kdyby to mělo trvat sto let, my se vrátíme a spálíme Kilrah na popel."
"Sbohem, admirále," řekl Džukaga tiše a natáhl se, aby vypnul svou obrazovku. Zarazil se a ještě jednou pozvedl pohled.
"Promiňte." Potom jeho obraz zmizel.
Geoff se otřeseně opřel. Právě odsoudil více než dvacet miliónů lidí k smrti.
"Bůh mi pomoz," zašeptal, na chvíli sklonil hlavu a v duchu se pomodlil za prominutí a sílu.
Konečně znovu vstal a vrátil se na můstek.
"Warszawa pět miliónů kilometrů za zádí, pane," oznámil důstojník u kormidla.
"Nasaďte kurs zpátky k Siriu a nařiďte třetí eskadře torpédoborců..." Odmlčel se. "Ne, ať to provede druhá. Ať se manévrem delta zařadí jako zadní voj a zadržuje nepřítele."
Usadil se ve velitelském křesle a zadíval se na taktický displej. Nepřátelské letounové lodě, zakryté více než stovkou doprovodných plavidel, se nemilosrdné sunuly kupředu, zatímco jedna ze starších letounových lodí doprovázená eskadrou křižníků se oddělila a zamířila k Warszawě.
"Dejte mi Mika Polowského po laserové lince," řekl Geoff tiše.
O několik vteřin později se na holoobrazovce objevil velitel třetí eskadry. Geoff měl pocit, že komodor je v místnosti s ním. Byl bledý a brada se mu chvěla.
"Mám pro vás špatné zprávy, Miku."
"Vidím, Geoffe."
"Promiňte. Požadovali kapitulaci flotily. Vyhrožovali, že když se nevzdáme, napadnou váš domovský svět."

Mike sklonil hlavu.
"Udělal jste, co jste musel, Geoffe. Bůh mi pomoz, já bych udělal totéž. Ještě něco, pane?"
"Bude to zlé, Miku. Hodlají nasadit radioaktivní bombardování, aby zabili planetu a všechno živé na ní."
Mikovi se začala třást brada. Odvrátil se na chvíli od obrazovky, a když se konečně podíval zpátky, měl oči plné úzkosti.
"Proč? Vždyť to ani není vojenský cíl."
"Jako příklad toho, co má přijít."
Mike stál beze slova, neschopný promluvit.
"Promiňte, Miku."
Polowski mlčky přikývl a jeho obraz zhasl.
"Dejte mi plné optické zvětšení na Warszawu a přepojte sem linku planetární obrany."
Na postranní obrazovce se objevil velitel orbitální základny, zatímco optické senzory se zaměřily na planetu. Ta stále vyhlížela mírumilovně, ale to byla jen iluze, protože vizuální průzkum nyní zachycoval obraz více než dvě minuty starý.
"Bílý vlku, tady je obrana Warszawy. Útočí na nás. Podle vašich rozkazů jsme vyklidili hlavní stanici. Civilní obyvatelstvo je v úkrytech. Už jsme spotřebovali všechny pozemní protivesmírné střely.
Bílý vlku, tady je obrana Warszawy. Blíží se k nám vysokou rychlostí! Blíží se..."
Obraz byl přerušen.
Geoff mlčky sledoval optický sken. Na severním kontinentu vykvetl první svítící květ. O několik vteřin později vybuchly stovky světelných záblesků, které zakryly celý kontinent, a hadovky řetěz ostrovů na jižní polokouli explodoval také.
"Zachycujeme vzdušné termonukleární výbuchy ráže pět set megatun. Bomby rozptylují stroncium devadesát," ohlásila taktická důstojnice, hlas přiškrcený vztekem. "Ti parchanti," zašeptal Geoff, "ti mizerní parchanti." To přesahovalo i genocidu. Planetu zasypalo dost stroncia 90 na to, aby zahubilo celou biosféru. Kilrathové ničili celou planetu jenom proto, aby demonstrovali, co přijde.
* * *
"Vím, proč jste tady, kapitáne. Vlastně promiňte, tuším, že jsem z vás udělal komodora. Nicméně plýtváte časem, komodore."
Aniž by Jason čekal na vyzvání, přistoupil k chladničce v Krugerově lodní pracovně, vytáhl plechovku piva a otevřel ji.
"Poslužte si," pravil Kruger klidně a po odmlce dodal: "Zasloužíte si to."
"Vedl jste si tam venku dobře," odpověděl Jason.
"Ne dost dobře," mávl Kruger rukou k ploché obrazovce, na kterou se promítal obraz z bezpilotní sondy, která kroužila nad hlavním letištěm a městem na Pekelné díře. Tedy spíš nad tím, co z nich zbylo.
"Čtyři antihmotové hlavice a jeden vzdušný termojaderný výbuch nacpaný stronciem devadesát. Ten svět je na odpis."
"Parchanti," zasyčel Jason, když se podíval na odečty radiace. Od začátku války panovala mezi oběma stranami nepsaná a nevyslovená dohoda, že bez ohledu na krutost konfliktu nepřipadá v úvahu záměrné zničení schopnosti planety nést život. Toto pravidlo obě strany dodržovaly částečně i ve svém vlastním zájmu, protože obě doufaly v konečné vítězství a tedy i v obsazení světů obydlených nepřáteli.
"Právě jsme dostali z Konfederace tenhle zhuštěný signál," zapnul Kruger obrazovku.
Byla to oficiální zpráva tiskového odboru vlády o úvodní akci v soustavě Warszawa a Jason, kypící vztekem, přihlížel záznamu optického skenu, který ukazoval zničení planety. Zpráva pokračovala požadavkem barona Džukagy, který nejvážnějším hlasem, jako by stál v konfliktu na straně lidí, žádal, aby nepřátelství skončilo kapitulací Třetí flotily. Závěrečné slovo obstaral president Quinson, který nádherně sprostou odpověď pronesl před kompletním shromážděným senátem, a na ta slova senát vstal a burácivě ho podpořil.
"Ten Quinson se mi docela líbí," prohlásil Kruger a obrazovku vypnul. "Škoda jen, že mu nakopou prdel."
"Aspoň padne v boji."
"Udatné gesto, ale nakonec marné," řekl Kruger klidně.
Jason vrhl pohled na taktický holodisplej.
"Kočičáci se stáhli zpátky?"
"Už do další soustavy. Poslal jsem za nimi eskadru torpédoborců. Shlukli se kolem té ochromené letounovky do jednoho chumlu jako smečka vlků, když brání vlčata. Přesně jak jsem chtěl, jsou otřesení a bojí se, že by ztratili druhou letounovku."
"A co teď?"
"Aha, proč jste vlastně přišel."
Jason přikývl.
"Zůstanete tady. Ti parchanti se vrátí. Už víme, kde je sedm jejich letounovek, nebo spíš šest, díky tomu odstřelu, při kterém pomohli vaši piloti. Tím ovšem zbývá nejméně deset, o kterých nevíme. Mohou na nás kdykoliv vpadnout z kteréhokoliv směru."
Kruger se odmlčel a vzhlédl k Jasonovi.
"Jen do toho, nemohu se dočkat, až to uslyším. Dokonce i starý Richards na té fregatě, kterou jsem mu dal, o tom něco brblá,"
"Zamiřte k Sinu nebo k Zemi. Podívejte, připouštím, že když jsem sem dorazil poprvé, neměl jsem o landreišské flotile a pilotech valné mínění. Ale teď musím přiznat, že jsou nejlepší, jaké jsem kdy viděl. Odvážní až k sebevraždě."

"Někdy je o ni musím dokonce požádat," odvětil Kruger tiše. "Vyhandlovat hodně životů za cenu několika jiných."
"Mohou rozhodnout."
"Především by se tam museli dostat včas."
Jason přikývl.
"Ale boj může být stále v plném proudu a mohli bychom pomoci."
"A co bude s mými lidmi tady, když odtáhnu? Navrhujete, abych nechal planety a orbitální kolonie své soustavy bezbranné a sedlal na pomoc Konfederaci? Ta vaše Konfederace nás před třiceti lety byla ochotná odepsat a teď se na nás vykašlala znovu. Proč bych se o ni měl, sakra, starat?"
"Protože Konfederace vás potřebuje, potřebuje vaše vůdčí schopnosti a vaše piloty."
Kruger pohrdavě odfrkl.
"Jo tak, rasová solidarita proti Kočičákům, to na mne chcete vytáhnout teď?"
"Věděl jsem, že to nebude fungovat," odpověděl Jason. "Ale vy sakra dobře víte, že jestli Země a vnitřní světy padnou, je po všem. Stane se s nimi totéž, co se stalo s Warszawou. Kilrathy posedlo vražedné šílenství a nezastaví se. Přesunuli páku války o zářez výš. Až budou hotoví tam, přijdou sem a budou vás a vaše lidi pronásledovat, ať se hnete, kam se hnete."
Kruger neříkal nic a tvářil se, jako by už ten argument mnohokrát slyšel.
"Vy tedy nepoletíte?"
"Uhodl jste."
"Propustíte aspoň mne a mé lidi a dáte nám zpátky Tarawu?"
"Ne."
Jason už dříve zvažoval, Jaku by měl šanci, kdyby Krugera napodobil, kdyby unesl letounovou loď z flotily, ale dospěl k závěru, že by to bylo nemožné a k ničemu. Téměř všichni piloti a více než polovina posádky byli lidé z Landreichu. Kruger se chytře postaral o to, aby na palubě žádné letounové lodi netvořila většinu posádka Konfederace.
"Vy prostě neumíte odpouštět, co?" otázal se Jason chladně. "Před třiceti lety udělala Konfederace chybu a já připouštím, že jste odpověděl správným tahem. Víte toho o mně dost, abych vám nemusel připomínat, že jsem udělal stejnou věc. Vedl jsem vzpouru proti důstojníkovi, který nám nařídil povraždit kilrathské civilisty, a nebýt admirála Tolwyna, zničilo by mi to kariéru.
Prodělal jsem kvůli tomu peklo, ale nikdy jsem nic nevyčítal Konfederaci. Vyčítal jsem to tomu hajzlovi, který mě ke vzpouře přinutil. Vy v sobě třicet let dusíte vztek a pro svou pitomou slepou hrdost odsoudíte lidstvo k smrti. Nehodlám proti vám vyvolávat vzpoury, Krugere, ale až s vámi Kilrathové skoncují a jestli budu ještě naživu, plivnu na to, co z vás zbude."
Aniž by čekal na odpověď, vyřítil se Jason Bondarevskij z kanceláře presidenta Krugera.

kapitola dvanáctá

Dva obydlené světy Siria se třpytily na obrazovce zadního výhledu a jevily se jako světle zelené svítící body uprostřed holodispleje s mapou soustavy. Geoff přepnul holodisplej na větší měřítko a vzdálenější z obou planet zmizela. Na opačné straně holodispleje se téměř jednolitý houf červených skvrnek soustředil do pěti velkých shluků. Stovky menších červených světélek, kilrathské bitevní a stíhací kosmoplány, letěly kupředu přímo k jeho tenké modré linii, za kterou se vznášely čtyři velké modré body. Uprostřed prostoru mezi oběma skupinami mířily dvě klínové formace drobných modrých teček přímo do jádra nepřátelské flotily.
"Úderné síly pronikly do prostoru kontrolovaného Kilrathy," pípl čísi hlas.
Operační středisko ponořené v nitru Concordie, opancéřované dvojitou vrstvou duraoceli. osvětlené nepříliš jasným rozptýleným světlem a chvějivou září holodisplejů i plochých obrazovek, připomínalo hrobku. Venku zuřil boj, tady uvnitř, kde se přijímala rozhodnutí, to díky chladné profesionalitě jeho štábu vypadalo téměř jako cvičení. Nicméně když odtrhl pohled od holodispleje a rozhlédl se po místnosti, spatřil zachmuřenou odhodlanost. Po ústupu přes tři hvězdné soustavy a po bezmocném přihlížení anihilaci světů, které byl nucen opustit, Geoff Tolwyn konečně obrátil flotilu proti nepříteli. Bitva o Sirius začala.
* * *
"Modrá peruti, tady Vlk samotář. Sevřete se těsněji. Pamatujte si, že chceme ty velké, nic jiného, takže dobře kryjte své Broadswordy,"
"Vlku samotáři, tady Okrouhlík, slyšíš mě?"
Kevin Tolwyn se usmál; to byl jeho starý kamarád z Tarawy.
"Kde jsi, Chamberlaine?"
"Přímo nad tebou v Broadswordu Dvojce z Moskvy, tak mi dobře kryj zadek, zatímco si budu dobývat slávu."
"Budu se tě držet, Okrouhlíku."
Kevin pevněji sevřel řídicí páku a jeho Rapier G se díky jeho nervóznímu stisku lehounce kolébal. Byla to rozhodně největší úderná skupina, s jakou kdy letěl, ze čtyř letounových lodí vzlétlo více než dvě stě padesát stíhaček a útočných bombardérů. Chybělo jim padesát těžkých bitevních kosmoplánů ze Saratogy, která se se stávkujícím palivovým čerpadlem hlavního motoru stále plahočila kdesi v polovině soustavy o jeden přeskok za nimi. Dvě stě osmdesát stíhaček zůstalo v záloze pro ochranu letounových lodí a jako druhá útočná vlna.
Kevin shlédl na svůj taktický displej. Jednotlivé skvrnky nepřátelských kosmoplánů, korvet, fregat a torpédoborců se slévaly v jednolitý červený val.

Zapnul si na vedlejším pásmu hlavní komunikační linku flotily. Těsně před bitvou přijímala flotila v reálném čase obraz Gileadu, druhé obydlené planety.
Kevin byl bez sebe vzteky. Planeta na obrazovce blikala výbuchy pětisetmegatunových termojaderných hlavic nasycených stronciem, které vybuchovaly vysoko v atmosféře a ničily další svět. Obraz zmizel a nahradil jej záběr Kevinova strýce.
"Tady je Tolwyn. Hodně štěstí a dobrý lov."
Obraz pohasl a Kevin se usmál. Typická britská zdrženlivost.
Přední klín Rapierů, Raptorů, Fretek a Hornetů v čele útočné vlny se zaťal do protilehlé přehrady lodí chránící kilrathské těžké letounové lodě.
Z červeného valu vytryskly tucty blikajících oranžových teček, jež mířily přímo do útočícího svazu.
"Oukej, Modrá parto, blíží se plošný antihmotový úder," oznámil velitel útoku. "Přitáhnout do svíčky."
Útočný svaz přerušil přímočaré přiblížení a obrátil se vzhůru, kolmo k rovině ekliptiky Sinový soustavy. Střely plošného bombardování začaly měnit směr za ním a blížily se. První se rozprskla v kouli bílého žáru, po ní vybuchly tucty dalších a exploze pohltily půl tuctu stíhaček na konci formace.
Perutě opět sklonily příď, za velitelem útoku proklouzly explozemi, a když se vynořily na opačné straně, vrhly se na ně kilrathské stíhačky.
Kevin chvilku zápasil s panikou. Největší akci, které se kdy zúčastnil, zažil v Munru, procházkový útok na jedinou letounovou loď. Ani holosimulátory na akademii nebyly naprogramovány na to, aby zvládly tolik nepřátelských stíhaček, kolik se jich na něho nyní slétalo.
Připadalo mu nemožné vybrat si cíl, na který by se zaměřil. Prostorem se řítily stovky IFF střel a během několika vteřin vybuchovaly tucty lodí na obou stranách. Střelci Broadswordů a Sabrů vysílali vějíře střel všemi směry, neboť se k nim slétaly útočné vlny Kilrathu o síle celého wingu. Čtyři lehké korvety, které útok doprovázely, vypouštěly spršky klamných dipólů, aktivních rušiček a tepelných cílů. První vlna pominula a Kevin si zahanbeně uvědomil, že nevypálil ani jedinou ránu.
Podíval se nad sebe na Broadswordy, které doprovázel. Jeden byl pryč, další vybočil ve vývrtce z formace, levý motor rozstřílený na kusy a pravý očividně zaseknutý na plném plynu. Osádka se katapultovala, letoun ještě několik vteřin vířil prostorem pryč a posléze vybuchl.
Z toho zmatku se vynořila jednolitá vlna Dralthů, Krantů a Grathů, které se ve formaci téměř dotýkaly konci křídel. Jejich příďové kanóny plivaly oheň.
"Modrý tři, tady jsou Kočičáci pro nás. Odrazíme je."
Srazil páku připustí kupředu, předlétl Broadswordy, zaměřil vedoucího Dralthe a vpálil chlupáčovi přímo do kabiny neřízenou střelu, která rozčísla nepřátelské stíhačce hřbet. Nepřátelský útok se rozprchl, chudší o tři Dralthy, Kevin se otočil a zjistil, že jeho číslo tři je pryč. Nebyl ani čas se ptát, co se stalo.
"Pokračujte k cíli, zasunout manévrovací sběrače," volal velitel útoku. "Chceme ty letounovky!"
Kevin ztěžka polkl, tlumočil rozkaz své peruti a zasunul sběrače.
Už nebylo možné provádět obraty na malém prostoru. Bude to přímočarý rychlý let k cíli.
Kolem se míhaly náboje, vybuchovaly řízené střely a Kevinovo číslo pět se katapultovalo ze stíhačky, která se rozprskla v ohnivou kouli.
Přimkl se blíž k břichům Broadswordů, které doprovázel.
Vnější řada nepřátelských hlídkových lodí se nacházela těsně před nimi a jejich přehrada zahájila palbu. Dvě z doprovodných korvet utrpěly četné zásahy a rozpadly se. Když prolétali řadou kilrathských fregat a torpédoborců, chlupáči vyslali více než stovku řízených střel. Ty se vnořily do nalétávajících perutí a zbývající dvě korvety chrlily další dávky odražečů radarových vln, rušiček a tepelných zdrojů. Závoj klamných cílů odvrátil většinu střel, přesto jich stále dost našlo cíl a více než dva tucty konfederačních stíhaček a bombardérů zmizely.
Kevin otevřel průzor přilby a otřel si štiplavý pot z očí. Záda měl skrz naskrz mokrá, protože větrací systém skafandru nedokázal pot dost rychle vysušit. V ústech měl sucho, jako by polykal chuchvalec vaty, a znenadání pochopil, jak Ian přišel k tomu odpornému zlozvyku žvýkat starý doutník, když se octl v úzkých.
Na taktickém displeji se přímo proti němu vznášelo pět velkých shluků červené. Už ani nepotřeboval obrazovku. I na tak velkou vzdálenost dokázal postřehnout tenký odštěpek odraženého světla.
"Bombardovací skupiny jedna a dva, vezměte si na starost prostřední letounovku," nařídil velitel útoku a Kevin na obrazovce komunikátoru postřehl, že velitelův letoun byl zasažen, protože muže bylo přes kouř v kabině sotva vidět.
"Trojka a čtyřka letounovku nalevo, pětka a šestka napravo. Vzdálenost devět set kilometrů, otevřít manévrovací lapače, plný zpětný tah za deset sekund."
"Slyšels, Vlku samotáři?"
"Jdeme na to, Okrouhlíku. Posaď ji tam přesně, kámo," odpověděl Kevin.
"To si piš."
"Tři, dva, jedna, zpomalovat!"
Kevin vysunul manévrovací lapače naplno a přeřadil na zpětný tah. Tento manévr stíhačku okamžitě zpomalil tak, že zůstala téměř nehybně viset v prostoru necelých padesát kilometrů od cíle.
Slétalo se na ně hejno kilrathských stíhaček.
U přídě letounové lodě se zablesklo a Kevin si uvědomil, že někoho musela hnát zuřivost tak silně, že se pokusil nepřátelskou lod jednoduše taranovat vlastním strojem. Takový manévr byl i při plné přibližovací rychlosti prakticky neproveditelný a stíhačku odrazily mohutné boční štíty letounové lodě.
"Torpédo zahájilo zaměřování," oznámil Okrouhlík. "Odpočítávám; třicet, dvacet devět..," Druhý bitevník, který měl

Kevin na starosti, se také připojil s ohlášením úvodního zaměření cíle.
Zvolna pluli k cíli a Kevin měl pocit, že má srdce obložené ledem. Loď byla obrovská, více než dvakrát větší než jakákoliv letounová loď, kterou kdy viděl předtím. Mohl jí však věnovat sotva zběžný pohled, protože se do nich pustily stovky nepřátelských stíhaček.
Během několika vteřin ztratil v tom šíleném kolotoči zbytek své perutě, zatímco sám prováděl zběsilé obraty a manévry, aby zůstal naživu, a současně se snažil chránit téměř nehybně visící Broadswordy, které čekaly, až se torpéda plně zaměří.
Jeden Broadsword po druhém mizel ve žhavé bílé explozi. Tři Kranty se zaměřily na Okrouhlíka, jehož odpočítávání stále znělo Kevinovi ve sluchátkách, když se na ně obloukem vrhl. Jednoho ochromil naslepo odpálenou sprškou šipek, druhého zničil dávkou neutronových výbojů, které se stíhačce zařízly do krytů motorů.
Třetí prošil dávkou nábojů levou střeleckou věž Okrouhlíkova stroje a Kevin letmo postřehl, jak se tělo střelce trhá na cáry a překryt věže tříští na kusy.
"Drž mi je od těla," křikl Okrouhlík. "Odpočítávám posledních deset sekund."
Úderná peruť doklouzala na osm kilometrů od letounové lodě, z jejíž přídě vytryskla téměř jednolitá stěna nábojů z hmotnostních urychlovačů a roztříštila na kousky další tři Broadswordy. Kevin trhl řídicí pákou, když jeho stíhačkou projel otřes, došlo k přetížení pravobočního štítu a zásah laserem mu uřízl poslední metr křídla.
Zatočil směrem do laserového paprsku a vypustil proužky odrazné fólie, které dočasně oslepily zaměřovače laseru. Paprsek přejel přes příď a vypálil hlubokou rýhu do duraocelového pancíře.
"Tři, dva, jedna, letí!"
Patnáct zbývajících Broadswordů ze třiceti v útočné skupině vypustilo svůj náklad torpéd. Okrouhlík, stejně jako polovina zbývajících strojů, byl vybaven laserovým naváděčem. Nyní se tyto letouny obrátily přídí vzhůru tak, aby jejich laserové emitory mířily na torpéda.
Prostor mezi útočícími kosmoplány a letounovými loděmi se proměnil v šílenou změť protitorpédových střel, individuálních soubojů letounů a palby bodové obrany kilrathských letounových lodí.
"Máme zaměřeno, udržujeme zaměření," volal Okrouhlík.
Kevin zakroužil kolem Okrouhlíka a spatřil další hejno kilrathských stíhaček, které směřovalo k nim a vypustilo na přeživší Broadswordy oblak řízených střel.
"Okrouhlíku, úhybný manévr!"
"Nemůžu! Stále držíme zaměření, tři sekundy, dvě, jedna..."
Kevin vztekle zařval, když na hřbetě Broadswordů jeho přítele vybuchlo pět střel. Letoun prostě zmizel.
Za levým koncem křídla spatřil, jak na příď letounové lodě dopadají čtyři torpéda. V tichu vesmíru to vypadalo značně surrealisticky, jako by si přehrával holofilm. Na kratičkou chvilku letounová loď zmizela za závojem výbuchů antihmotových hlavic. Čekal, až začnou druhotné exploze.
"Vyřídili jsme jednu placku!" zaječel kdosi do vysílačky. "Dostali jsme toho parchanta!"
Jenže zatímco Kevin čekal, letounová loď se vynořila z ohně. Téměř sto metrů její přídě se změnilo v pokroucený vrak, avšak loď se dál cílevědomě sunula kupředu.
Kevin se ujistil, že jeho fotokulomety stále běží, a zatočil směrem k letounové lodi.
Zatímco se blížil, z její přídě se oddělovala vlečka trosek a na zbytcích levoboční příďové vzletové paluby zuřily požáry. Přelétl napříč přes hřbet letounovky a v tom okamžiku znovu zahájila palbu bodová obrana.
Loď stále měla k dispozici vlastní energii - po čtyřech zásazích torpéd něco nemožného!
Začal kličkovat, aby setřásl střelce, a rozlétl se po délce lodi přes jednu ze zadních vzletových palub. Spřáhl kameru fotokulometu s laserovým zaměřovačem a sjel zaměřovačem na vletový otvor. Na malé obrazovce komunikátoru zachytil letmý pohled do nitra lodě. Po vzletové rampě klouzala další stíhačka s přídavným spalováním naplno, vnitřní osvětlení stále fungovalo a čety mechaniků cílevědomě pracovaly, třebaže se někteří jedinci stále ještě sbírali z následků otřesu po detonacích torpéd. Když přelétl záď lodi, obraz zmizel.
Podíval se nad sebe a spatřil, že se k němu řítí více než tucet kilrathských stíhaček, aby ho osolily. Přešel do divokého výkrutu a klesl pod záď lodi. Jeho stíhačka se roztřásla a několikrát poskočila, jak prolétal proudem výstupních plynů letounové lodě.
Přepnul na komunikační kanál flotily.
"Bílý vlku, tady je Modrý jedna. Radost byla předčasná, opakuji, radost předčasná, letounovka po čtyřech zásazích torpédem stále v provozu. Chytejte můj videozáznam."
Vyslal signál a pohlédl na taktický displej.
Vesmír byl hustě poset červenými tečkami, jen tu a tam zbývala nějaká modrá. Úderný svaz vystřílel svou munici a byl zničen. Kilrathská flotila pokračovala v postupu.
* * *
Admirál Tolwyn se sevřeným srdcem mlčky přihlížel, jak přicházejí hlášení z akce. Znovu se rozkašlal a vytíral si slzy z očí. Operační středisko bylo stále plné kouře, protože filtrační jednotka klimatizace od zásahu Concordie torpédem nefungovala.
"Zpráva z Moskvy, pane."
"Na hlavní obrazovku."
Na plochém a rozvlněném obrazu se objevila mladá žena se stružkou krve na čele.
"Kde je Čching?"
"Mrtvý, pane. Poslední zásah vyřadil můstek."
Mlčky přikývl. Sakra!

"Pane, musíme loď opustit, všechny motory jsou mimo provoz. Pohybujeme se jen setrvačností a na jednu sadu řídicích motorů. Záložní generátory vysazují, třiašedesát procent trupu narušeno, zbývající přepážky netěsní a po dalším zásahu prasknou."
"Dostaňte své lidi do záchranných člunů. Pošlu Polowského posbírat trosečníky."
"Promiňte, pane."
"Bojovali jste dobře, poručíku, opravdu dobře."
Znovu obrátil pohled k hlášením, která proudila na monitory.
Při úderu byly zasaženy dvě nové letounové lodě a jedna stará. Letounová loď staršího typu byla zničena, ale obě nové podle všeho dál postupovaly vpřed. Naopak byly zasaženy všechny čtyři jeho letounové lodě. Verdun ztratili s celou posádkou a teď byla vyřízena i Moskva. Záliv Leyte, který se k němu připojil teprve ráno, musel po jednom zásahu uzavřít jednu ze vzletových drah. Z více než čtyř set osmdesáti bitevních a bombardovacích kosmoplánů, které vyslal před třemi hodinami, jich bylo letuschopných necelých dvě stě dvacet. Nejhorší se všeho byla ztráta Broadswordů; těch se vrátila necelá čtvrtina. Odhady ztrát kilrathských stíhaček se pohybovaly těsně nad sedmi sty. Věděl, že až budou mít zpravodajské týmy možnost shlédnout všechny záznamy kamer, to číslo klesne.
Stručně řečeno, prohrál.
Pohlédl na panely stavu. Pouhých devětadvacet Broadswordů a dvacet upravených Sabrů bylo vyzbrojeno a připraveno ke druhému úderu. Kilrathové už vysílali další útočnou vlnu, ještě silnější, než byla ta první, neboť do útočných operací přesunuli letouny z obrany. Obrátil se ke strategickému spojovému důstojníkovi, který měl prostřednictvím zhuštěných signálů spojení se Zemí.
"Poslední ohlášená poloha Saratogy"
"Ještě šest hodin a jedenadvacet minut do přeskokového bodu 3A."
Geoff se podíval na svou hlavní navigační obrazovku. Přeskokový bod 3A, spojovací článek od Siria k Zemi, se nacházel hodinu za ním.
Saratoga nemůže dorazit včas na to, aby pomohla odrazit další útok, natož pak aby podpořila druhý úder.
"Signalizovat všem lodím po laserovém spojení. Ustupujeme od Siria."
Posádka na můstku se po něm překvapeně ohlédla.
"Při druhém útoku by nás udolali přesilou. Kdybych si myslel, že máme šanci jim úder dost tvrdě oplatit, udělal bych to. Ale nemá smysl umírat zbytečně."
"A co Sirius, pane?" vypálil zlostně otázku praporčík u kormidla. "Sakra, pane, vždyť je to můj domov."
"Synu, je po něm, ať tu zůstaneme a zahyneme, nebo ať ustoupíme. Potřebujeme čas k opravám poškozených letounů, k uvedení levoboční vzletové dráhy Leyte zpátky do provozu a k přípravě druhého úderu. Když se stáhneme k Saratoze, prakticky zdvojnásobíme svou sílu v těžkých bitevnících,"
Praporčík se rozhlédl kolem, neboť si uvědomil, že s admirálem nemluvil, jak se sluší. Znovu otevřel ústa, ale zarazil ho poručík velící jeho úseku, který ho popadl za rameno a otočil ho jinam.
Z Gileadu, menšího z obou světů, zbývaly už jen planoucí ruiny. K Primě Siria, nacházející se třicet devět miliónů kilometrů na levoboku, byla nyní volná cesta a k planetě už se obracel oddíl kilrathských křižníků. Geoff ani nechtěl myslet na to, kolik lidí tam dole žije.
"Kormidelníku, obrátit opačným směrem," zavrčel. "Padáme odsud."
* * *
"Odvolejte ty křižníky!"
Princ Thrakhath se obrátil a chladně se zadíval na barona Džukagu.
"Stále změkčilejší, můj dobrý barone?"
"Vaše nesmyslné barbarství je jenom víc rozzuří. Už jste jim dal názornou lekci, nyní druhou planetu ušetřte. Když dáte najevo milost, může to jejich vůli ještě oslabit."
"Teror plodí hrůzu, barone."
"Teror také může zplodit fanatismus a nenávist. Vaše demonstrace na Warszawě lidi nezastrašila, naopak způsobila, že se přestali mezi sebou hašteřit a sjednotili se. Nevíte o lidech nic. Nesmyslné bombardování jejich civilního obyvatelstva vždycky vedlo k tomu, že se sjednotili. Záměrné ničení celých světů radioaktivitou je přiměje spíš k tomu, že budou bojovat zuby nehty až do posledního okamžiku, než že se vzdají."
"A to jste chtěl, že? Aby se vzdali."
Baron se snažil ovládnout svůj pocit hnusu a vzteku.
"Jste barbar," odsekl. "Mohli jsme je zviklat, nechat, aby nám hrály do ruky jejich přirozené slabosti. Vy jste ale začal s bezhlavým vybíjením. Zatím jste zničil jedenáct jejich světů, ale jejich flotila je stále netknutá."
"Právě jsme ji oslabili, nebo jste se nedíval?"
"Stále v nich zůstává bojovný duch. Pamatujte, princi Thrakhathe, nová flotila má sloužit dvěma účelům: jedním je vyhrát tuto válku a druhým připravit nás na možný návrat Mantuů. Vy nyní tuto flotilu riskujete jen pro svou pomstu na lidech."
"Ne pomstu, vyhlazení."
Baron se znechuceně odvrátil. Teď už věděl, že obvinění byla pravdivá. Když budete příliš dlouho studovat své nepřátele, můžete skončit tím, že je budete obdivovat. On lidi sice neobdivoval, tomu bránila samotná podstata jeho povahy, ale dokázal jim přiznat, že jsou něco víc než pouhá kořist, která je dobrá jen k tomu, aby byla zmasakrována. Kdyby mu dovolili dohrát jeho plán až do konce, mohlo to docela dobře skončit téměř nekrvavým vítězstvím. Konfederace, oblouzená mírem, by se vnitřně zcela rozdělila, a potom by ji psychologicky srazil na kolena přílet dvanácti nových letounových lodí. Náhle se mu úplně rozbřesklo.

"Vy jste záměrně dovolil té lidské průzkumné lodi proniknout do prostoru Hari a potom jste ji nechal uniknout. Chtěl jste, aby mír skončil, že?"
"Navzdory vašemu údajnému intelektu, barone, vám občas trvá dlouho, než si dáte dohromady dvě a dvě."
"Vy jste chtěl, aby tato válka skončila krvavou lázní. To vy jste odpálil bombu na lidském velitelství."
Princ Thrakhath se usmál.
"Vy jste nikdy nebyl zajatcem lidí. Já ano. Vás nepřipravili o přátele, mne ano. Já se povznesu na císařský trůn, oslavován jako podmanitel lidí a vítěz této války, zatímco pokud jde o vás..." naklonil se a stiskl tlačítko na svém pultu.
Dveře do pracovny se rozlétly a vstoupili čtyři strážní císařské námořní pěchoty.
"Doprovoďte barona do jeho kabiny a postarejte se, aby měl veškeré pohodlí."
"Zatýkáte mě?"
Princ Thrakhath zavrtěl hlavou.
"Řekněme, že později, až boje skončí a budu si jistý vítězstvím, vám budu chtít položit jisté otázky."
Baron Džukaga se mrazivě usmál.
"Nepodceňujte Tolwyna a jeho lidi. Ještě nejsou vyřízení."
"Brzy budou, barone." A princ se chladně zasmál, když Džukagu vyváděli z místnosti.
* * *
"Jak se máš, Geoffe?"
Geoff překvapeně vzhlédl, když do jeho soukromé ubikace vešel "Velký" Duke Grecko.
Geoff se začal zvedat z palandy, ale Duke mávl rukou, aby toho nechal, přitáhl si křeslo a posadil se naproti němu.
"Co tady, sakra, děláš, Duku?"
"Nemůžu nechat námořní pěchotu v přístavu, když jde do tuhého. Nechci tady do ničeho zasahovat, Geoffe, ale napadlo mě, že bych měl zaskočit a porozhlédnout se tu."
"Takže už jsi dostal hlášení o boji?"
Duke zachmuřeně přikývl.
"Přišlo na moji fregatu před pár hodinami."
"Zvoral jsem to, Duku. Měl jsem ustoupit od Siria a postavit se jim tady spolu se Saratogou."
"Nemohl jsi přece opustit Sirius bez boje. Morálka mezi civilisty by šla do hajzlu."
"A tak jsme ztratili dvě letounovky a Sirius také."
"Aspoň jsi jim pustil žilou."
"Jedna stará letounovka zničená, jedna poškozená a jedna z těch nových letounovek údajně těžce poškozená, ale z nové flotily jsme neodpráskli nic. Jenže o to mi právě šlo."
"Tu velkou letounovku prozatím hlásíme veřejnosti jako vyřízenou," řekl Duke tiše.
"Takovéhle věci se mi nikdy nelíbily."
"Někdy je musíme dělat a pro všechny praktické účely je pro tuhle chvíli vyřízená."
"Co tedy chceš, Duku?" zamířil Geoff přímo k věci.
"Nařizuji ti ustoupit až k Zemi."
"Cože? Hergot, Duku, jestli prolomí naši linii, usmaží Zemi během pár minut."
"Já vím, ale my jsme zatím odvedli kus práce. Než se stáhneš zpátky, budou ve službě Lexington a Ark Royal."
"Jak to? Z Lexe a Ark Royal úplně vymontovali přeskokové motory kvůli novému seřízení a hlavní reaktory šly na skládku."
"Když budeme bojovat uvnitř domovské soustavy, nebudou přeskokové motory potřebovat a obě lodě mají reaktory zpátky a v provozu."
"Vždyť to budou sedící kachny."
"To budou v doku taky. Přinejmenším mohou stále vypouštět stíhačky."
Třebaže to ani jeden z nich neřekl nahlas, oba věděli, že obě dodatečné letounové lodě poslouží jako cíle, které přimějí Kilrathy rozptýlit útok.
"Nejbližší planetou k přeskokové trase je Mars," pokračoval Duke. "Nacpali jsme všechna tamní letiště až po okraj stíhačkami, cvičnými kosmoplány a dokonce i lehkými civilními stroji."
"Ty si musíš dělat legraci. Před odletem jsem zabavil všechny dobré kosmoplány a piloty. Když pošleš do vesmíru to, co zbylo, pobijou je jako mouchy."
Duke přikývl.
"A Kilrathové budou plýtvat municí, zatímco pár našich lidí se dostane k dalšímu úderu."
Geoff věděl, že to je lepší než se zoufale postavit na odpor zde bez naděje na vítězství. Když se bude vzpěčovat, nejvýš oddálí nevyhnutelné o jeden nebo dva dny.
"Naši psychoanalytici mi tvrdí, že i když opustíš tenhle klíčový přeskokový bod, Thrakhath se nerozběhne po vnitřních světech, dokud definitivně ne vyřídí tebe a Zemi. Podle nich ten parchant nenávidí tvoji odvahu, protože jsi ho tolikrát pokořil. Chce tvoji kůži skoro stejně jako Zemi. Poletí rovnou za tebou."
"Víš, Duku," řekl Geoff tiše, "i s materiálními a lidskými posilami nás stejně mají. Viděl jsi, co se stalo s mým posledním útokem, a to byli nejlepší piloti loďstva,"'
"Já vím, Geoffe, já vím. Ale na vlastní pěst jsem upekl ještě jeden nápad, který by nám mohl helfnout."
"Jaký?"
Když mu to Duke pověděl, admirál Tolwyn vyskočil.
"Ty jsi cvok, Duku, to je nesmyslná vražda. Jsi praštěný, když tě něco takového vůbec napadlo."
"A právě proto by to mohlo vyjít," řekl Duke s chladným úsměvem.

* * *
"Můj pane Thrakhathe,"
Obrátil se, aby pohlédl na holoobraz svého kapitána můstku.
"Nejnovější hlášení, pane."
"Mluv."
"Lidská flotila se obrací a ustupuje k Zemi."
"Víš to jistě?"
"Ano, můj pane."
To ho maličko vyvedlo z míry. Myslel, že Tolwyn zaujme konečné postavení zde. Jeden systém za Siriem, osm sbíhajících se zde přeskokových tras k vnitřním světům Konfederace a také zpátky k hranici. Ovládnutí další soustavy bude samo o sobě velkým vítězstvím. Ale Tolwyn ji opouští bez boje. Do pekel s ním.
"Poslední zpráva rozvědky?"
"U Třetí flotily stále potvrzeny tři letounové lodě. Rozvědka stále pracuje na jejich posledním kódu, ale zachytili jsme civilní kanál, který hlásil, že jedna letounová loď opustila základnu na Zemi před šesti hodinami a že druhá letounová loď se chystá připojit k flotile. Signál pocházel z jedné z jejich zpravodajských stanic a jeho kódování se dalo snadno rozluštit."
"Ti hlupáci."
"Naše poslední hlášení o škodách?
"Tarvakhu se stále potýká s požáry, všechny tři příďové vzletové paluby jsou uzavřené. Hlavní generátor štítů Yu 'ba 'tuku je stále mimo provoz a jedna vzletová dráha je uzavřená."
"Sekundární štíty?"
"Na jedenadevadesáti procentech, do hodiny se očekává zvýšení na devadesát tři."
"Ztráty stíhaček?"
"Těžké, pane. Dnes sedm osmer-osmic a dvě osmice. Celkem osm osmer-osmic a pět osmic."
To vůbec není dobré. Říše sice mohla investovat všechno možné do nových, málem nezničitelných letounových lodí, ale nakonec všechno stejně záleželo na tom, zda budou mít kosmoplány, které se vyrovnají nejnovějším konstrukcím Konfederace, případně budou lepší, a piloty, kteří budou vycvičeni k létání s nimi. To byla vždycky slabá stránka. Až na hrstku maskovaných stíhaček nedokázala Říše v konstrukci kosmoplánů a výcviku pilotů nikdy plně držet krok s lidmi. Tísňové situace ji v uplynulých dvou letech donutily opakovaně sáhnout do akademií a vrhnout do boje napůl vycvičené kadety - z nichž většina zahynula během nejvýše několika dní. Ti, kteří přežili, byli sice ostří, ale bylo jich pokaždé příliš málo.
Pohlédl na soubor, od kterého předtím vzhlédl, a dospěl k rozhodnutí.
"Nařiďte Tarvakhu, aby přesunul zbylé bojové kosmoplány na mou vlajkovou loď. To nám nahradí ztráty. Vyčleňte..." odmlčel se, aby se podíval na stav tří zbylých starších letounových lodí. "Vyčleňte Notakgak a Darthuku a jejich doprovodné lodě, aby doprovodily Tarvakh zpátky do Říše. Obě ustupující letounové lodě také přesunou své těžké bitevní perutě na mou loď. Nařiďte eskadrám křižníků pronikajícím přeskokovými trasami na křídlech, aby se k nám v příštím sektoru připojily. Jejich stíhačky nahradí ty, které si odvezou Notakgak a Darthuka. Nařiďte flotile, aby pronásledovala nepřítele nejvyšší rychlostí. Až dosáhneme nejbližšího přeskokového bodu, pošlete skrz něj nejdříve vlnu korvet a minolovek a po nich křižníky pro případ, že by číhali v záloze."
Důstojník se v odpověď uklonil.
"Eskadra křižníků vyslaná k hlavní planetě této soustavy potlačila planetární obranu, můj pane. Očekává rozkazy."
Princ Thrakhath se usmál.
"Zničte planetu a potom si půjdeme pro Tolwyna a pro Zemi."

kapitola třináctá

Když skončil přeskok, princ Thrakhath pln očekávání vstal. Rozechvívalo ho vzrušení. Mimoděk vysunul drápy a cítil, jak se mu sbíhají sliny. Čekal s bušícím srdcem, až na hlavní obrazovce bojového můstku naskočí potvrzení totožnosti přeskokového bodu. Optické senzory prohledávaly prostor a konečně se ustálily na tom, co princ hledal. Zapnulo se zvětšení a počítačové zesílení rozlišení, obraz se zaostřil a narostl.
Uprostřed obrazovky se vznášela Země. Bojovým můstkem se rozlehly triumfální výkřiky, naprosté porušení disciplíny, které byl alespoň pro tentokrát ochoten ignorovat a prominout, neboť jeho vítězoslavné vytí se smísilo s jásotem posádky.
"Spojení s flotilou na otevřeném kanále," zahřměl Thrakhath a spojový důstojník otevřel kanál.
"Dnes uvidíme Zemi v plamenech. Ať žije císař a Říše. Standardní bojová formace, plnou rychlostí vpřed!"
* * *
"Tak už jdou na to," řekl Duke Grecko klidně.
Geoff Tolwyn neříkal nic a pozorně si prohlížel dálkový taktický displej, neboť informaci vysílala řada hlídkových lodí, které ustupovaly před císařskou flotilou.
Ta se hnala vpřed s tvrdohlavou jistotou. Žádné složité manévrování, žádné pokusy o taktické uskoky. Kilrathská hlavní bojová flotila přilétala v jednolité mase s arogancí drtivé přesily.
"Raději se vrátím na svou loď," řekl Duke.
"Tvůj taktický plán je vyložená sebevražda, Duku. Boj proti lodím není práce pro námořní pěchotu. Nech to na loďstvu.

Proboha, Duku, abordáž je něco, co vyšlo z módy za Nelsona u Trafalgaru,"
"Musel bych se propadnout, kdybychom tenhle boj někde proseděli, tak se se mnou o tom už nehádej."
Geoff se po něm podíval a podal starému příteli ruku.
"Dobrá, snad to může vyjít. Ale, víš, Duku, patřičné místo pro předsedu sboru náčelníků je na velitelství dole na Zemi."
Duke hněvivě odfrkl.
"Heleď, Geoffe. Dokud se ze mne nerozhodli po Vukaru udělat hrdinu, byl jsem frontový důstojník. Velet celému tomuhle divadlu jsem nikdy neměl v plánu. Musel bych se kopat do hlavy, kdybych se schovával v bunkru, zatímco mí bigoši budou bojovat o přežití. Ostatně jsem odjakživa chtěl vést takovouhle bitvu."
"Vést lidi do beznadějného boje proti obrovské přesile?" řekl Tolwyn s úsměvem. "Jsi snad Pattonova reinkarnace?"
"Nikomu to tajemství neprozrazuj, Geoffe."
"Dej na sebe pozor, Duku."
"Bůh s tebou a dobrý lov, Geoffe. Uvidíme se večer."
Geoff se tiše zasmál, vyšel se svým velitelem z můstku a oba zamířili chodbou k pravoboční vzletové dráze. Po celé délce paluby stály vyrovnané kosmoplány, mechanici prováděli poslední kontroly, družstva zbrojířů dokončovala nabíjení zbraní a podvěšování střel a po straně se opravárenské čety snažily zachránit a znovu uvést do bojeschopného stavu kosmoplány poškozené v bitvě o Sirius.
Na letové čáře stál výsadkový člun námořní pěchoty a u jeho otevřených dveří stáli piloti v rozhovoru se signalistkou. Když postřehli, že se blíží Grecko, ztuhli, postavili se do pozoru a zasalutovali.
"Pohov, mládenci. Nakopněte motory a letíme do práce."
Geoff zasalutoval Dukovi, který na něj pohlédl a usmál se.
"Pořádně je osol, Geoffe," a vzápětí se za ním zavřela a zaklapla vstupní dvířka.
Geoff ustoupil od letové čáry, zatímco signalistka se postavila kousek stranou před výsadkový člun. Jednou rukou si tiskla k uchu sluchátko a čekala na pokyn řídícího létání, že Marine l. má povolení k vzletu. Když pokyn přišel, zasalutovala pilotovi, přikrčila se a ukázala kupředu. Výsadkový člun se rozlétl, prokmitl ven výletovým otvorem, spustil naplno přídavné spalování, zatočil doprava a zmizel.
Třicet miliónů kilometrů za výletovým otvorem visel v temnotě Mars jako jasně červená zářící tečka. Výletový otvor míjely tenké čárečky odraženého stříbrného světla, stovky lehkých civilních lodí mířících od středu soustavy, a uprostřed té formace několik set výsadkových člunů námořní pěchoty.
Geoffa bolelo u srdce, když je sledoval. Obrátil se a zamířil zpátky do chodby. Už nyní se na závěrečný brífing opozdil, a tak chodbou cílevědomě zamířil k ubikacím a hotovostní místnosti pilotů.
"Pozor!"
Geoff vešel s vyrovnaným výrazem do hotovostní místnosti a postavil se na stupínek. Rozhlédl se po svých pilotech. Téměř polovina tváří byla nová, mnozí z nich byli kadeti povolaní přímo z akademie, aby nahradili ztráty od Siria. Panebože, vždyť my proti nim teď posíláme děti.
"Pohov. Posaďte se.
Budu stručný, nemáme mnoho času. Snad vás potěší, že Lexington právě opustil suchý dok s padesáti sedmi kosmoplány na palubě. To nám pro tuto akci dává k dispozici pět těžkých letounových lodí."
Ve skutečnosti věděl, že to téměř nemá žádný význam. Lexington vzlétal s posádkou jen o málo víc než poloviční a poháněl jej pouze záložní reaktor. Nebyl nic víc než návnada, která se měla položit před Concordii, Saratogu, Ark Royal a Záliv Leyte. Se třemi stovkami dalších bojových kosmoplánů, které vzlétly z orbitálních základen u Marsu a Země, budou mít o něco málo víc než šest set bojových strojů, polovinu z toho s osádkami zelenáčů, kteří nezažili jinou akci než v letovém simulátoru.
"Své úkoly znáte. Modrý tři, vy budete držet hlídku nad letounovými loděmi, Modrý dva, vy doprovodíte Broadswordy."
Viděl, že Modrého tři, kterému byla přidělena čistě obranná role, to obzvlášť nepotěšilo. Modrý dva věděla, co se s ní stane, ale nedávala najevo ani nejmenší záblesk emocí. Na Broadswordy a Sabry se Kilrathové vrhnou s největší zuřivostí, a vzhledem k tomu, že jich poletí necelých osmdesát s osmdesáti doprovodnými stíhačkami, šance na návrat byla nulová.
Na chvilku zaváhal.
"Modrý jedna, vám připadl doprovod druhého úderu. To bude tvrdé. Musíte mít na paměti, jaký je konečný cíl, a pamatujte, že všichni tady jsou dobrovolníci."
Jeho synovec na něho pohlédl s nuceným úsměvem. Geoff se odmlčel a ohlédl se na taktický displej, který se mihotal na holoobrazovce brífingové místnosti.
Kilrathská flotila se držela pohromadě, nacházela se dvacet miliónů kilometrů daleko a blížila se. Vzhledem k jednoduché nebeské mechanice byl přeskokovému bodu momentálně nejblíže Mars. Země ležela sedmdesát miliónů kilometrů za ním.
Velké kolonie na měsících Saturnu a Jupiteru byly na opačné straně soustavy. Jediné obydlené oblasti, kterými nepřítel dosud prolétl, se nacházely v pásmu asteroidů a byly již dříve vyklizeny.
"Piloti, nasedněte do svých letounů," řekl Geoff tiše, a když se zvedali, jako první jim zasalutoval.
Piloti a posádky se vyhrnuli z místnosti. Obvyklé škádlení a chvástání se dnes nekonalo. Byli tiší, někteří očividně vyděšení a všichni plní zachmuřené odhodlanosti. Měl pocit, že mohl víc apelovat na emoce, nicméně věděl, že by to byly jen jalové řeči. Všichni do jednoho věděli, že dnes je nečeká obyčejná bitva. Jestli prohrají tento boj, budou Kilrathové na Zemi za několik hodin.
Prošel kolem něho Kevin s přilbou v podpaží. Geoffův synovec zpomalil a koutkem oka na něho pohlédl.

K čertu s protokolem, pomyslel si Geoff, vykročil kupředu a položil ruce Kevinovi na ramena.
"Nikdy jsem na tebe nebyl pyšnější, Keve. Dej na sebe pozor."
Kevin na něho pohlédl rozzářenýma očima.
"Je velká čest být tady dnes s vámi, pane," řekl a snažil se přitom ovládnout rozechvělý hlas. Geoff ho pustil a mladík se připojil k proudu pilotů hrnoucímu se ze dveří.
* * *
"Ať všechny stíhačky vzlétnou. Dokončeme ten lov." Princ Thrakhath se odvrátil od obrazovky, a jak se lodí rozezněla siréna ohlašující vzlet kosmoplánů, projelo mu po těle lechtivé vzrušení. Před ním stál baron.
"Nevypadáte, jako by vás naše blízké vítězství vzrušovalo, barone."
Baron Džukaga jenom zabručel a vzdorně hleděl na prince.
"Mám pro vás poslední úkol, barone."
"Nuže, co to je?"
Když mu to Thrakhath sdělil, baron otevřel oči dokořán šokem a vztekem.
"To je zbytečné, nesmyslné. Císař vám přece nařídil planetu zachovat pro příští Sivar."
"Zbývají stovky jiných světů, ze kterých budeme moci vybírat, až s tímhle skončíme. Družstvo císařské námořní pěchoty vás nyní doprovodí na vaši loď, barone."
Baron Džukaga na prince chladně pohlédl a odplivl si na podlahu.
Princ Thrakhath se v odpověď jenom zasmál, zatímco barona Džukagu odváděli z místnosti.
"Můj pane, zachycujeme podstatně více lodí, než udávala rozvědka."
Thrakhath se opět podíval na hlavní obrazovku a vydal povel, aby předsunuté hlídkové lodě poslaly podrobnější optický sken. Čekal, až se objeví vizuální údaje, a sledoval na displeji, jak se obě flotily rozvíjejí do bojového postavení. Objevovaly se další a další skvrnky nepřátelských lodí, které se vynořovaly zpoza jiných lodí, jež je dosud zakrývaly. Měl ohledně totožnosti nových lodí své podezření a nedělaly mu příliš velké starosti. Jednou z výhod diplomatického zastoupení na Zemi byla možnost provádět výzvědy. Ještě ji pak posilovala skutečnost, že ministryně zahraničí lidi zradila. Škoda, že je ve vězení.
"Jsou to civilní lodě, můj pane. Množství lehkých plavidel, osobních lodí, lehkých obchodních lodí o velikosti korvety, přepravních raketoplánů a civilních meziplanetárních dopravních lodí."
Thrakhath přikývl.
"Vysílají všechno, co mají, jako clonu, na kterou máme vyplýtvat munici. Nařiďte vnější vlně stíhaček, aby si jich nevšímala a soustředila se na nalétávající Broadswordy a Sabry. Až rozdrtíme jejich údernou sílu, můžeme obrátit pozornost k tomu smetí, do kterého se halí, a zničit je."
"Zjistili jsme mezi nimi také výsadkové čluny námořní pěchoty, můj pane."
Thrakhath se ošil a poručil, aby mu toto nové pozorování promítli na hlavní displej. Několik set skvrnek začalo blikat jasně žlutě.
Co mají v plánu?
"Že by snaha odvést pozornost, můj pane?"
Ohlédl se po svém hlavním taktickém důstojníkovi.
Má k dispozici stále více než sedmnáct set bojových kosmoplánů. Téměř všechny již vzlétly a míří na určené pozice. První útočná vlna už zahájila postup, čtyři sta bitevních plavidel prolétalo vnější řadou hlídkových lodí, doprovázených čtyřmi osmicemi korvet a lehkých fregat. Dálkové záchytné hlídky Konfederace už k nim nabraly střetný kurs, ubohých šest osmic stíhaček.
Držel vzadu více než tisíc strojů; zaujímal defenzívnější postoj než v minulé bitvě. Jedna z jeho letounových lodí byla pryč, druhá lehce poškozená. Zachytí a úplné zničí ofenzivní úder lidí, čímž odstraní poslední hrozbu. Potom udeří drtivou druhou vlnou, která zničí to, co ještě zbude z nepřátelské flotily. Ta už nemůže ustupovat a přeskupovat se; musí zůstat a zahynout.
Ale námořní pěchota? Co má za úkol? Očividně na sebe stáhnout palbu, zatímco poslední Broadswordy budou pronikat k cíli.
"Soustřeďte se stále na Broadswordy," řekl. "Potom pobijte zbytek."
* * *
Kevin se znažil zbavit se úzkosti, potlačit ji. Jeho přátelé, jeho kamarádi umírali. Vesmírný prostor sto padesát kilometrů před ním a po pravoboku zaplňovaly záblesky světla. Uder Broadswordů byl v plném proudu. Sledoval útok na taktické obrazovce. Těch několik Broadswordů, které zbyly z první vlny, zpomalovalo a zůstávalo viset na místě. Přečkávalo mučivých třicet sekund odpočítávání do vypuštění torpéd. A jejich identifikační vysílače jeden po druhém zhasínaly, modré skvrnky nahrazovaly krátké záblesky, které vzápětí mizely.
Přepnul na hlavní komunikační kanál prvního úderu.
"Deset sekund, devět, držte je stranou, odežeňte je..."
"Nemůžu se vystřelit, nemůžu se dostat ven, panebože, já hořím..."
"Sedí jich za tebou šest, Marie, uhni stranou, uhni..."
"Žlutý tři, torpédo ztratilo zaměření, jsem..."
Signály řídly a vesmír vpředu se mihotal stovkami světelných záblesků.
Těsně před Kevinem mířila k letounovým lodím druhá vlna. Vtrhla do bouře kilrathské obrany, stovky kilrathských stíhaček nyní napadaly jeho útočnou formaci a letouny zanikaly, a to ještě nepřišel hlavní úder.
"Modrý jedna, blíží se společnost."
Kevin odtrhl pohled od zmírajícího útoku a spatřil, jak se shora snáší vlna padesáti stíhaček a vrhá se na konvoj za ním.

Zadržel kletbu a ohlédl se přes rameno.
Kolem něho bylo rozptýleno téměř tisíc plavidel. Vlevo za sebou spatřil, jak se civilní meziplanetární linková loď pokouší o úhybný manévr a po jediné dávce neutronových výbojů z lehké stíhačky mizí v explozi.
Byla to sebevražda a Kevin musel své srdce obrnit proti vědomí, že právě tu se piloti řídící civilní plavidla odhodlali podstoupit. Byly to sedící kachny, bez štítů a naprosto bezbranné. Piloti pouze dostali skafandry a záchranné majáčky a bylo jim řečeno, že se mají katapultovat, kdyby se octli v úzkých. Ale posloužily svému účelu. Prvních vln kilrathských stíhačů, nořící se mezi stovky cílů, se zmocnila opilost vzrušením ze zabíjení. Kevin viděl, jak se letka Krantů mihla přímo mezi řadou transportních člunů námořní pěchoty, aniž by se obtěžovala vystřelit, aby se vrhla na linkovou loď o velikosti křižníku. Tucet stíhaček pálilo do bezbranné lodi, dokud se nerozpadla na kusy. A každá stíhačka, která strávila třicet sekund srovnáváním letu s neškodnou lodí a palbou na ni, znamenala o jednu stíhačku méně ve skutečném boji, zatímco tajná zbraň se stále blížila k cíli.
* * *
"Můj pane, máme pravděpodobnou taktickou analýzu toho, co dělají,"
Thrakhath se ohlédl po taktickém důstojníkovi.
Už po prvních slovech analýzy mu došel její plný smysl.
"Ať na ně hned udeří všechny stíhačky! Ihned na ně zaútočte. Nařiďte všem letounovým lodím úhybné manévrv!"
* * *
"Jdeme na věc! Všechny čluny si vyberou cíl. Když se nedostanete na letounovku, vyřiďte křižník. Vpřed!"
Generál Duke Grecko se naklonil kupředu a vyhlížel ven přes rameno pilota svého výsadkového člunu. Z reproduktoru interkomu zazněl záznam jeho povelu a Grecko se potěšené zazubil.
Za ním, v prostoru pro mužstvo, se rozjásala stovka vojáků a začala bušit pažbami laserových karabin do podlahy.
Ve vesmíru kolem panoval ryzí chaos. Hemžily se tu stovky kilrathských stíhaček a doprovodné letouny se jim vrhaly vstříc, aby zabránily útoku. Každou vteřinu toho masakru se vypařovaly tucty letounů i útočných plavidel, takže i Grecko na chvilku propadl přesvědčení, že jeho plán je přesně to, za co jej označil Geoff, a když už jde o to, také všichni ostatní lidé od presidenta dolů: čistá sebevražda.
Jediná výhoda, kterou spatřoval ve své funkci předsedy sboru náčelníků štábů, byla, že nemusel nikoho přesvědčovat - stačilo mu vydat rozkaz a vyrazit.
Zabočila před něho civilní linková loď, zablokovala cestu třem přilétajícím Dralthům a přilákala na sebe jejich střelbu.
Greckův pilot slétl střemhlav pod vybuchující loď a opět zatočil k cíli.
"Na letounovku, jděte po letounovce!"
"To nemůžeme stihnout. Vyřídíme ten torpédoborec na levoboku!"
"Sakra, synu, já jsem tady generál. Cokoliv menšího než letounovka je urážka, tak sebou hni!"
* * *
Kevin se propletl bitevní vřavou a vylétl výš, aby chránil útočnou vlnu dvaceti výsadkových člunů námořní pěchoty, celou brigádu pěšáků nacpaných uvnitř.
Ke skupině zamířil kilrathský torpédoborec a Kevin spatřil, jak se tři výsadkové čluny obracejí proti němu. Dva z nich obranné baterie torpédoborce zasáhly. Třetí se přiblížil těsně k nepřátelské lodi a vypustil protizemní bombardovací výzbroj, která přelétla volný prostor a explodovala na přídi. Tyhle hlavice byly určeny k plošnému ničení živé síly na zemi, nikoliv k průniku štíty a trupem lodi, ale přesto loď oslepily. Výsadkový člun se přehoupl přes hřbet torpédoborce, přizpůsobil rychlost a dosedl na hlavní nakládová vrata. Vybuchly kumulativní nálože umístěné pod výsadkovým člunem a jejich směrovaný účinek nákladová vrata vyrazil.
Výsadkový člun se posunul před okraj vzniklého otvoru a magneticky se přichytil na trupu torpédoborce. Bez ohledu na to, jaké nyní loď udělá úhybné manévry, zůstane útočný člun námořní pěchoty přilepený na jejím boku jako mihule na těle ryby - a bude stejné vražedný.
Zadní vrata výsadkového člunu se rozlétla dokořán a vychrlila oddíl vojáků v botách s magnetickou podrážkou, kteří vpadli dovnitř vyraženými nákladovými vraty a pálili z pušek, minigunů i bezzákluzových útočných šipkometů.
Kevin prosvištěl kolem torpédoborce.
Ten zatracený plán snad nakonec může vyjít!
Sedmnáct výsadkových člunů pokračovalo v letu. Kevin letěl nyní nad nimi jako ovčák za stádem. Snažil se ignorovat všechno ostatní: stovky lodí bojujících a zanikajících kolem něho v naprostém chaosu, ve který se rozpadly všechny taktické formace. Kilrathské stíhačky, nyní plně zaměřené na novou hrozbu, se shlukly kolem tak hustě, že byl svědkem půl tuctu srážek mezi manévrujícími stíhačkami, kilrathskými plavidly i loděmi Konfederace.
Pět lodí námořní pěchoty zmizelo, celý prapor o síle pěti set lidí mrknutím oka přestal existovat. Za jiné situace by jejich ztráta byla vnímána jako katastrofa. Dnes, při poslední zoufalé obraně Země, to byl jen dílčí incident, na který se za několik vteřin zapomnělo. Na skupinu se nalepily tři Džalthy, ale Kevina si nevšímaly. Dva z nich poslal do zapomnění, zatímco třetí vyřídil tři výsadkové čluny, ostrou klesavou zatáčkou se odpoutal doleva a ztratil se.
Plavidla námořní pěchoty pokračovala v cestě kupředu a vyhnula se nemotornému křižníku, jejž čelní výsadkový člun obloukem přeskočil.
"No tak, jděte po něm, pusťte se do něj, než vás všechny pobijí." pomyslel si Kevin, kterému se ta slova chtělo křičet nahlas na velitele úderné jednotky. Křižník se octl za nimi, ale při jejich průletu zasáhl tři další čluny, zatímco jemu dávka z hmotnostního urychlovače vyřadila z provozu záďové štíty a zařízla se hluboko do pancíře. Zůstalo šest člunů, a když Kevin vyřídil další stíhačku a vzhlédl, spatřil před sebou jejich cíl - kilrathskou těžkou letounovou loď, provádějící úhybný manévr.
Letounová loď se pomalu a těžkopádně otáčela, za sebou směs dvaceti civilních a útočných plavidel. Všechny záďové,

hřbetní i spodní baterie pálily naplno a masakrovaly pronásledovatele. Během několika vteřin bylo těch dvacet lodí pryč.
Řítili se přímo k letounové lodi. Šest člunů, které Kevin doprovázel, zahájilo palbu a příď lodi pokryly výbuchy šedesáti střel pro plošné bombardování.
"Stíhači, co se nás držíš, jdeme na její horní příďovou dráhu, srovnej s ní rychlost a podpoř nás palbou!"
Kevin překvapeně pohlédl na obrazovku komunikátoru. Na druhém konci laserové linky byl Duke Grecko.
Ten rozkaz byl šílený, a přesto jej uposlechl. Poskočil do čela šesti výsadkových člunů ve chvíli, kdy dva další z nich vybuchly, zařadil plný zpětný tah a zastavil se padesát metrů před hangárem.
Přepínal z jednoho druhu zbraně na druhý a odpaloval IFF střely, neřízené střely a nakonec střílel z hmotnostních urychlovačů. Salva explodovala na zadržovacím poli vletového otvoru, které se zachvělo a červeně zažhnulo, část soustředěné palby pronikla štítem a roztříštila věž hmotnostního urychlovače nad vletovým otvorem. Kolem se přehnaly dva výsadkové čluny a zamířily dovnitř. Jeho letounem otřásla detonace a odmrštila jej ve vývrtce od letounové lodě. Rychlý pohled na přístroje mu prozradil to nejhorší a Kevin sáhl mezi nohy, popadl rukojeť nouzového opuštění stroje a zatáhl.
* * *
"Přepnout identifikační vysílače, teď!" křikl Grecko.
Pilot cvakl spínačem, který zapínal předem naprogramovaný kilrathský IFF signál. Rozvědka tvrdila, že se dostanou skrz zadržovací pole vletového otvoru, pokud jej spustí v poslední vteřině, než důstojník letové paluby stihne přepnout kanál na jiný kmitočet.
V posledním okamžiku před dotekem pole Duke zavřel oči. Jestli je rozvědka vedle, výsadkový člun nevydrží čelní srážku se štítem a vypaří se.
Člunem otřásl náraz a setrvačnost hrubě trhla Greckem kupředu. Otevřel oči. Člun klouzal po letové palubě a kilrathský pozemní personál prchal všemi směry.
"Otevřít zadní vrata!"
Zadní vrata se otevřela, ještě když člun po palubě doklouzával ve sprše jisker.
Duke rozepnul popruhy sedadla, vstal, popadl laserovou pistoli a vyrazil dozadu.
"Jdeme jim nakopat prdel!" zařval.
Námořní pěšáci, kteří seděli nejblíže vrat, už skákali ven, převalovali se po palubě, vstávali a stříleli. Grecko doběhl na práh a skočil, přičemž schválně udělal kotoul přes novou umělou paži, která náraz snášela lépe. Sotva se vyhoupl na nohy, sejmul pilota chlupáčů, který k němu pádil s tasenou pistolí. Přeťal ho vejpůl a potom složil partu mechaniků, kteří se vysoukali zpod jednoho Krantu.
Výsadkový člun se zastavil a Duke se k němu rozběhl. Ohlédl se po druhém člunu. Ten ležel na boku v plamenech a ti, kdo to přežili, se dobývali z trosek.
"Vybalte tu minu! První četa postupuje se mnou. Druhá četa zničí velín paluby a zajistí obvod; potom pomozte všem trosečníkům z druhého člunu. Třetí četa doprovodí ženijní družstvo."
Duke se rozhlédl po palubě a snažil se přijít na to, kam vyrazit teď. O vnitřním uspořádání lodi neříkala rozvědka nic. Jenže co vlastně rozvědka o těchhle lodích ví, kromě toho, že jsou velké? Jediný plán, který měli, bylo vylodit se a dostat se co nejhlouběji dovnitř.
Spatřil nadměrně velké dveře. Hergot, všechny jsou nadměrně velké, vždyť jsou dělané na velikost Kočičáků. Personál letové paluby jimi prchal pryč a vypadaly stejně dobře jako kterékoliv jiné.
"První četo, jdeme!"
Rozběhl se ke dveřím a přitom střílel Kočičáky, jejichž těla se hromadila u dveří. Za dveřmi byla chodba a on do ní už už skočil, ale včas ucouvl před smrští laserových výstřelů. Dva z jeho námořních pěšáků se přikrčili za veřejemi a zahájili zadržovací palbu, zatímco třetí pozvedl minigun. Rachot zbraně přehlušil všechny ostatní zvuky a chodba se naplnila ohněm, dýmem a každou sekundu stovkami střel. Další pěšák hodil do chodby granát; ten vybuchl a oni vtrhli dovnitř.
Každé dveře, které míjeli, vykopli a vrhli dovnitř granát.
Dorazili na konec chodby, která ústila na křižovatku čtyř chodeb rozbíhajících se ve stejné úrovni.
"Musíme se dostat dolů, sakra, do centra lodi!"
Poslal do všech chodeb průzkum a po třiceti vteřinách se vrátil jeden posel.
"Přístupové dveře do nižších podlaží, pane, tudy."
"První družstvo první čety zajistí tenhle bod. Zavolejte ženisty a pošlete je za námi."
Ohlédl se po zbytku svého oddílu.
"Už na takovéhle opičárny začínám být starý," zašklebil se. "Pojďte, jdeme na to!"
* * *
"Můj pane, vtrhli na loď přes hřbetní letovou palubu!"
Princ Thrakhath se ohromeně ohlédl po bezpečnostním důstojníkovi lodi.
Bylo to šílené, absolutně šílené. A geniální. Jak to, že ho nenapadlo, že ve svém zoufalství sáhnou po takové krajní taktice?
"Kolik strážných císařské námořní pěchoty máme na palubě?"
"Padesátičlenný bezpečnostní oddíl, můj pane, vaši osobní stráž nepočítaje."
"Kam míří?"
Náčelník bezpečnosti chvilku manipuloval s plánem lodi a vyznačil v něm čáru.
"Už se dostali o jednu palubu níž. Hlášení jsou kusá."
"Položí miny a odpálí je," řekl chladně Thrakhath a pohlédl na důstojníka opravárenských čet.

"Co mohou způsobit?"
Dispečer oprav na něho hleděl vyvalenýma očima.
"Všechny naše výpočty odolnosti jsou založeny na vnějších úderech torpédy a střelami. Naše pancéřování se skládá z vrstev vložených mezi různé sektory lodě, nejsilnější je vnější a pod ní jsou dva slabší pásy. V jádře ale není žádný pancíř, můj pane."
Odmlčel se.
"Jestli odpálí demoliční nálož uprostřed lodi, pancíř naopak sílu výbuchu zadrží a škodu ještě zhorší." Ztěžka polkl. "Zničí loď, můj pane."
Princ Thrakhath vztekle zařval a uhodil pěstí do pultu.
"Pošlete dopředu každého, kdo udrží zbraň. Zastavte je!"
Náčelník bezpečnosti tryskem odběhl.
"Další dvě letounové lodě hlásí výsadky, můj pane, stejně jako devětadvacet jiných lodí,"
"A nepřátelská flotila?"
"Stále udržuje pozici, můj pane. Dvě z jejich letounových lodí byly zničeny, všechny ostatní poškozeny."
"Uspíšit útok, honem!"
Princ Thrakhath se ohlédl po hlavním taktickém displeji. Stovky jeho stíhaček nyní kroužily kolem vlastních letounových lodí a prakticky všechno, co nepřítel vyslal do úderných vln, bylo zničeno. Neměly už na co útočit a munici prakticky spotřebovaly v té šílené přestřelce.
"Nařiďte všem obranným silám, aby se připravily na druhý útok na nepřátelské letounové lodě."
Velitel bojových operací vzhlédl.
"Už spotřebovaly téměř všechnu munici, můj pane."
Princ Thrakhath zlostně zavrčel. Když je teď nechá přistát a nepřátelské výsadky zničí některou letounovou loď, o své piloty přijde.
"Nařiďte stihačům, aby zůstali venku, dokud nevyřídíme výsadky, a potom ať přistanou a doplní výzbroj."
Pohlédl na displej vnitřní bezpečnosti a spatřil bílou čáru vyznačující nepřátelský útok do druhého podlaží lodě.
"Odcházím na příďovou vzletovou palubu," oznámil chladně. "Povedu osobně útok, který skoncuje s jejich flotilou."
Zamířil z můstku, ale ještě se zastavil.
"Nařiďte křižníkům, aby se odpoutaly a vyřídily Zemi hned teď!"
* * *
Geoff Tolwyn úzkostlivě pozoroval blikající dvourozměrný obraz na taktickém displeji. Všechny holodispleje byly mimo provoz, stejně jako hlavní štíty, přeskokové motory a levoboční vzletová paluba. Concordia přežila další dva zásahy torpéd, ale zůstala ochromená, schopná dosáhnout sotva dvaceti procent maximální rychlosti.
Ofenzivní úderné vlny se jednoduše rozplynuly v jádru nepřátelské flotily. Věděl sice, že se jim zdařily nějaké úspěšné zásahy, kterými zničily více než tucet fregat, torpédoborců a křižníků. Ale letounové lodě zůstávaly stále netknuté. V tomto okamžiku mohl jen hádat, zda se některý z výsadkových oddílů vůbec dostal do jádra flotily. Počítače ovládající stovky komunikačních kanálů nefungovaly, stejně jako spojení zhuštěnými signály se Zemí.
Zvládli první nepřátelský ofenzivní úder. Z prvních čtyř set nepřátelských kosmoplánů, které se na ně sesypaly, jich nepřežilo ani padesát. Dvě další jeho letounové lodě byly pryč a Lexingtonu hrozil výbuch od požárů ve vnitřních prostorách - a stále zbývalo téměř tisíc nepřátelských letounů a stovka doprovodných lodí.
Co však bylo ještě mnohem, mnohem horší, byla eskadra křižníků, která se po zahájení akce vzdálila více než pět miliónů kilometrů stranou na levé křídlo a nyní se řítila se zasunutými lapači maximální rychlostí přímo k Zemi. Nyní už je nemohly dohonit ani jeho nejrychlejší lodě. Bude je muset zastavit hlídkový oddíl lehkých křižníků, orbitální obrana Země, pozemní obranné základny na Měsíci a hrstka obstarožních fregat. Ostatně se předpokládalo, že alespoň jeden oddíl nepřátelských lodí se pokusí ve zmatku souboje flotil o přímý průnik k Zemi. Ta se nyní musela bránit sama.
Na okamžik si vzpomněl na jednoho svého dávného předka, který v době úvah o invazi do Anglie a o její zkáze prohlásil, že i kdyby Anglie padla, britské impérium a s ním i námořnictvo bude dál pokračovat v boji.
Anglie. Ne, na to teď nechtěl myslet.
"Spojte mě laserovou linkou s Polowskim."
Na obrazovce zamrkal obraz.
"Miku, blíží se, aby nás vyřídili. Potřebujeme ještě udržet naše letounovky naživu. Rád bych, abyste se k nim přiblížil a zkusil je nějak vyvést z rovnováhy."
"Na tohle jsem celou dobu čekal," řekl Mike nepřítomným a napjatým hlasem.
"Dej na sebe pozor a Bůh vás provázej, Miku."
Mike ani neodpověděl. O několik vteřin později se Třetí eskadra torpédoborců rozlétla do útoku.
* * *
Duke Grecko s donedávna zdravou paží roztříštěnou výbuchem granátu seděl na zemi a opíral se o přepážku. Od družstva v první linii přiběhla osamělá kurýrka.
"Ti parchanti jsou jako šílení. Když jsme vpadli na další palubu, sesypala se jich na nás aspoň stovka. Bylo to tělo na tělo."
Kurýrka ztěžka oddechovala.
"Vaše četa?"
"Vyřízená, pane." Odmlčela se. "Já jsem se z toho dostala jenom proto, že mě poručík Flory poslal zpátky dřív, než nás převálcovali."
"To je v pořádku, pěšáku. Jak dlouho jim bude trvat, než se dostanou sem?"

"Zavařila jsem dveře laserem, pane. Ne víc než minuta nebo dvě."
Na zvuk kroků Duke vytáhl umělou rukou laser. Zpoza rohu vyskočil námořní pěšák se zbraní nachystanou k palbě od boku, a když spatřil Grecka, uvolnil se. Ohlédl se, mávnutím ruky přivolal svou jednotku a doběhl ke Greckovi.
"Ženijní družstvo se hlásí, pane. Jak to vypadá vpředu?"
"Uvízli jsme, synu."
"Jsme jenom tři paluby hluboko, pane. Nemůžeme postoupit aspoň o jednu?"
Duke pohlédl na mladou ženu, která se vrátila z čelní linie.
Zavrtěla hlavou.
"Tak to picneme přímo sem, synu." Současně s jeho slovy dorazili zbývající příslušníci ženijního oddílu a doprovodné čety, tlačící na antigravitační paletě ocelovou bednu.
"Otevřte ji," řekl Duke tiše a vojáci ji spustili na podlahu a odklopili víko.
Duke si prohlédl roznětku termonukleární hlavice.
"Fajn, a teď sakra mazejte odsud. Dávám vám pět minut." Sáhl do bedny, zařízení odjistil a nastavil časovač.
Ženijní družstvo se na něho dívalo a zubilo se.
"Pojďte, pane."
"Za minutku budu u vás," řekl Duke tiše.
Poslední zbylý desátník družstva zaváhal.
"To je moje práce, pane."
"Já si nebudu hrát na hrdinu, synku. Teď pohněte zadkem a sypte pryč. To je rozkaz. Já se k vám hned vrátím."
Pěšák na něho hleděl a váhal. Na sevřených rtech se mu objevil úsměv. Zasalutoval, obrátil se a odvedl svůj oddíl chodbou nazpět.
Duke se opřel o stěnu a vzdychl. Jednoduše si dosud nedokázal připustit, že je opotřebovaný a vyčerpaný. President měl možná pravdu, ze svých zranění od Vukaru se vlastně nikdy doopravdy nevylízal. Měl zůstat u stolu, místo aby si hrál na příslušníka commandos. A protože někdo musel zůstat vzadu, jenom pro případ, že by se sem Kočičáci dostali a věděli, jak zbraň zneškodnit, mohl to docela dobře být on.
"Je vám dobře, pane?"
Vzhlédl. Bylo to to děvče, které předtím bojovalo v přední linii.
"Pěšáku, kruci, zmizte odsud."
"Houby, pane," prohlásila klidně. "Budu držet přední pozici."
Smutně se usmál.
"Myslela jsem, že byste měl rád společnost," řekla téměř dětským hlasem.
"Jak se jmenujete, pěšáku?"
"Jenny McCrae, pane."
"Tak se jmenuje i moje dcera," řekl a v jeho hlase se zřetelně ozval otcovský tón. "Je u čtvrtého pluku námořní pěchoty."
Nechtěl na to teď ani pomyslet. Také byla někde v útočné vlně.
"Já vím, pane, prošly jsme spolu přijímačem. Byla na vás děsně pyšná."
"Opravdu? To se divím. Už jsem ji neviděl celé roky. Její matka a já..."
"Já vím, pane. Ale to už je v pořádku."
Zaslechli, jak se kdesi dál v chodbě rozlétly dveře a vzduch naplnil hromový řev. Podíval se na chronometr odtikávající čas do výbuchu miny. Ještě minuta pětačtyřicet. Družstvo to tak akorát mohlo stihnout zpátky a teď odlétají.
Dám jim ještě pár vteřin.
Chodbou se rozběhl první Kočičák a Jenny ho složila. Potom se jich přiřítil celý houf. Rozmáchl se pěstí po tlačítku ručního odpálení, když tu ho srazil tvrdý úder a odhodil ho na přepážku. Snažil se dostat zpátky a sotva vnímal kilrathského vojáka císařské gardy, který se k němu blížil zezadu.
Kočičák vystřelil znovu, prošil mu dávkou hrudník a svět byl náhle teplý a zamlžený.
Vzhlédl a spatřil nad sebou stát Jenny. Vypadala jako jeho dcera, nebo to snad byla jeho žena, anebo matka - a byla plná něhy.
Dívala se na něho, nevinnou tvář jí rozsvěcoval úsměv, a potom její pěst dopadla na roznětku.
* * *
Kevin Tolwyn si švihem ruky zastínil vizor, když se před ním rozžehlo slunce.
Dostali ji!
Věděl, že je vystaven ozáření, ale nic si z toho nedělal. Teď ne. Přední polovinu hřbetu letounové lodě pohltila ohnivá koule a partie za ní a pod ní po kusech odtrhla rázová vlna exploze. Zbytek lodi ještě na kratičký okamžik zdánlivě držel pohromadě, načež se rozlomil, vznítily se motorové gondoly a ohnivá koule se rozrostla. Po Kevinově pravici explodoval jiný záblesk následovaný půltuctem dalších. Odhadoval, že dva z toho byly křižníky; těmi ostatními si nebyl jistý.
Ale dva další byly těžké letounové lodě! Záře výbuchů naplnila prostor několika set krychlových kilometrů. Jeho dozimetr cvakal jako blázen a pípal na poplach. Nestaral se o to. Nestaral se už o nic. Skoncovali s těmi parchanty.
Zavřel oči a rozhostil se v něm pocit míru.
* * *
Princ Thrakhath ztuhl a opsal se svou stíhačkou kruh, aby se podíval, jak se tucet kilometrů za ním rozpadá na kusy jeho vlajková loď.
Věděl, že ti, kdo zůstali na její palubě, ho považovali za zbabělce, když opouštěl loď pod průhlednou záminkou, že

osobně povede do boje příští útočnou vlnu.
Nu, oni jsou teď mrtví a on ještě žije.
Když došlo k dalším detonacím a zmizely další dvě jeho nejcennější lodě, naplnila mu srdce šílená zuřivost a on vztekem zavyl.
Exploze odumřely. Prohlédl si taktický displej.
Ještě mu zbývají netknuté letounové lodě, jedna ze starších a Kraxtha.
Napojil se na hlavní kanál Kraxthy a ohlásil se. Velitel lodi byl očividně vyveden z míry.
"Obávali jsme se, že jste mrtvý, můj pane."
"Byl jsem mimo loď, připravoval jsem se vést další útok,"
"Sivar budiž pochválena. Sama vás musela vést, můj pane,"'
"Jaký je stav vaší lodě?"
"Je plně bojeschopná, můj pane. Odolali jsme všem výsadkům - moje stíhačky je zastavily dávno předtím, než se přiblížily."
Dokázal ve velitelově hlasu postřehnout hrdost, jako by chtěl říci, že ostatní lodě byly ztraceny nedbalostí,
"Ano, jistě, Sivar budiž pochválena. Nařiďte všem těžkým bitevním kosmoplánům ze všech lodí, aby přistály na vaší lodi a okamžitě doplnily výzbroj k rozhodnému úderu na nepřátelskou flotilu. V téhle akci ještě zvítězíme."
Velitel zaváhal.
"Máme hlášení o přibližující se útočné formaci nepřátelských torpédoborců, můj pane. A kromě toho by tato loď musela obsloužit více než pět set bitevních strojů."
"Vaše loď je navržená tak, aby to zvládla. Předejte rozkaz. Torpédoborcům ať přehradí cestu zbývající stíhačky a doprovodné lodě."
"Jak poroučíte, můj pane."
Thrakhath obrátil svou stíhačku ke Kraxthovi, který byl během několika minut obklopen hejny kosmoplánů, jež se řadily do front na přistání v šesti hangárech.
Thrakhath se zařadil do čela fronty na okruhu a dosedl na příďovou levoboční dráhu.
Na hangárové palubě panoval hromadný zmatek. Hala byla od jednoho konce ke druhému přecpaná kosmoplány. Po podlaze se vlnily palivové hadice, šachty pro skladování výzbroje byly otevřené a zbrojín z nich vytahovali torpéda. Mechanici zápasili s dlouhými energetickými kabely, zapojovali je do letounů a dobíjeli neutronové kanóny, baterie a systémy štítů.
Nepanovalo tu ani zdání pořádku: kolem se potloukali piloti a členové osádek z ostatních tří těžkých letounových lodí, většina z nich ve zjevném šoku z nenadálého obratu situace.
Thrakhath vystoupil ze své stíhačky a celá paluba okamžitě ztichla.
"Pokračujte v práci," zavrčel. "Ještě tu chamraď vyřídíme, než den skončí."
Ucítil, jak se loď začíná obracet, a hvězdné pole před výletovým otvorem se dalo do pohybu. Dokázal si představit, jaký zmatek ten nenadálý manévr musí nadělat mezi stovkou nebo více stíhaček a bitevních kosmoplánů, dosud seřazených venku na okruhu na přistání. Rozhněvaně se přehnal přes palubu do kanceláře důstojníka letových operací.
"Spojte mě s můstkem," zaburácel.
"Co to tam nahoře děláte?" křikl. "Potřebujeme co nejrychleji dostat stíhačky dovnitř a zase poslat ven."
"Pět torpédoborců prorazilo vnitřní clonu a míří přímo na nás."
"Nepřátelská letounová loď se obrací, pane."
"Pokračujte v přiblížení," opáčil Mike klidně.
Ohlédl se po kormidelníkovi a usmál se.
"Zrovna jako v bitvě v zálivu Leyte," řekl Mike.
"Právě jsem na to myslel, pane," odpověděl kormidelník. "Jeden z mých proslulých předků tam velel křižníku. Měli jsme tehdy vyhrát."
Mike přikývl.
"Torpédovno."
"Tady torpédovna, pane."
"Už jste zaměřili cíl?"
"Dvadvacet sekund a odpočítáváme, pane."
Mike pohlédl zpět na taktický displej. Z dvanácti torpédoborců jeho eskadry zůstaly jen čtyři. Na hlavním vizuálním displeji se zablesklo a on si uvědomil, že už jsou jen tři.
"Není nad to být dneska kapitán torpédoborce." Nato se dál soustředil na nepřátelskou letounovou loď tucet kilometrů před nimi, která se prudce otáčela. Nyní jim nastavovala celou délku boku a začínala se k nim otáčet zádí.
Sesypal se na ně houf kilrathských stíhaček, které zasypaly torpédoborec vším, co měly. Čtyři z nich se rozhodly pro přímou čelní zteč a jedna provedla sebevražedný nálet skrz štíty, které se teprve namáhavě zotavovaly z opakovaných těžkých zásahů. Kamikadze se zabořil do trupu těsně za můstkem, proboural se do nitra lodi a náraz srazil Mika na podlahu. Rozezněly se poplašné sirény dekomprese a panel hlášení škod zajiskřil červenými kontrolkami.
"Torpédovno,"
"Dvanáct a odpočítáváme, pane. Co se tam nahoře, krucinál, stalo?"
"Nevšímejte si toho, jenom odpalte ty úhoříky."
Snesla se na ně další řada stíhaček, která se soustředila na příď lodi.
"Ztratili jsme zaměření, pane. Naváděcí zařízení torpéd mimo provoz."

"Do hajzlu!"
Po jeho pravé straně Roger Young odpálil torpéda těsně předtím, než vybuchl. Vějíř dvanácti střel se rozlétl kupředu.
"Kormidelníku, leťte za těmi torpédy," křikl Mike a stiskl tlačítko signálu k opuštění lodi.
"Mluví kapitán. Jestli chcete ještě vidět své rodiny, máte třicet sekund na to, abyste se dostali k záchranným modulům a vypadli z lodě!"
Podíval se na kormidelníka a důstojníka řízení palby.
"Nerad to žádám od vás dvou."
"To je v pořádku, pane," řekl kormidelník. "Tentokrát chce rodina stát na straně vítězů."
Mike se rozhlédl po zbytku svého týmu.
"Slyšeli jste mě, padejte z lodě."
Váhali.
"Hergot, vy blázni. Vy ještě máte pro co žít, tak sebou hněte." Popadl důstojnici řízení oprav a postrčil ji ke dveřím. Nerozhodně na něho upírala široce otevřené oči.
"Proboha, Elaine, máte doma děcka. Zmizte!"
Snažila se potlačit slzy, pak se náhle obrátila a rozběhla se chodbou k nejbližšímu záchrannému modulu. Ostatní za ní.
"Kormidelníku, držte se těsně za těmi torpédy."
"Rozkaz, pane."
Mike stál, hleděl na obrazovku a nevšímal si stíhaček, které se kolem jeho lodě rojily. Staccatová dávka dunivých zásahů vyřadila hlavní generátor, ale vzápětí naskočilo kalné nouzové osvětlení. Kromě dvou zmizela i všechna torpéda odpálená z Younga.
"Torpédovno, jste tam ještě někdo?"
"Jsme pořád tady, pane. Napadlo nás, že tu zůstaneme, abysme nepřišli o žádnou zábavu."
"Připravte se na palbu naslepo. Nastavte roznětky na jednu desetinu sekundy."
"Jednu desetinu, pane?"
"Zmlkněte a proveďte!"
"Jedna desetina sekundy, pane, a nashledanou v pekle."
"Kormidelníku, teď pozor, abyste to provedl správně. Naveďte loď do výletového otvoru okamžik potom, co zasáhnou torpéda Youngu."
Kormidelník se zazubil a jemně manipuloval řízením, aby torpédoborec, který teď mířil přímo na záď letounové lodi, zavedl na žádané místo.
Bodová obrana letounové lodě se zakousla do Mikovy lodi a on cítil, jak kolem něho umírá a odchází.
"Kormidelníku, plnou rychlostí vpřed!"
Cítil, jak se mu loď pod nohama naposledy vzepjala.
"Torpédovno, připravte se, připravte se... palte!"
Jediné zbylé torpédo z Rogera Younga zasáhlo vletový otvor záďové pravoboční vzletové paluby, vybuchlo a výbuchem zdeformovalo fázové štíty. O nepatrný okamžik později explodoval tucet dalších zblízka vypálených torpéd.
Poslední věc, kterou Mike Polowski viděl, byl výbuch jeho vlastních torpéd padesát metrů před jeho lodí. Když tlaková vlna rvala jeho loď na kusy, myslel na teplé pahorky svého nyní mrtvého světa. Zadní polovina torpédoborce však setrvačností pokračovala v letu i poté, co se z lodi stala jen hromada mrtvých kusů kovu, a připojila své tisíce tun hmotnosti k ohnivé bouři vybuchujících torpéd, jež dopadla na přetížené štíty letounové lodi. Ty sice většinu hmoty zadržely, avšak záď lodi s dosud pracujícími motory se pohybovala stále kupředu, přestože se loď před ní vypařovala, prodírala se jejím rozdrceným trupem a hrnula před sebou zbytky přepážek, podlah i těch několika lidí, kteří zůstali na palubě. To jediné, co zbývalo o setinu sekundy později, byla rozžhavená lože motorů z masivní duraoceli, která pronikla do vletového otvoru. Několik desítek tun roztavené duraoceli chrstlo do rozlehlé haly hangáru, vypařovalo těla, zažíralo se do palivových hadic, vzněcovalo munici a drtilo sto tři stíhaček připravovaných k vzletu. Celá paluba explodovala bílým žárem zkázy.
* * *
Princ Thrakhath dovrávoral mezi troskami až na hlavní můstek Kraxthy. Místnost halil oblak dýmu, polovina můstkové posádky byla mrtvá nebo zraněná a z rozbitého zařízení šlehaly plameny. Velitel lodi byl mrtev. Seděl zhroucený v křesle a chybělo mu temeno hlavy.
"Kdo tady velí?"
Posádka na něho ohromeně hleděla.
"Myslím, že teď já, pane." Thrakath postřehl na důstojníkově límci zelené výložky opravárenských jednotek.
"Dokážete ji zachránit?"
"Ztratili jsme dvě zadní letové paluby," ohlásil důstojník. "Výbuch začal na pravoboční záďové palubě a přeskočil otevřeným výtahem do horního hangáru."
"Proč byl otevřený?"
"Velitel to nařídil. Ve spodním hangáru došla torpéda. Přesouvali jsme je tam shora."
Thrakhath stočil pohled zpátky k veliteli a v duchu zaklel. Kdyby byl ještě naživu, byl by ho za takovou pitomost nechal popravit.
"Dva z hlavních motorů jsou také poničené, pane. Máme štěstí, že se nevznítily hlavní palivové nádrže. Právě vypouštím tři nádrže nejblíže požáru. Nařídil jsem také hodit přes palubu všechnu zbývající výzbroj z horní záďové paluby."
"Když to uděláte, budeme muset letět s plně vysunutými sběrači!" zahřměl Thrakhath. "Ztratíme veškerou schopnost

útoku, která nám ještě zbyla. Po ztrátě poloviny zbývající výzbroje bude po nás!"
"Sire, jestli se vám nelíbí, co dělám, dejte mne popravit a dělejte si to sám," odsekl důstojník. "Máme štěstí, že jsme vůbec naživu. Když ty nádrže hned nevypustíme, vybuchnou. Tam vzadu panuje peklo."
Thrakhath mlčky stál, díval se na blikající displej hlášení škod a posléze sklonil hlavu.
"Povězte mi, co se ještě dá dělat."
"Máme venku ještě více než pět set našich nejlepších stíhačů, můj pane. Nejsou schopni ofenzivního úderu; mají většinou lehké stíhačky. Myslím, že nadešel čas nechat je přistát, můj pane, dostat naše piloty zpátky. Nebudeme pro ně mít dost místa, takže budeme muset házet přes palubu letouny tak rychle, jak je budeme přijímat."
Thrakhath na něho hleděl, neschopen slova.
"Je čas vrátit se domů, můj pane. Dnes už jsme udělali, co jsme mohli. Ještě jeden zásah a ztratíme i tuto loď. Nyní musíme zachránit naše piloty, můj pane. Bude jich na palubě více než tisíc. Ještě nám přinesou vítězství, až opravíme tuto loď a až přijdou do služby ostatní nové letounové lodě."
Thrakhath se rozhlédl po můstku. Věděl, že mladý důstojník má pravdu. Musí zachránit své piloty; už jich ztratil příliš mnoho.
Jediné zadostiučinění, které mu nyní zbývalo, byla skutečnost, že během několika minut se eskadra křižníků přiblíží k Zemi. Když bude alespoň Země zničena, dá se to stále pokládat za vítězství.
* * *
"Stíhačky, odlet!"
Jason Bondarevskij se naklonil v křesle kupředu a víc než kdy jindy si přál, aby si mohl zase sednout do stíhačky.
První kosmoplán, pilotovaný Doomsdayem, opustil vzletovou palubu. Obrazovku předního výhledu vyplňoval modrozelený domov jeho rasy.
Od přeskokového bodu 12 Y, kterým končila trasa přímo od Landreichu, letěli se sběrači plně zasunutými. Kruger se dokonce dopustil té krajní šílenosti, že poslední přeskok provedl v plné rychlosti. Třetina flotily se do přeskokového bodu netrefila, čímž byla donucena zpomalit, obrátit a vrátit se k němu. Tyto lodě zůstaly o několik hodin pozadu. To byly ty šťastné. U dvou fregat v té rychlosti, kterou do přeskokového bodu vlétly, došlo jen k částečnému přeskoku. Jedna část fregaty prošla, druhá prostě pokračovala v letu v původní soustavě. Posádky ani nevěděly, co je potkalo. Jejich molekuly se vznášely roztroušené mezi Alfou Centauri a Zemí.
Tím manévrem ovšem získali drahocenný čas a letem při značně velkém zlomku rychlosti světla dorazili od přeskokového bodu k Zemi za necelé tři hodiny.
Doletěli příliš pozdě na hlavní bitvu, avšak hrozba, která se blížila k Zemi, byla až příliš zřejmá a Kruger jim nařídil, aby ji odrazili.
Mohl jen doufat, že zasáhnou včas.
* * *
Baron Džukaga sledoval tři eskortní letounové lodě, které se vynořily nad severním pólem planety s hejnem stíhaček před sebou.
Jemu zbýval už jen jediný další křižník. Sedm jich padlo za oběť nejzazší obranné linii. Další dva se odklonily, aby bombardovaly loděnice loďstva na satelitu Země. Jasné záblesky explozí si razily cestu vojenskými základnami a loděnicemi na holém povrchu bez atmosféry a na oběžné dráze nad měsícem a rozbíjely tucty lodí vojenského loďstva, včetně letounových lodí, které dosud vězely v opravárenských docích. Bodová obrana je oba zničila, přesto však úspěšně rozdrtily vojenský cíl - což byl čin, který barona alespoň pro tuto chvíli naplňoval hrdostí.
Přinejmenším tohle schvaloval. To byl důstojný cíl, přiměřená odveta za nálet na měsíc Kilrahu.
Beze slova stál za kapitánem křižníku a nevšímal si námořních pěšáků, kteří mu stáli po obou bocích, aby ho hlídali.
"Máme čas jenom na jednu zteč," řekl velitel tiše a zlostně zíral na taktický displej. Malou flotilu eskortních letounových lodí a torpédoborců, přilétající od dalšího přeskokového bodu plnou rychlostí se zasunutými sběrači, odhalili teprve před několika minutami.
"Máme vybrané a zaměřené první cíle," oznámil kapitán. "Po prvním úderu a zničení obranných středisek svrhneme termojaderné pumy."
"První vlna antihmotových hlavic připravená k odpálení."
Velitel se zašklebil a ohlédl se po důstojníkovi řízení palby.
"Pro slávu Kilrahu, pro císaře a Říši. Palte!"
Baron Džukaga přihlížel, jak první zbraně vylétly kupředu, klesají a řítí se k severoamerické a evropské pevnině. "Míří k nám stíhačky!"
* * *
"Ne!"
Doomsday zaječel bezmocnou zuřivostí, když spatřil, jak těžké rakety s antihmotovou hlavicí odlétají.
Řídká clona nepřátelských stíhaček, která vzlétla z křižníků, se jim hnala vstříc. Doomsday se na ně divoce vrhl a jako šílený mezi nimi šířil smrt, zatímco za ním se čtyři upravené Sabry řadily k prvnímu odpálení torpéd.
Torpéda vylétla a jejich dráhy se sbíhaly k prvnímu křižníku, kde o několik vteřin později vybuchla. Kolem se shluklo hejno Krugerových stíhačů, kteří zasypávali křižník palbou. Ten nejprve chviličku vypadal, jako by se hroutil sám do sebe, ale potom se rozlétl na kusy. Když se úderný svaz obrátil proti druhému křižníku, byly spojové frekvence zahlcené výkřiky nenávisti a vzteku.
V atmosféře Země viděl Doomsday mrkající špendlíkové hlavičky světla, jak se systémy bodové obrany snažily sundat přilétající vlnu více než stovky střel. Pak se objevil velký záblesk uprostřed severoamerického kontinentu. Vypadalo to, že právě zmizelo Chicago, a po několika vteřinách následoval tucet dalších: Pittsburg, Boston, Miami, Quebec a v

Evropě Amsterodam, Berlín, Stockholm, Istanbul a Paříž. Další záblesky vykvetly nad hlavními řídicími středisky protivesmírné obrany pro americký a evropský prostor v Omaze, Riu, Tripolisu a Kyjevě.
Blížil se k dalšímu knžníku, ale v hloubi duše věděl, že je příliš pozdě.
* * *
"Směřují k nám stíhačky a stále se blíží."
Velitel pohlédl na taktickou obrazovku a viděl, že za necelou minutu se octne pod palbou.
"Hlášení o prvním úderu?"
"Hlavní střediska strategické obrany v cílových oblastech zničena, systém obranných pozemních protivesmírných střel vážně poškozen s výjimkou obrany bodových cílů."
"Druhá salva," oznámil velitel s chladným potěšením. "Připravte termojaderné hlavice se stronciovým pláštěm k výbuchu v atmosféře."
Ohlédl se po baronovi.
"Nebudeme sice mít to potěšení nejdřív proměnit jejich města v hromadu trosek, ale otrávíme je stejně. Za měsíc bude z jejich světa márnice."
"A tomu říkáte vítězství?" zasyčel baron. "Ať na vás Sivar plivne."
"Ne, tomu říkám pomsta," prohlásil velitel ledově a odvrátil se.
Za sebou baron zaslechl chladný smích strážných, kteří přistoupili blíž k obrazovce, aby lépe viděli.
"Zbraně připraveny k odpálení."
Velitel zvedl ruku s vysunutými drápy.
Baron Džukaga se vrhl kupředu, sáhl po velitelově pouzdru se zbraní a vytáhl z něj pistoli. Velitel se s očima dokořán obrátil. V témže okamžiku mu Džukaga vrazil hlaveň pod bradu a stiskl spoušť. Laserový paprsek provrtal hlavu, temeno lebky se roztrhlo a z díry se vyřinula vařící hmota.
Strážný po baronově levici se překvapeně začal obracet, ale Džukaga ho složil jako dalšího. Potom se obrátil a zabil zbraňového důstojníka. Toho náraz výstřelu srazil dozadu a odhodil ho od spínače odpalu.
Omračující rána srazila Džukagu k zemi a on si téměř netečně uvědomil, že už necítí nohy. Ten zásah mi musel poranit páteř, pomyslel si zároveň s tím, jak opět zdvihl zbraň a složil druhého strážce.
Ležel na zádech se široce otevřenýma očima a sledoval zbytek posádky můstku. Jeden se pokusil vrhnout k odpalovacímu panelu, ale baron ho zastřelil a po něm dva další. Zbývající dva členové můstkové posádky stáli bez hnutí.
"Ty špinavý zrádče, Sivar tě bude navěky smažit v pekle," zasyčel jeden z nich.
Džukaga se tiše zasmál. Celé to je nádherný paradox, napadlo ho. Je zrádcem ten, kdo zradí zrádce? A kdo vlastně byl zrazen? To byla zcela jistě zajímavá logická hádanka.
Pohlédl na hlavní obrazovku vizuálního výhledu.
Země je skutečně krásná; svým způsobem mnohem krásnější než Kilrah.
Potom kolem něho vyšlehla exploze dopadajících torpéd.
* * *
Princ Thrakhath seděl jako omráčený sám v pracovně nyní mrtvého velitele Kraxthy.
Dálkové optické senzory mu přiblížily konec dramatu. Základny na měsíci byly sice na padrť, ale to nebyl konečný cíl. Zemi zasáhly necelé tři osmice antihmotových hlavic. K vypuštění závěrečné vlny termojaderných hlavic už nedošlo.
Prohlédl si hlášení o ztrátách. Jen o jednu letounovou loď víc a mohl vytrvat až do vítězství. Jen o jednu letounovou loď víc.
Hlavou mu začala táhnout všemožná "kdyby". Kdyby byl počkal ještě pouhých pět osmic dní, měl by svou šestou loď. Jenže bylo třeba vypořádat se s Džukagou.
Pohlédl zpátky na vizuální obrazovku, rád, že alespoň Džukaga je mrtev.
Lodí otřásl další výbuch a princ zadržel dech a čekal. Zvuk exploze dozněl.
Zazněl pípavý zvuk a princ se spojil s můstkem. Volal ho vrchní navigační důstojník.
"Mluvte."
"Pane, čekáme na rozkazy. S rychlostí, které v této chvíli dosáhneme, to stihneme k nejbližšímu přeskokovému bodu necelé čtyři osmice minut před těmi novými loděmi, které k nám míří z oběžné dráhy Země."
Thrakhath mlčky přikývl. Aspoň lidskou flotilu ochromili: tři z jejich pěti letounových lodí jsou pryč, neboť třetí vybuchla před několika minutami, nejméně tři další byly rozbity spolu s loděnicemi a s několika osmicemi ostatních lodí. Z téměř dvou osmic jejich významných měst jsou dýmající trosky. Stále se může stáhnout, krytý jedinou zbylou starší letounovou lodí, a nechat opravit škody na obou zbývajících těžkých letounových lodích. Přiveze zpátky drahocenné piloty, kteří budou moci znovu vzlétat z nových letounových lodí, jež přijdou v brzké budoucnosti do služby. Když teď zůstane, jsou vysoké šance na to, že lidé tuto letounovou loď dorazí a všechno bude ztraceno, včetně jeho samého.
Pohlédl zpátky na obrazovku.
"Nařiďte flotile ústup." Zaváhal. "Je po bitvě."

kapitola čtrnáctá

Když se dveře přepravního člunu otevřely, Geoff Tolwyn se navzdory svému vyčerpání přinutil k úsměvu. Přistoupil blíž a natáhl ruku, zatímco z člunu vystupoval president Kruger a za ním Jason, Paladin, Doomsday a Richards.

Kruger s nepatrným zaváháním Geoffovu ruku uchopil.
"Sakra, Krugere, děkuji vám."
"Samotného mě docela překvapilo, že jsem to udělal," řekl Kruger. "To váš mladý komodor do mne tak dlouho hučel, až jsem mu na to kývl, abych ho umlčel."
Geoff přejel skupinku pohledem, a třebaže se bál tu otázku položit, musel to udělat.
"Ian?"
Jason zavrtěl hlavou.
Geoff vzdychl a přistoupil k Jasonovi, aby mu potřásl rukou.
"Jak se vede, pane?" zeptal se Jason.
"Strašný den, Jasone."
Jason zaváhal, ale nakonec se zeptal:
"Kevin?"
"Pohřešován v boji," opáčil Geoff tiše.
"Ještě se může ukázat, pane."
Geoff přikývl, neschopný odpovědět.
Jason se rozhlédl po kouřem zahalené palubě.
"Vypadá to, že jste tu měli dost rušno,"
Geoff ani nedokázal odpovědět. Ztratil tři letounové lodě, neboť Lexington nakonec podlehl vnitřním explozím, a více než sedmdesát procent pilotů. První hlášení nasvědčovala tomu, že námořní pěchota utrpěla více než devadesátiprocentní ztráty. Výpověď posádky výsadkového člunu potvrdila smrt Duka Grecka. Ztráty na civilních pilotech byly téměř stoprocentní. Všechny hlavní základny na Měsíci byly ty tam, stejně jako opravárenské doky a tři letounové lodě v nich. Na ztráty na Zemi nechtěl ani pomyslet. Jediným světlým bodem bylo, že Kočičáci z nějakého důvodu neodpálili vlnu stronciových termojaderných střel. Také Anglie byla ušetřena, třebaže mu ta myšlenka v dané chvíli připadala téměř sobecká.
Geoff odvedl hosty do své pracovny, a aniž se ptal, vytáhl láhev neřezané sladové skotské a šest sklenic a nalil šest opravdu hodně velkých panáků. Láhev vyprázdnil do dna.
"Na kamarády," řekl tiše a všichni mlčky připili.
Geoff se usadil v křesle a rozhlédl se kolem sebe.
"Jestli tohle je vítězství," prohlásil nakonec, "pak bych nechtěl vidět porážku."
"Přinejmenším jste ty podělané Kočičáky zastavil, pane," odpověděl Jason. "Kruci, tři jejich superletounovky jsou na cucky, přišli o víc než polovinu nejlepších pilotů a čtyřicet dalších lodí mají pochroumaných. Slyšel jsem hlášení, že na ústupu vyhazují kosmoplány z letounovky, protože nemají dost místa, aby je všechny odtáhli."
Geoff přikývl a bojoval s vyčerpáním, které ho málem zbavovalo schopnosti dělat cokoliv jiného, než jen tupě sedět a zírat do prázdna.
"Doslechl jsem se o Polowském, pane," ozval se Doomsday.
Goeff se na něho podíval. Když Mikovi nařídil zapojit se do akce, v hloubi duše věděl, že Polowski se dočká své odplaty a přitom zemře. Jestli se Kočičáci v něčem přepočítali, bylo to právě tohle. Zastrašování o stupínek přehnali, a to spíš než hrůzu vzbudilo u každého pilota, lodníka i námořního pěšáka ochotu raději zemřít než se vzdát. Měl podezření, že Džukaga si toho byl vědom, nicméně bylo zřejmé, že Thrakhathovi to nikdy nedojde.
Válka se změnila, změnila se tak, jak to ani jedna strana ani zdaleka neočekávala. Manipulace lidskou touhou po míru se nevyplatila, kolektivní zklamaná zuřivost nepřítele odvrátila, třebaže to v nejlepším případě bylo Pyrrhovo vítězství. Kočičáci stále mají sedm těžkých letounových lodí před dokončením. Děsil se pomyšlení na to, co se stane, jestli přijdou znovu. Lidé už svůj prach vystříleli, když se snažili odvrátit tento útok. Snad to změní nová třída bitevních lodí, konstruovaná na opačném konci Konfederace, ale on v hloubi duše pochyboval, zda bude hotová včas na to, aby se postavila dalšímu útoku.
Jediné, čím si mohl být jistý v této chvíli, bylo, že ti, kdo přežili tento útok, zůstanou svorní až do konce. Viděl to na očích dokonce i Krugerovi, který, když si všiml jeho pohledu, pozdvihl sklenku na pozdrav.
"Na loďstvo Konfederace," řekl Kruger.
"A na ztracené kamarády," připojil se tiše Paladin.
"Admirále Tolwyne."
Geoff se podíval na obrazovku komunikátoru s obavou, že jde o další bojové hlášení, které oznamuje, že se Kilrathové obrátili a vracejí se.
"Kilrathové?" vyhrkl.
"Jejich letounové lodě už provedly ústupový přeskok, pane, a do poslední chvíle za sebou trousily opuštěné kosmoplány. Teď se daly do přeskoků křižníky. Hlídkové eskadry nehlásí žádné další pohyby."
Geoff slyšitelně vydechl úlevou. Bitva skutečně skončila.
"Admirále, volají vás na levoboční letovou palubu."
"Proč?"
"Nevím, pane. Důstojník paluby žádá, abyste přišel, to je všechno."
"Už jdu."
Geoff vstal, náhle slabý v kolenou, a Jason se zvedl také, aby se k němu připojil.
"Půjdu s vámi, pane."
Geoff se na znamení díků usmál a pohlédl opět na své hosty.
"Ve skříňce je další láhev. Dejte si," řekl tiše.

"Nejlepší rada, jakou jsem za poslední týdny slyšel," prohlásil Doomsday, sáhl do kapsy a vytáhl ožvýkané pozůstatky doutníku, který mu věnoval Ian.
"Geoffe, proboha," ozval se Kruger, "nařídil byste mu laskavě, aby se té odpornosti zbavil? Zvedá se mi z toho žaludek."
"Kruci, vždyť stále oficiálně patří k Landreichu," odpověděl Geoff. "Spadá pod vás, ne pode mne."
Doomsday vytáhl zapalovač, přiložil plamen k doutníku a zatáhl. Kruger, Richards i Paladin ho začali proklínat, zatímco si nalévali další sklenku.
Geoff vyšel z pracovny a zamířil na letovou palubu. Přitiskl se ke stěně, když kolem prošla skupina zdravotníků s nosítky, na nichž leželo tělo s tváří zakrytou zakrváceným ručníkem.
Geoff mlčky sledoval, jak ho míjejí.
Jason mu položil ruku na rameno.
"Ať už si myslíte cokoliv, vedl jste si dobře, pane. Země je stále naživu a Konfederace dál existuje."
"A kolik jsem jich ztratil, Jasone?"
"Po Vukar Tagu jsem se ptal na totéž, pane. Řekl jste mi, že taková je válka. I když vyhrajete, stále vám zlomí srdce a rozdrtí duši, když si to všechno pustíte k tělu."
"A tomuhle říkáte vítězství?"
"Je to zatraceně o moc lepší, než co Kočičáci chtěli. Zahnal jste je a získal jste pro nás čas."
Geoff přikývl a vykročil dál, až došli na letovou palubu. Velící důstojník paluby stál u dveří.
"Myslel jsem, pane, že byste sem měl zaskočit. Právě jsme přivezli nějaké zraněné."
Geoff se na něho zmateně podíval a důstojník ukázal na ožehnutý výsadkový člun. Jeho zadní vrata byla otevřená a personál pomáhal ven pilotům a námořním pěšákům, z nichž většina byla zraněná a dosud oblečená v leteckých a bojových skafandrech.
Geoff se podíval zpět na důstojníka paluby, který se usmál a přikývl.
Geoff se rozběhl k výsadkovému člunu, Jason po jeho boku a oba vlezli dovnitř.
Na podlaze ležela přikrytá postava, nad kterou se skláněly dvě zdravotnice. Jedna držela láhev s infúzí, druhá vstřikovala postavě injekci přímo přes skafandr.
Geoff u nich poklekl.
Zakrvácená zdravotnice na něho pohlédla a maličko se usmála.
"Sebrali ho před hodinou. Schytal velkou dávku ozáření, pane, přes čtyři sta rem. Chvíli bude marodit, ale dostal antiradiační injekci včas. Bude v pořádku."
Geoff přikývl a podíval se na Jasona.
Kevin Tolwyn otevřel oči a spatřil nejdřív Jasona.
"Nazdar, Jasone. Co tu, sakra, děláš?"
"Přišel jsem ti zachránit zadek, chlapče, nic víc."
Kevin se chabě usmál a potom si všiml strýce, který mu klečel po boku.
"Vyhráli jsme?" zašeptal.
Admirál Geoffrey Tolwyn přikývl a už nedokázal dál potlačovat slzy.
"Ano, synu, vyhráli jsme."